

grafiti

Кузьма Скрябін

 графіті



 FOLIO

Я, ПАШЕТ
І АРМІЯ

графіті Кузьма СКРЯБІН

Я, ПАШТЕТ І АРМІЯ

Я, Паштет і Армія (виключно чоловіча п'єса з використанням характерної військової риторики, яка може значно травмувати неадаптовану жіночу психіку)

(Для простих людей: Обережно! Часто використовуються слова, пов'язані із видільною системою людини)

I. Початок дурдома

Старий покоцаний тролейбус громихав по ранковому Петрозаводську, і водій відчував себе господарем цього безлюдного сонного міста. Морозні порожні вулиці ковали його рогату машину та несли її в невідоме, як несе по трубах какашку, яка поняття не має — де, врешті-решт, винирне. Шофер з гидливим виразом обличчя курив першу ранкову сигаретку. Його чудо-машина тарахкотіла на кожній ямці, ніби списана в запас пральна машина «Вятка», яка в режимі сушки збивала сейсмологів з пантелику, а він дивився на світ через широкий телевізор вікна та уявляв себе Колумбом, який пронизає океанські простори в надії відкрити тут, посеред спального району, якусь там Індію чи Мальдіви.

Я сидів на холодній сідушці, бо нічия дупа не встигла розігріти її до мене. Тролейбус віз водія кудись в романтичне незвідане, а мене, сука, — у військкомат. Мені завжди везло на паранормальні явища, і цього разу я потрапив у число лузерів, яких загребли в армію прямо з інституту. Водій так задумався над своїм відповідальним ділом — відкрити для людства новий шмат суші серед облуплених «хрущовок» — що забув затормозити на зупинці, і я прочалапав по холодному мокрому асфальту зайвий кілометр. Потім я буду вдячний йому за цей останній кілометр ВОЛІ. Але тепер я плівся вулицею, тягнув величезну сумку, напхану всяким непотрібним мотлохом, який поклали

мені мама з татком, віддаючи сина напрокат державі на два роки, за сім рублів в місяць.

Насправді, вони боялися більше, ніж я. Я не боявся взагалі, бо проводи у стінах нашої общаги йшли другий тиждень, і часто в воєнкомат зранку їхали ті персонажі, на яких там не чекали. В Афганістані йшла війна, і ніхто не знав — куди кого пошлють. Мене ж гризла тільки проблема холоду. Бо я ненавиджу холод. Але знаю чувачка, який його любить. Це — Хасан, картавий татарський долбограй із зачіскою, як стара кроляча шапка, який жив і вчився зі мною на першому курсі універса. Татарин за національність та придурок по гороскопу, він завжди витворяв нелогічні та глибоко антигуманні вчинки.

Так, повертаючись з блядок, він запізнився в гуртожиток, і змусив двох бомжів, які спали біля батареї на вокзалі, принести звідкись довжелезну металічну драбину та приставити її до підвіконника на четвертому поверсі. Хасан зайшов по ній в кімнату пішки, як Ленін на броньовичок, підігрітий якоюсь гидотою, що смерділа на квартал навколо, як згоріле зчеплення. Приглушений вокал замерзлого татарського ідіота змусив тоді мене голого відкрити настіж вікно й повіддирати клейкі смужки, які свого часу ми ліпили довго та нудно, щоб на вулицю не втіало тепло. Назавтра бригада пожежників, у кількості восьми кремезних чоловіків, знайшла свою викрадену драбину, але не змогла її підняти. Сам Хасан зачудовано дивився на них із вікна нашої кімнати, струшував попіл у склянку з чаєм, у якій, чомусь, плавала моя шкарпетка.

Я вперся у ворота воєнкомату та останній раз глянув на світ за своїми плечима. Боже, який же він красивий!

Ти починаєш розуміти багато елементарних речей тільки в армії. І хоча б для того треба туди потрапити — аби навчитись цінувати те, на що ми не звертаємо увагу на громадянці. Наприклад, повагу. З першого дня армії ти дорівнюєш нулю, і саме від нього починаєш піднімати свою ціну в очах оточуючих тебе персонажів.

— Прізвисько, бля-на. Ка мнє бєггом марш! — таким голосом могла кричати тільки людина, що потрапила під поїзд.

— Я, шо лі? — знизав я плечима та подивився на крикуна — прапорщика, який виглядав так, ніби був в армії довше, ніж існувала сама армія. Навіть на відстані було видно, як його вуса, пожовтілі від тонн нікотину, настобурчувалися при кожному слові. Мене знудило від раптової думки, що прапор мусить кожен день облизувати ту страшну жовту волосню. Цікаво, яка флора і фауна може там мешкати?

— Шо лі — у тьоті Олі! Ти, засранець, ка мнє, бєггам! — знову верескнув він, і мені не залишалося нічого іншого, як підскоком пораненої в сраку антилопи погнати до нього.

— Брасай сумку, нах, і пашол убіраць лістья, понял, нах? — то було моє перше бойове завдання. Захист Батьківщини треба було почати з граблями в руках. Я покрутив головою в пошуках місця, куди кинути свої речі, але дістав від прапора підзатильник. І був би заробив ще смачний копняк під сраку, якби не моє спортивно-волейбольне минуле. Крутнувши попою, як моделька на подіумі, я вивернувся з-під блискучої подачі, гідної старіка Бехкема, кинув кудись торбу і погнав за інструментом.

— Вот так, нах! — почув я задоволене за спиною.

За будинком воєнкомата стояла стара стодола, в якій сидів зашмуляний старшина-сверхсрочник, і ліниво спостерігав за тим, як облізлий пес наярює кола, намагаючись зловити зубами свій хвіст.

— Мене паслалі лістъя убіраць, — звернувся я до старшини.

— А я прі чьом? Убірай, нах, — видно було, що старшина косить під прапора і повторює його методику спілкування.

— Так, граблі дайте, — попросив я.

— З граблями каждый смагьот, а ти так папробуй, — сказав він і заржав жовтозубою либою здохлої нутрії.

— Пішов до сраки, — з привітною посмішкою сказав я в надії, що старшина не врубается.

— Посрать — то сході, канешна! — не відводячи погляду від собаки, побажав він мені.

Я закарбував перше армійське правило. Накази можна не виконувати, якщо грамотно від них відмазатися. Я зайшов за кут будинку, де від прапорщика ничкувалися ще з десять побритих на синій туман пацанів, підсів до них, витягнув сигаретку, і всі, як по команді, простягнули руки.

— Закурім, браток? — озвучив загальне бажання самий покоцаний серед них.

— Курі, народ, — я простягнув їм пачку і зрозумів правило друге: якщо хочеш купляти блок на день — махай сигаретами у всіх на виду. Моя пачка швиденько схудла, за останню взявся жабомордий.

— Последнюю не берут, — розстроєно сказав він. Я віддав йому свій бичок.

— Тебя куда, брат? — спитав бувалий.

— Не знаю, а вас?

— Я в Афган хачу, прасітца буду, — гордо сказав він, і лиця у всіх витягнулися, як у коня, який замість вівса хапанув скловати.

— Распределять после абєда абєщали, — сказав карєл.

— Ти аткуда знаєш? — спитав жабомордий.

— Да, слишал, тут капітан адін гаваріл, десантнік вроде.

— Хєр он, а не десантнік, ти личкі відєл? — презирливо обрубав бувалий.

— Не, не відєл. А чьо?

— Да он стройбат, йоптіть. Лопата — друг салдата, — бувалий чвиркнув слиною через зуби та влучив собі на штани.

— А мєня в артілерію запісали — уєжожаєм чєрез два часа, — виступив ще один пацанчик, дуже клаповухий.

— Да, у тя уши артілерійськіє, — вставив бувалий, — прям Суворов, нах!

Народ радісно заржав.

— А я на трі года залєтєл, пацани, — обізвався гарно складений хлопчина дєсь із-під Кємі, — в морфлот запісали.

— Не хєр била на турнікє вісєть, ані туда всєх здарових гребут, — заявив самий покоцаний, і всі закивали головами.

Мєні імпонував той факт, що я не довисівся на турніку до морської піхоти, але дєсь в душі шкодував, що не буду бачити моря ще мінімум два роки.

Так ми просиділи з годинку, і раптом завив, розколюючи повітря та щось внизу живота, звук сирени. Вона спові-

щала про початок торгів. Тобто офіцери, які приїхали за новобранцями, мали вибирати собі поповнення. Вся компанія підвелася на ноги, а покоцаний, ще раз чвиркнувши, сказав:

— Ну, чьо, браткі, может услышите када пра Шеста-палава Андрюху. Так ета — я!

Всі відправилися в бік будинку військкомату. На вулиці була противна карельська весна. Взагалі, вона там дуже коротка. Зима переходить відразу в літо, ментально, хвилин за десять. Нам дали майже, екстерном здати сесію, і тепер половина медичного факультету стирчала у військкоматі в очікуванні своєї подальшої долі. Я знайшов очима своїх пацанів з курсу та підгріб до них. Хасан був в колі хлопців і щось їм розказував.

— Пвівет Андвюш, а я пваспав, пвікінь? — не виговорюючи «Л» і «Р», Хасан усім спочатку видавався напрочуд мирним і чемним хлопцем.

— Буде дивно, якщо вони з твоїм діагнозом тебе до дому не відпустять, — привітав я товариша.

— Насавая певегаводка, штолі? — наївно спитав він.

— Мозговая перегородка, — уточнив я.

Всі стояли, нервово покусуючи губи та перебираючи в кишенях штанів свої замерзлі шарики.

— Михайлов Степан Степанич, — рвонув голосом тишу воєнний дядько з суворою репою — Курск, артілерія! — оголосив він призначення.

— Хуйналайнен Тойво Айвовіч — Архангельск, связь.

— Я — Куйналяйнен, — спробував поправити дядьку білобровий карел.

— Адін хрен — Архангельск, связь, — відрізав дядя воєнний.

— Хамідулін Хасан Абайдилович, — через якусь секунду закричав він в юрбу припишених бритоголових пацанів. — Абалдуєвіч, йопті нах!

Хасана випхали на середину потрісканого від пережитих бід воєнкоматівського плацу. Він шморгнув плоским, як пательня, носом і сказав:

— Я папвасів би не кавєвкать імя маєво папи!

— Малчать, нах! ШМАС, Вишній Валацьок, — зарубав його амбітні прояви «красний командир».

ШМАС — означав школу молодих авіаційних спеціалістів. Чому вони молоді, було зрозуміло, але чому авіаційні — ніхто за два роки так і не розібрався, бо 99 із 100 випускників літака до дембеля так і не бачили.

— Шестапалав Андрей Мамонович, — покликав воєнком після того, як Хасана з виглядом рабині Ізаури поставили на протилежний бік плацу, до групи, що формувалася на від'їзд до учебки.

— Я! — бувалий гордо випер груди та вискочив уперед на три кроки, ледь не роздавивши офіцера.

— Стройбат, Воркута!

— Ви чьо, таваріщ камандір, я же в Афган прасілся!

— Лапату на плечьо — марш! Разговорчікі, нах!

Плац заржав дешевим сміхом масовки районної театральної студії. Бідний Шестопапов з видом розстріляного декабриста пішов до групки стройбатівців, навіть проігнорувавши свої тельбухи, які залишилися лежати на холодному плацу.

— Кузьменка Андрей Віктаричь, — розрубав тишу вокал того ж оратора.

Я голосно відізвався та подумав, чи добре зробив, що сів зранку на той тролейбус. Адже купа моїх колег пісяли

й какали під себе в лікарнях та успішно відмазувалися від священного обов'язку. Пісяти під себе я вмів, але останній раз робив то ще в садочку. А вчитися на ново не хотів, бо, кажуть, можна звикнути. Отже, я доволі легко договорився сам із собою та зробив крок уперед.

— ШМАС, Вишній Валацьок, — гаркнув командир, і я потеліпався в бік тієї ж групи, де був Хасан.

Нас було чоловік зо тридцять, двадцять із них — мої однокурсники. Своя «контора» — то вже легше, ніж чужі. Хасан відразу почувся у своїй тарілці й заступив роль бувалого.

— Вебята, я вам скажу, павезво нам, — почав він свою нескінченну пісню татарського кочового бандуриста. — І с павашутам папвигаєм, і в іствєбітелях палєтаєм. Может даже на авіаносец пападьом! Мой папа васказивав, што вучших із ШМАСА забівають в десантуву.

— Хасан, тебе разве што чучелом на іспитанія парашутов возьмут! — з-за хасанової спини з'явився Льоша Давидов, який вчився з нами на курсі. Довжелезний ленінградський козак, з побритою головою, він виглядав, як згорілий сірничок, одягнений у спортивну форму, та фонтанував плоским гумором ленінградського пролетаріату.

— Льоша, я ведь магу абідецца! — ображений Хасан закусив нижню губу та став подібний на бобра. — Пвїдувок! Пасмотвім, как із тебя сєвжанти дувь тваю павибівають.

Ми потрапили до великого обшарпаного залу із двохярусними нарами під стінами.

— Во, бля, не думал, шо в зонє спать буду, — сказав хтось із толпи, яка ввалилася всередину і нагадувала ско-

ріше полонених німців, ніж бравих вояків радянської армії, яких щонеділі показують у програмі «Служу Савецькому Саюзу».

Нари мали метрів з десять в ширину. На них з успіхом можна б було знімати порно-шедеври, але тут були виключно чоловіки, а в той час жанр «хлопці з хлопцями» ще не набув нинішнього апофеозу. Тому інакшого застосування, як просто валятися, ніхто не винайшов. Дуже швидко виявилось, що конструктор тих нар видумав їх таким чином, що лежати довше десяти хвилин на них було неможливо — спина спочатку боліла, а потім взагалі втрачала чутливість. На п'ятнадцятій хвилині починали відніматися руки. Ще пару хвилин, і ти вже був готовий видати державну таємницю, але оскільки нічого не знав, то простіше було встати і більше не мучитись. Тут же хтось інший займав вакантну посаду, а потім так само злізав із майже паралізованими спиною, руками й ногами. Основне питання було — чим би ще зайнятися?

Армія починалася, події розгортались із завидною швидкістю. До кінця дня я зробив аж дві(!) справи — уникнув прибирання листя й повалявся на нарах. Зараз я був на порозі виконання третьої задачі, стоячи в довжелезній черзі в одну-єдину туалетну кабінку, де можна було скинути назбиране за добу зло. Пісуарів там була величезна купа, а от сидяча позиція чомусь тільки одна. Хлопці мучилися, гамуючи сили природи, які рвалися назовні. Хтось присів біля стінки, затискаючи свою духовку п'яткою. Хтось, менш гнучкий, просто притиснувся нею до дверної ручки...

З кабінки долітали звуки камчатських гейзерів, які бухкали газами із земних надр, альпійських лавин, які змітали все живе на своєму шляху, і, часом прострілювали короткі бульки пірнаючих в воду камінців. Романтична атмосфера підтримувалася ще й відповідними запахами, що заповнили забитий людьми коридор і сусідні з ним приміщення. Кожен із присутніх в черзі нещасних не збирався покинути її навіть для перекуру, бо ризикував потім знову замкнути довжелезний людський ланцюг. Мій власний шланг гідравлічного приводу також тріскався. Ніколи в житті я так гостро не відчував важливість цієї проблеми, як зараз, у воєнкоматівському толчку.

— Ребята, еслі ви меня не прпустіте, я абасрусь сам і вас абасру! — закричав якийсь легінь у хвості нашого парад.

— Схаваєш патом, — відповів здоровенний боксер Ігарьок, навіть не повертаючи голови в бік голосу.

— Значіт, не пустіте, ну і ладна... — страждалець побіг на вулицю з явною ціллю зробити купу десь в корчах на території.

Черга рухалася повільно, і кожен із нас мав час подумати або пригадати в лице все своє генеалогічне дерево. Я не був винятком, і в моїй пам'яті невидимі руки також перебирали запилені відеокасети з документальними фільмами за скромної участі моїх предків, друзів і знайомих. І тільки я згадав про Хасана, а я завжди про нього згадував, коли хотів в туалет, моментально на екрані переглядової кімнати, десь там всередині мого черепа, пішла стрічка про наші колгоспні будні — в селі

Іхала, на кордоні з фінами. Я тоді здурив бідного тарина, а я дурив його постійно, бо він народився для того, щоб його хтось дурив. Я показав йому переговорний пристрій, який був прикріплений до сосни у вузесенькій лісопосадці, на випадок, якщо хтось із місцевих зауважить порушника кордону — щоб відразу повідомити на заставу. Апарат був представлений мною як телефонний переговорний пункт для віддалених периферійних районів: аби люди не їхали в райцентр на пошту, їм прямо на сосні примайстрували переговорку.

Хасан зробив вигляд, що не дуже повірив, але все було прямо навпаки. Щойно ми повернулися на поле (а в посадку ми бігали, щоб не заміновувати територію, на якій збирали картоплю), Хасан підтюпцем рвонув назад. Я швиденько зібрав групу охочих поржати з чужої біди, благо таких на медфакультеті завжди було досить, і ми відправилися вслід за ним. Татарський зв'язковий зробив все, як я сказав: він натиснув на кнопку мікрофона, дочекався відповіді і заговорив:

— Альо, с вамі гававіт Хамідулін Хасан. Ви што-та не понялі, я — не Хам, фамілія моя — Хамідулін. Я хатєв би заказать пєвегавови с Ленінгвадам. Какая вазніца, кто там дома — я с адінакавай вадастью пагававю с любим, кто твубку вазьмьот.

На другому кінці дроту знали, що на полі працюють студенти, й розцінили Хасанове звернення, як невдалий тупий жарт. Вони тягнули час для приїзду на місце оперативної машини, і діалог тривав далі.

— Да, петвапававская набєвежная твідцать восемь. Пет-ва-па-ва-вская, как вам єщє аб'ясніть? Тевефон — твіста тві, два-пять, два-тві. Тві, я гававю. Тві. Ну, што ви

такіє гвухіє там все? Папа кем ваботаєт? А какая вам вазніца, кем ваботаєт мой папа. Он в театве ваботаєт. Адміністратавам. Ад-мі-ні-ства-та-вам!

За нашими спинами почувся звук машини. Бобік із прикордонниками на борту різвенько в'їхав у посадку, і з його дверей вискочили шість підтягнутих пацанів з автоматами й вівчаркою, і видимою охотою розбавити свої чорно-білі будні. Хасан дістав прикладом по спині, і був закинутий у багажник. Вівчарка понюхала в нього між ногами та радісно лизнула його в ніс, напевно, зраділа появі подружки. Перед наші очі Хасан з'явився лише через три дні. Жарт був із категорії негуманних, але запам'ятався надовго. Я дякував долі, що хлопці з бобіка не побачили нас, бо тоді компанія в вівчарки була би значно більшою...

Коли на екрані доходила остання сцена драми в снах, в мене на обличчі, напевно, розпливлася довольна либа. Аж тут мене штовхнув у спину похмурий дво metroвий дядя:

— Ти ржать ілі срать сюда прішол? Давай, баєц, дві-гай задом.

Від тих приємних спогадів я, чесно кажучи, аж перехотів. Тепер треба було або йти до туалету та імітувати акт облегшення від гріхів чревоугіддя, або відмовлятися від того щастя. Я — не актор, і мені б ніхто не повірив. Тому я відмовився та посунув назад до зали з нарами. Моя спина ловила на собі здивовані погляди новобранців:

— Він був так близько. Ідіот.

Я не ідіот. Просто в мене є легка залежність фізіологічних процесів від психологічного стану. Рідко хто хоче в туалет у той момент, коли дивиться в кінотеатрі цікавий

фільм. І мені настільки реально висвітлився цей фільм із Хасаном, що підсвідомість дала відбій попередній команді. Але пояснювати предмет своєї залежності різношерстому колу новобранців було справою, як мінімум невдячною, і я не став цього робити. Хоча був переконаний, що та сама підсвідомість з такою ж легкістю як відмінила, може цей наказ дати знову. І, звісно, в самий несприятливий момент.

Я ліг на випадково звільнені кимось нари і почав роздивлятися на стелі дивну картинку. Миттєвий аналіз говорив про те, що хтось харкнув на стіну, слина там зависла і зараз вона розм'яшувала вапно і творила з нього гіпсоподібну липку масу, яка мальовничо звисала вниз, як сталагміт у печері Шоранш на півдні Франції. Поки я розмислював над цим об'єктом, який неочікувано та агресивно з'явився в моєму житті, до казарми влетів жовтовусий прапор, тримаючи за вухо того піжона, що пробував пробитися в наш Байконур без черги:

— Строїцца!

Усі присутні, як отара відібраних баранів, створили щось на кшталт строю. За той час, що ми вошкалися, ворог міг би встигнути захопити всю країну та пройти по Красній площі переможним парадом.

— Строїцца, нах! Бистреє, духі!

Коли всі були на ногах, прапор звернувся до нас:

— Ета мрась, каторую я держу в руке, нах, — він кивнув на піжона, який стояв поруч, скорчений від болю та сорому, — насрала на плацу, нах!

— Я не дабежал да кустов, ані не пустілі, — м'явкав у своє виправдання піжон, тикаючи в нашу безформенну масу чорним нігтем.

— Срать нада в параше, нах, ти понял? А на плацу нада хадіть, бля-нах, і чеканіть страєвой шаг, нах, ти понял?

— Да понял, — мекнув піжон.

— Атставіть «да»! Ти понял, нах-бля?!

— Так точно, понял.

— Щас за то, што ваш сопрізівнік іспортіл плац, ви все їдьоте єво мить, нах. Штоп блестел, нах, как йолка, йопті-нах!

Ніхто не уявляв, як має блищати ялинка, але перепитувати не стали, щоб не змусили мити ялинку, аби вона блистіла, як плац. Це було би значно складніше. В одну секунду ми стали акторами театру абсурду. Хтось один наклав купу, а всі мають за це відповідати...

— Р-р-равняйсь, смі-і-ірна! — не чекаючи виконання наказу, прапор виганяв всіх на двір. — Бего-о-ом, марш!

Усі пострибали, як крілики, яких перший раз у житті випустили з клітки просмердітися на траву, поки господар почистить їхню засрану комуналку. Ніхто не наважився противитися несправедливості — з отупілими фейсами всі висипали на плац, ніби переповнені бажанням помити всю планету від чужих какашок. Сам піжон, серлива гадина, мав сидіти біля входу до казарми та спостерігати за процесом натирання центральної площі воєнкомату.

— Вот веть, казьов. Вучше би єво запустілі в павашу, чем щас тута девмо чужое вилізивать, — почувлося десь поруч не адресований нікому спіч Хасана.

— Равняйсь, на первий-второй р-р-ращітайсь! — на цей раз нами вже командував туберкульозного виду чахлик, подібний на медузу, яка настирливо лізе з вашого носу і заставляє вас постійно шморгати, щоб вона не дістала аж до пояса.

Ми порахувалися та почали терти: перші — зліва направо, а другі — їм назустріч. Великий тактик був відчутно гордий тим, що розгорнув таку масштабну операцію на території военкомату, де останній раз військові дії були в момент, коли п'яні будівельники, які крили дах, били водія бетономішалки, котрий роздавив машиною їхню роздягалку. Плац був розміром з тенісний корт, а нас — десь із півсотні.

— Тщательнее трьом, тщательнее! — кричав шма-рок смішним пісклявим вокалом, зривався на фальцет, завченим рухом чухав свою засалену міжногу, а в перервах задоволено позіхав.

Новобранці стояли рачки й ретельно, з виглядом висококваліфікованих фахівців з натирання, слинили хустинки та розтирали їх об асфальт. Можна ще довго розписувати цю історію в деталях, але, думаю, ті з читачів, хто зараз має в одній руці бутерброд з ікрою, а в іншій — чашечку амерікано, відмовились би від них до кінця життя.

Закінчилася історія досить мирно. Силою сотні сильних молодих рук какашка була успішно ліквідована з лиця землі, й ніхто особливо не постраждав, бо закінчувався день і близився час нашої відправки — до війська.

Моя свідомість прокинулася вже у вагоні від думки про те, скільки живих істот і в яких позах може транспортувати цей засіб пересування. Плацкартний вагон поїзду Петрозаводськ — Ленінград був уособленням камасутри. Люди були переплетені шиями, руками, ногами, мішками, шкарпетками, штанами та іншими речами й частинами тіла. У вагоні був страшенний дубак, останній раз пічка

тут працювала, напевно, як ховали Сталіна. Підозрюю, що весь інший час вона служила експонатом у музеї найбільшніх людських винаходів. І шкода, що разом із системою своїх непрацюючих труб вона займала 70 процентів об'єму вагона. Народ грівся, як тільки міг. Соплі лилися, капали й лізли з носів в усіх неймовірних напрямках і ракурсах. То була елементарна захисна реакція організму, і через дві години всі триста чоловік, якими натрамбували цей катафалк, шморгала, пчихала та кашляла так, що потяг підсакував, як щур на батуті. Чому щур? Тому, що цей поїзд до того всього ще й смердів. Усі салаги почали діставати із мішків те, що вціліло після воєнкомату. Молоді шлунки були в стані перетерти й камінь, але деякі з напоїв, представлені для загальної дегустації, були настільки вишуканими, що половина з дегустаторів відправилася ригати по тамбурах. Звідтам вони верталися зі святковими слідами вінігрету на штанах, і по цій ознаці можна було відслідковувати — хто вже ходив «курити». Капітан Скворцов, який мав за нами наглядати і тримати військову дисципліну, відкрив сезон першим. Ми його побачили вже на пероні станції Вишній Волочок наступного ранку. Він стояв зелений і голосно ікав. Перед тим він навіть намагався залити ікавку пивом, але в нього нічого не вийшло.

— Строїтца! — скомандував Скворцов і ікнув настільки потужно, що з рота в нього вилізла велика пивна булька, а очевидці, які стояли найближче — стверджували, що він в той момент ще й пукнув.

— Ра-а-а-щитайсь! — ще раз ікнув він, і всі, хто ще лишився в живих, почали рахуватися.

За нашими спинами поїхав поїзд. Ми дорахувалися до сорок третього. На вокзалі Петрозаводська нас сіда-

ло сорок п'ять. Решта їхала до Москви. Цифра не сходилася, й голова Скворцова не хотіла приймати цю інформацію як факт. Ми рахувалися разів десять. Але на сорок третьому люди вперто закінчувалися. Габаритні червоні вогники поїзда як раз зникли за поворотом, коли той із новобранців, на кому закінчувався відлік, відкрив рот і тихо видав:

— Ми їх в поїзді забили.

— Атставіть забили? Хто забил? — в паніці розбризкуючи пероном піну від пива, закричав Скворцов. — Убью казлов!

З войовничим настроєм Скворцов побіг у приміщення вокзалу.

— Как астанавіть поїезд?! — долинув зсередини його грізний дитячий писк.

— Следующая станция — Бологое, їдьте туда, там встретіте. Поїезд пассажирскій, на таксі дагоніте, — спокійно відповів йому касир, не просинаючись.

Скворцов вибіг на двір і з розгону влетів у машину таксі, ніби забувши про власну маленьку армію, яка займала весь перон Вишнього Волочка. Але через секунду він висунув голову з машини та скомандував:

— Занять пазіції на вакзалє. Старший — ти, — він тикнув пальцем у самого здорового з нас. — Не пійть, не дуріть, не хуліганіть. Мєсних не трогать. Буду через час.

Таксист рвонув з місця, а ми залишилися — з величезною спокусою закінчити свою службу прямо зараз, сівши у електричку, яка, власне, підходила на другий перон.

II. Учєбка маразма

Перші дні війська довгі, як полярні зими. Таке враження, що зранку тобі було вісімнадцять, а ввечері — вже за сорок. Нас ретельно готували до прийняття присяги, і ми годинами топали по плацу та чеканили стройовий крок. Після обіду всіх вистроїли в шеренгу і капітан Скворцов спитав:

— Кто єсть із музикантов?

Почути щось таке в перші дні дурдому, коли в умі вже підшуковуєш місце на стелі, щоб прив'язати шнурівочку та повіситись, було, м'яко кажучи, шоком.

— Я! — несподівано для самого себе голосно гавкнув я, аж закашлявся.

— Вийті із строя, — Скворцов недовіриливо подивився на мене, бо побритий під нуль й дико затягнутий ремнем я більше нагадував сачок для риби, аніж культурного діяча.

— Чем дакажеш? — Скворцов продовжував тест на профпридатність.

— Магу сграти на піаніно, — несміливо відповів я.

— На раяле каждый дурак сможет. А на трубе дуєш?

— Єслі Родіне надо, то дуну.

— А петь магьош, с ансамблем?

— Да пєл, вроде, на гражданке. Смагу, таваріщ капітан!

Скворцов забрав мене і ми довго йшли лабіринтами чоловічого монастиря, на території якого в п'ятдесятих

роках розмістили Школу Молодших Авіаційних Спеціалістів. По дорозі Скворцов мовчав, на його обличчі відображалися всі муки Ісуса Христа. Він наперед переживав сцени, в яких його вбивають за то, що він затусував якогось прахадімця в орденоносний ансамбль. Ми вперлися в каптьорку, з-за дверей якої долинали такі рідні моєму вухові звуки. Хтось пердів на тубі, хтось волав у мікрофон, хтось, ніби напильником, совав по струнах електрогітари. То була МУЗИКА, яку я аж ніяк не очікував почути на третій день армії. Двері відкрились, і Скворцов представив мене:

— Баєц іграєт на трубе і прі надабнасті пайот. Испитайте і вечерам далажите.

Він повернувся і щез, не очікуючи на реакцію отупілих від какофонії звуків воїнів, які нещадно мучили свої музичні інструменти. Один, видно рукаваділь, в окулярах з величезними, як дно трілітрової банки, лінзами, підійшов і дав мені мікрофон.

— У нас послезавтра канцерт, а вакаліст дембельнулся. Нада пару песен разучіть, понял?

— А какіє іграєтє?

— Пака нікакіх. Вспамінаєм, бля, і чьо-та не клеїтца.

В ті часи суперпопулярною була пісня Статус Кво — Ін зе армі нав, яку я винахідливо і запропонував пацанам.

— Как раз пад прісягу, да, рєбята? А штоп нікто не дагадався, ми єйо на рускій переведьом. Тіпа — Сейчас ти в армії.

— О-ба-на! — всі широко відкрили роти від такого легкого вирішення глобальної проблеми.

Я пішов перекладати текст, а пацани здирали партії, перемотуючи пісню туди-сюди на магнітофоні. Через

двадцять хвилин ми вже валили нічим не гірше за Статус Кво, а під вікнами нашої каптьорки зібралася невелика купка наших перших фанів, які курили та плювали собі під ноги, вживаючись у роль героя нашого хіта. Мене навіть не будили вранці — я йшов на десяту на репетицію.

— Ти точно в дитинстві гімно їв — як би сказала моя тернопільська подружка Оленка, не раз підмічаючи моє неправдоподібне везіння.

— Берегі голос, — сказав мені Скворцов, — щоб не абасрался на смотре.

Я їв подвійні порції, масла давали ледь не по кілограму, щоб змазувалися голосові зв'язки. Подумки я вже бачив себе керівником того ансамблю аж до дембеля, і спокійно засипав під крик дневального «Рота, Атбой!».

Було перше травня 1987 року. Поприїжджали наші батьки, їх запустили на територію учебки, і ми могли фрагментарно спостерігати їх у щілини в паркані, який відділяв наш плац від стадіону, де мав проходити святковий концерт. Нас відвели в баню та дозволили так довго митися, ніби завтра намічались торги людьми. До мене підбіг Скворцов:

— Бистра бегі в музикалку, трубач забалел — будеш іграти на парадє.

— Кузьма, бері тубу і пашлі строїцца, — рукавадитель тикнув мені в руки трубу, розміром з Володимирський собор, і я, одівши її собі на голову, як факіри замотуються пітонами, з підкошеними колінами поковилив за оркестром. То аж ніяк не входило в мої плани, адже я мав тільки співати Статус Кво, а тут бляцка туба намалювалася. У тій всій історії був лише один плюс — у туби всі ноти

звучать однаково, приблизно як пукає кінь. Я колись чув то діло в селі, коли дядько їхав на возі і збирав в людей молоко, а кінь нервово бив копитом і в такт випускав в атмосферу скомпресовані дози пропан-бутану з характерним ритмічним звуком. Коротше, якщо дути по темі, тобто старатися пердїти в долю з усіма, то можна було й не спозорити честь духового оркестру.

Ми стали в урочисту шеренгу, наш рукавадїтель роздав усім ноти, махнув рукою і ми пішли. У всіх ноти чомусь нормально трималися на спеціальних зажимах, прироблених до їхніх інструментів, а я свої тримав тією ж рукою, якою й тиснув на клавіші. Ноти постійно падали мені на ніс, і я наступав на ногу комусь зліва або бив тубою по трубї чувака справа. Цей двобій супроводжувався характерними металічними звуками рицарського турніру. Я поняття не мав, як у таких умовах можна грати на цьому газмотворчому інструменті, і з кожним подихом в мене темніло в очах. До кінця першого маршу я зрозумів, що без нот буде не гірше, і непомітно кинув їх під ноги оркестру. Почався другий марш, і я з усіх сил старався пердїти в першу долю з бубністом. Мене це починало забавляти. Я вдував життя в цю вихлопну трубу від щирого українського серця, і мої губи від приливу крові вже починали нагадувати губи Свети Лободи. Маленький кларнетист, який йшов зліва від мене, кривився, ніби з'їв тарілку васабі, бо жерло моєї труби дуло йому просто в мозок. Думаю, він переживав перегрузки більші, ніж пілот винищувача, та подумки вже відкладав гроші на пересадку вуха. Саме він, гад, і розкаже через три години командиру роти, що я і туба — речі несумісні. Але до того викриття було ще тро-

хи часу, і я святково підпукував у свій мундштук і згадував слова пісні, з якою мав вийти на сцену за годину.

Нарешті, ми пройшли останнє коло й зупинилися біля трибуни з начальством. Я почував себе так, ніби здав відро крові для жертв Хіросіми. Губи тремтіли і тепер уже були величиною з чебурек. Дико хотілося пити і срати. В мене чомусь завжди вихід на сцену супроводжувався викидом негативної енергії. Я стояв у задньому ряді, тож зробивши крок назад, опинився в корчах. Все навколо майоріло прапорами і транспарантами, один з яких — з надписом «Пабедім імперіалізм» прикривав мій відхід. Не випускаючи тубу з рук, я зняв штани і наклав усе нажите за останні пару днів на мурашник, який був під деревцем, чим поставив хрест на багаторічній праці його багатолюдної сім'ї. Використавши замість паперу лопух, я загнав собі в тіло пару будяків — в народі їх називають орденами, бо, коли їх кидаєш, вони прилипають до одягу. І зараз вони також прилипли, але з внутрішнього боку моїх штанів, чим дуже прикрасили моє і без того багатогранне існування. Я повернувся в стрій, і рукавадільць дав мені знак підійти до сцени. Ноги підкошувалися, будяки, ніби живі організми, терлися об мою дупу, змушуючи мене манірно нею виляти. Ми піднялися на поміст, група була у зборі. Ведучий майор об'явив наш виступ:

— На сцене — ансамбль Красназнам'яонново авіаціоннава палка, пад управленієм старшини Єфімова. Песня — Сейчас ти в армії! Музика і слава народніє!

На трибунах заплодували. Пацани почали грати відомі кожному акорди, я підійшов до мікрофона. Коли прийшов час вступати, я раптом зрозумів, що зовсім не

пам'ятаю того тексту, який переклав. Судорожні думки пронизували голову в різних напрямках, але потрібної на підхваті не було. Пацани удруге заграли програш, бо після першого я не вступив. Це виглядало так, ніби літак другий раз заходив на посадку після невдалої першої спроби, бо п'яний пілот не розрахував довжину полоси. Я був тим п'яним пілотом. Після туби в мене крутилася голова, і по венах, як пластилін повзла збагачена азотом кров. На губах зібралася піна, в роті пересохло, хотілося плакати і, як не дивно, знову срати. Хоч і п'яний, але все ж таки пілот, я мусив посадити цей літак, і почав співати. Голосом середнім між Джо Кокером і Магомаєвим я проволав на собачій англійській мові перший куплет пісні, який звучав приблизно так:

- Бейбі кейшен ін зе форен ленд,
- Анкл сем даз зе бест хі кен юр ін зе армі нау,
- Оуоу юр ін зе армі. Нау.

Трибуни, як не дивно, сколихнулися та заревіли в екстазі. На скромній сцені армійського смотру грала справжня рок-група і співала правдивою англійською актуальний супер-хіт. Мене це підбадьорило, і другий куплет я почав і закінчив тими ж словами, що і перший, але, думаю, ніхто на цих трибунах навіть гадки про то не мав. Ми валили, як Роллінг Стоунз, забувши, що на нас кирзові чоботи та голу-бі погони, а голови — геть лисі. Ми й не підозрювали, що такі ж лисі причухани рокери почнуть носити аж через десять років — у далекому американському місті Сіеттл.

Трибуни аплодували стоячи хвилин десять. Не аплодувала тільки трибуна з начальством. Там усією громадою

вже робили із Скворцова гумову бабу, ретельно маючи його в усі можливі отвори за те, що з його вини на смотрі прозвучала антикомуністична пропаганда у вигляді «песні на вражеском англійском языке». Мене пообіцяли відправити на губу після прийняття присяги, а ансамбль урочисто закінчив своє існування. Всіх його учасників розігнали з тепло-го місця по військових частинах — дути в діри не настільки комфортні, як мундштуки духових інструментів. Всі «ро-кери» згадували мене незлим словом аж до останнього дня служби, але кожен втіхаря гордився своїм почином — за-грати рок на тоталітарній сцені радянської армії.

Присяга мала відбутися того ж дня о третій годині. Я побачився з мамою й татом. Вони в той момент вигляда-ли красиво, як ніколи. Можливо я скучив за ними, і, наре-шті, побачив те, чого раніше не помічав. Наприклад, що в мами з'явилися нові зморшки біля очей, а в тата — свіжі сиві пасма щетини на бороді. Я не розказав їм перспектив мого найближчого армійського майбутнього. Вони похва-лили мене за прекрасний виступ, не маючи поняття, чим він мені грозив. Я з'їв домашню котлетку, привезену ма-мою за півтори тисячі кілометрів у каструльці, старанно замотаній у рушничок, яким я витирався ще у школі, і нас відізнали до штабу.

Мене нудило. Губи тряслися, ніби в коня, якого на по-вному ході шарпнули за вудила. Перші хлопаки з автома-тами в руках вже читали присягу з приготованої сержан-тами папки. Сержанти терпляче водили пальцем по свое-му примірнику, щоб, не дай Боже, хтось із салаг не пропус-тив якогось магічного слова, та змушували перечитува-ти, якщо були якісь помилки. Черга повільно підходила до

мене, а я повільно відпливав. В очах потемніло, коров'ячі губи зааніміли, ноги підкосилися, і я з лязкотом переможенного Дон Кіхота упав на плац, розбиваючи разом з муляжним автоматом усі ілюзії Радянської Армії.

Мої очі відкрилися. Скворцов бив мене по морді долонями і псикав водою зі свого рота. Вода віддавала перегаром. Той перегар не проходив у Скворцова ніколи, і, видно, саме цей запах, не гірше нашатирия, привів мене до чуття. Мама плакала, тато сумно дивився на своє чадо, яке зганьбило родину, бо не змогло навіть по-людськи присягтися Батьківщині на вірність.

Фотографії з присяги завжди були присутні у дембельських альбомах всіх мужиків, обведені рамочками, квіточками, якорочками та зірочками, що мали підкреслювати всю фундаментальність цього безмозглого процесу. В мене такої фотографії НЕМА, як, зрештою, і самого дембельського альбому. Замість фото я отримав запис в армійській історії хвороби: «Упал в обморок, прінімая присягу на верность Родіне». Мама з татом поїхали додому в розстроєних почуттях, а я лишився лежати в лазареті й чекати виконання вердикту, який мені присудили за вражу англійську пісню. З діагнозом «вегетососудистая дістанія» в лазаретах лежала половина совецької армії. Ніхто й ніколи не міг оскаржити цей діагноз, оскільки цей недуг присутній і в усіх здорових людей, не те що в худющих новобранців, яких здувало вітром під час ранкової зарядки.

Пройшло пару днів, при чому так швидко, ніби чиясь рука перекинула листочки настільного календаря, або ви-

падковий вітер з вікна недбало перебрав їх своїми сухими старечими пальцями. «Пролікувавши» ремонтними роботами, мене, тепер уже здорового і повного сил, відправили назад. В учебці все йшло своїм дебільним чередом. Шоста ранку — рота, падйом!, сьома ранку — борщ на варених консервах у столовці, восьма-тринадцята — заняття в школі. На кожному занятті ми розбирали одну і ту саму схему — на чому працює двигун Парापелова. Донині, хоч убийте, не знаю — на чому працює та херня. Або то військова таємниця, або, якась сука вирвала сторінку, де то було написано.

Одного дебільного ранку нас підняв по тривозі п'яний у срачень Скворцов. Він вивів всю роту на плац. У трусах ми, двісті хлопців, виглядали так, ніби нас запали німці та запропонували два варіанти: або розстріляти, або — в попу. Накрапав приємний весняний дощик. Хто не знає, що таке дощик о третій годині ранку при плюс сім — нехай попросить когось насцяти на нього і включити кондиціонер...

Скворцов був черговим по частині. До речі, після мого сольного виступу він ходив у наряд через день, а часом і пару днів підряд. Випив він немало, тому стояти ми збиралися довго. Капітан ходив перед нами по плацу, щось самовіддано розказував, і раптом сам стягнув з себе сорочку, потім штани і залишився в чоботах і труснях. Ті, що стояли ближче, казали, що тема розповіді була про рівність воєнних між собою, мовляв, і рядовий, і капітан — з одного гімна лєпьошки. Поскакавши трохи по каляжах, Скворцов, протверезів, здивувався своєму вигляду і загнав усіх назад.

Спати вже не хотілося, свіжак відігнав сон надовго, і я мимоволі став свідком групового сексу по-армійськи. Двісті ліжок почали якось дивно розгойдуватися. Майже одночасно їхні мешканці повернулися на бочок і запустили руки в середню «кишеню» своїх кальсонів. Намацавши сопілку, поступальними рухами почали приводити її в робочий стан. Ліжка були не з готелів сітки Редіссон, тому я міг чути наростаючий зрадливий скрип. Початок акції був схожий на землетрус, але такий, що трусить виключно ліжками. Амплітуда коливань зловісно зростала. Ліжка скрипіли щоразу сильніше, і ніхто вже не приховував своєї участі в утворенні цунамі. Якби в цей момент у нашій казармі був композитор Шнітке, він обов'язково видав би на-гора ще один невмирущий твір під назвою «Танець лежачих флейтистів». Шнітке там не було, але там був я. Моє лице розтягнулося в широченній либі — симфонія вражала. В момент апогею скрипом ліжок можна було настрашити Наполеона. Ковдри натхненно піднімалися та опускалися, як Аліє Паруса. Повітря пронизав запах поту, перемішаний з ароматом голландських сирних крамниць. Вся рота у дві руки шпарила на своїх тромбонах, бо на той момент сопілками ці інструменти назвати було б принизливо. Процес був довгим, адже бійцям Радянської Армії в компот наливали БРОМ. Деякі люди стояли перед дилемою — продовжувати та відірвати чи зупинитись і обломатися.

Наша рота стала подібною на велику атлантичну регату, а скоріше на її модель у закритому приміщенні. Ліжка, як яхти, нагиналися чи не до самої підлоги, черпаючи воду через борт, якимось чудом залишалися на плаву, а тим більше з екіпажами, які невідомо чому не випа-

дали в океан. Кульмінація надійшла десь за п'ятнадцять хвилин — з різних боків почали долимати звуки, подібні на стогін вмираючих після бою. За хвилинки три-чотири вмерли всі. Військова білизна завжди добре накрохмалена. Так було, є, і буде.

Зранку рота відклеювала предмети свого нехитрого гардеробу від наволочок, простирадл і ковдр, залежно від того, хто куди зробив свій фінальний переможний залп. Солдати, під крики сержантів, на півроку старших по службі та обурівших від своєї влади над лисими «духами», бігли купую тупих корів до туалету мити свої причандала. Я ненавидів цю ранкову принизливу процедуру, коли ти ковляєш у кальсонах до очка і крутиш задом, щоб уникнути ударів пряшкою від засранців-сержантів, які стоять по обидва боки коридору й не пропускають можливості лишити тобі на дупі синяк у вигляді зірки з серпом і молотом. Величезний рязанський пацанчик, якого звали Серьoga, не спішив, а повільненько замикав нашу процесію. Він мав два метри росту і кілограмів сто двадцять ваги. Природа наділила його лицем без емоцій і силою підйомного крана. Я розглядав два варіанти його походження: або мама зрадила його батькові з бізоном, або просто виїшла за бізона заміж.

Сержантік Ригачьов якраз був у стані ейфорії та свиснув Серого по задниці своїм ременем. Вже через півсекунди після необачного вчинку Ригалов, як його любовно називали в кулуарах, зрозумів всю безвихідь своєї долі. На його обличчі швидесенько пробігли вісімнадцять з половиною років його недовгого хлопчатого життя. Він, як кіт із голлівудських мультиків, був готовий вирити собі могилку та закопатися, поставивши зверху скромний

пам'ятник свого нікчемного буття. Серьога зупинився, почув дупу розчепіреною долонею, розміром з парасоллю, повільно повернувся до Ригалова і простягнув руку, яка скоріше нагадувала стрілу баштового крана.

— А ну-ка, дай ремешок, — абсолютно беземоційно, як пітон жертві, запропонував він Ригачьову віддати шкіряний, придбаний у деда-дембеля за десятку із сержантської зарплати, реномований атрибут.

— Да ти чьо, ваєнний, ахренєл, што лі, с сержантам разгаваріваєш, смірна! — не контролюючи свого козлиного голосу, підписав собі вирок Ригалов.

В роті стало тихо, як на Личаківському цвинтарі в понеділок зранку. Увага всіх була прикована до епіцентру подій, які розгорталися та мали перерости у щось дуже важливе — хтось мав заробити собі серйозне реноме, а хтось мав його позбутися. З енергією так завжди — звідкись витікає, а кудись має затікати. Ми любимо більше, коли затікає.

У Ригалова було погане передчуття. Молодець. Воно його не обмануло. Рука Серьogi плавно під'їхала до руки Ригалова, яка в даному порівнянні виглядала, як ручка Бейбі-Борна, і чомусь у цей момент хотілося дати йому соску, щоб він не заплакав. Величезна клешня рязанського Йеті стиснула Ригалова за плече в області ключиці, наносячи йому масові тілесні ушкодження. Ригалов зіпрів, і почав смердіти, як скуснє. Більше від страху, ніж від болі. Ремінь випав з руки і був підхоплений лівою стрілою гіганта, яка нічим не відрізнялася від правої. Серьoga поплентався до свого ліжка, витягнув з-під одягу свій дермантиновий «духовський» ремінчик і знов, недбало й повільно, приплівся до Ригалова, який, ніби за-

гіпнотизована жертва анаконди, чекав на свою участь. Одною ручилою Серьога загнув сержанта, творячи з його тільця дугу. Ніколи в житті той так граціозно не робив «місток». Серьога, розмахнувся дермантиновим ременем і десь у половину своєї дурної сили шльопнув Ригалова по сраці зіркою. Крику ми не почули, бо мордою сержантик був потужно притиснутий до підлоги. Підозрюю, що від болю він навіть присмоктався до плитки губами, ніби резиновим вантусом. Міцно тримаючи свого «наставника» за ший, Серьога розмахнувся ще раз і мимоволі зачепив бляхою іншого сержантика, який стояв збоку і робив вигляд, що це йому сниться. Той скрикнув:

— Ти чьо, дурак, я ж нічьо!

Ця фраза на мові дипломатів звучала би приблизно так: «Вважаю своїм обов'язком довести до вашого відому, що з нашого боку не було вчинено жодних дій, які ущемляють Вашу Особисту Свободу». Але Серій в дипломатії шарив слабо, і тому, не звертаючи уваги на фразу, яка розбилася об його голову, як хрущ об лобове вікно автомобіля, зляпав того сержанта за рукав, повернув навколо осі та видав йому нищівного копняка під сраку, який по ефекту можна порівняти хіба що із запуском космічних кораблів на мисі Канаверал.

Тиша в казармі швидко перероджувалася в гул. Кожен із нас хотів бути на місці Серьоги, або хоча би стати його близьким другом, хоч би на три найближчі місяці учебки. Сержанти розуміли, що їх опустили, і треба було відновити свою владу — тут же, цієї ж секунди. Бо інакше вони будуть прати Серьогині кальсони та намотувати портянки на обидві його ноги, якими за потреби можна було замінити підпори для моста Патона. Двоє з них, під-

скочили до Монстра з різних сторін, але відлетіли в сторони в кращих традиціях Джекі Чана, розмахуючи руками і ногами в повітрі, і матюкаючись по-китайськи. Я, як дипломований стоматолог, можу із впевненістю сказати, що в цих людей появились серйозні проблеми з прикусом. Ригалову пощастило більше — він не ліз битися до Серого, а тихенько відлежувався під стіною з новою, щойно придбаною, наколкою на сраці.

Кожен із новобранців дивився на цю історію збоку, як на зйомки фільму зі Стівеном Сігалом, котрий завжди стоїть на місці, а навколо літають, як мухи над кізяком, його нещасні жертви. Серий натягнув собі поверх величезних армійських трусів шкіряний ремінь, який щойно відібрав, і почухав себе в області слонячого хобота, який від раптового притоку адреналіну випирає під трусняком і просився назовні. Сигнал від хобота дійшов, нарешті, до голови, і вона прийняла рішення відвести його сиканути. Напевно, сержанти ніколи в житті ще не були такі щасливі від того, що хтось пішов відлити. Забагато уваги, сконцентрованої на їхніх скромних особах останнім часом, повернулося до них розбитими мордами і синяками на сраці у вигляді радянської символіки. Та історія ніколи не виїшла назовні, бо ніхто не був в цьому особливо зацікавлений. Серий не зловживав своєю силою, а сержанти, у свою чергу, намагалися не помічати його тендітну стодвадцятикілограмову фігурку.

Наступного дебільного армійського дня я сидів у першому в своєму житті караулі та чекав черги йти на периметр. Караул полягав у наступному: дванадцять чоловік по черзі мали ходити кругами навколо іржавої цистер-

ни з якимось щитом і, типу, її охороняти. Від кого? Воєнна таємниця. Ми того не знали. Не задумувалися над тим і наші начальники, які нас туди засилали. Перша група заступила півгодини тому, тож у мене залишалося ще півтори для того, щоби помятися якоюсь фігнюю. Я дістав листок паперу і почав писати лист друзям у Польщу. Писав я по-польськи, звичайно, не маючи жодного поняття, що видаю західним розвідкам гіперважливу інформацію про те, де розташована наша гробана вонюча учебка. Писав щось про музон, питався, як у них справи, і чи в них армія така сама безголова, як наша. Лист вийшов на дві сторінки із зошита в клітинку, який у караулі служив за туалетний папір. Я склав лист та сховав у кишеню на грудях, де по уставу має бути військовий квиток, маму його туди.

— Після караулу куплю конверт і зашлю, — подумав я собі та пішов кемарнути.

У моїй групі, яка мала заступати, був один крендельдесь із Новгорода, якого звали Коля Путін — не плутати з Вовою Путіним, актуальним шефом держави на сході. Коля умудрявся так носити форму, ніби перед цим туди насрала корова. Штани висіли на ньому, ніби то були не його ноги і не його штани, і були вічно вимашчені всякою гидотою. Здавалося, що чувак весь вільний час колупався в носі і все, що міг звідти дістати, витирав об штани. Гімнастерка на ньому навіть не висіла, а лежала, рукави на ліктях були протерті майже до дірок. Ремінь стягував талію так, що кишки Колі цілий день були жорстоко відрізані від інших частин тіла — від підйому аж до відбою.

Очевидці стверджують, що Коля часто спав одітий, щоб зекономити час на одягання. Коліна в нього випира-

ли такими великими куполами, що по розміру поступалися хіба що Храму Христа Спасителя. Пілотка найменшого розміру, якби не вуха, накривала б його мініатюрну голову аж до підборіддя. Дві мутні окуляризовані бульки замість очей, маленький ніс, що до болі нагадував піську, рот — щілина з неповним набором чорнезних кривезних зубів. До комплекту додавалися легка шизофренічна посмішка та потужний сморід. Загалом, сказати, що Коля Путін був той іще красень — не сказати нічого. Мене пересмикувало від самої думки про те, що колись йому видадуть автомат, і я буду повзати в темряві поруч із цим гідроцефалом.

Колю взяли в армію помилково, поплутавши якісь папери у військкоматі. Навіть не звернули увагу на його страшну короткозорість. Нікого не цікавило, що він читає тільки перший ряд в офтальмологічній таблиці і Коля заgrimів у військо з лінзами, в які можна було роздивлятися процес ділення клітини... Коля Путін стояв у коридорі та чекав команди на вихід. А може, то я думав, що він чекав команди, а насправді він так жив, не особливо роздумуючи над тим, що буде за хвилину. Автомат Коля тримав, направивши дуло на людей, які пили за столом чай. Вони були спокійні, бо сиділи до нього спинами. Я одягнувся, розводящий — чувак, який розводив нас по точках, — щось пробубонів під ніс, і ми вийшли у слизьку підмосковну ніч, яка миттєво лизнула нас мокрим язиком по тілу, залізши навіть під одяг. Хвилин п'ятнадцять ми топтали болото в напрямку тої ржавої сучари, навколо якої треба було дві години ходити в надії, що хтось на неї нападе. Двох пацанів залишили на перших воротах, які відкривали до неї в'їзд із заходу. Ці ворота були

на замку з часів, коли Сальвадор Далі кадрил Гасція Лорку на пляжах Фігуероса. Двох хлопців залишили біля вишки, на яку їм ще треба було залізти. Ми з Миколою-гідроцефалом були третьою парою, і нас залишили біля східних воріт. Через ті ворота можна було вийти на поле, де вдень паслися зо три десятки смішних рудих корівок із сусіднього села.

— Коля, ходім вместе, понял? — я спробував одразу перебрати владу та гарантувати собі безпеку.

— Вместе нєльзя, я хажу влева, а ти — вправа, — прогугнявила куряча головка, зловісно блиснувши в темряві своїми діоптріями.

Мені відразу пригадалися всі фільми Брайана Клеменса, які йшли по двадцять хвилин, а потім три тижні був понос після кожного різкого звуку.

— Коля, бля, ходім вместе, поняла, ти дура хєрова!?

У відповідь він потопав своїми свинячими копитцями у протилежному напрямку, ігноруючи мої судорожні спроби врятувати своє та його сране життя. Темрява ковтнула цю недороблену купу біомаси та зімкнулася за нею, ніби двері електрички. Було чути тільки чавкання його кирзаків по болоті, а потім стихли й вони.

Через поле було видно ділянку залізниці Ленінград-Москва, по якій за пару хвилин мав промчати швидкий поїзд ЕР-200. Я любив дивитися на нього в темряві. Він завжди чомусь наближав мене до дому, маючи якусь магічну силу, якої мені в той момент бракувало. Подумки я сидів у його кабіні та нажимав на ручки, вдивляючись у драбину шпал, яка налітала на мене з шаленою швидкістю та пірнала вниз під електровоз. Він появився із-за лісу чітко о 2.12. До нього було зо два

кілометри, і звук запізнювався на пару секунд від зображення. Довга сосиска з освітленими вікнами та загостреними носом і хвостом промчала видиму мені ділянку шляху і зникла за поворотом. Я любив промотувати потім у пам'яті ці двадцять секунд, які я міг його спостерігати, та смакувати нові й нові дрібнички, що впливали в уяві. Часом здавалося, що у вікні тамбуру я роздивився лице якогось кадра, котрий докурював стрільнуту в провідника папіроску та шкірився в темряву тільки йому зрозумілою посмішкою. А часом я був певний, що бачив, як на верхній полиці товклися двоє молодих людей натягуючи на себе неслухняне вогке покривало, яке зісковзувало з них і падало на старого професора, який мучився і не міг заснути від бушуючих нагорі емоцій.

— Стой хто ідіот! — розлетілось у повітрі змішане із залізним шурхотом коліс поїзда, і розбило політ моїх фантазій, як яйце, що вислизує з руки кухарки та залишає наглий слід на її махрових зайцях-тапочках.

— Ідіот хто! Стой! — автором цієї фрази міг бути тільки гідроцефальний напарник, я в тому не сумнівався.

Запитання пізнавального характеру, типу — хто тут ідіот? За умови, що це було запитання. Якщо ж погроза, то, значить, хтось дав йому зрозуміти, що він — ідіот, а Коля не сильно із цим погоджувався. Поки я впрівав у пошуках третьої версії закодованої теми, Коля лежав у болотній калюжі та вів переговори з кущами, що зловісно похитувалися в темряві та махали на нього своїми руками-гілками, реально змушуючи підніматися в живіт два овальні шарики.

— Стой, стрелять буду, блять, сказав тебе ж я, — хаотично складаючи в голові слова, воїн намагався паралельно розібратися з перезарядним механізмом карабіна Симонова, розмазуючи соплі по дулі гвинтівки та подумки картаючи себе дурного, бо коли капітан Скворцов розказував, як розбирати та збирати карабін, а також, як із нього стріляти, Коля під партою роздивлявся порнушні фотки, які йому прислав із Новгорода такий самий як він брат-дебіл. Нарешті, задубілі руки, скоріше від страху, ніж від чогось іншого, перезарядили клятий механізм. Коля пчихнув, перднув і кашлянув одночасно, потягнув за спуск, і скорострільний карабін Симонова харкнув вогнем. У бік кущів полетіла бездушна куля розміром із цвях, яким прибивають рейку до шпал, а Колю фігануло прикладом об паркан із колючого дроту, до якого він був обернений сракою. Я подумки прокляв того, хто видав придурку патрони, і почав відчувати себе випускником Новояворівської школи камікадзе на випускному екзаміні.

У кущах щось гепнуло, ніби з камаза випав п'ятитонний кусок коростишівського граніту. Я, прошитий током жаху, не міг зробити і кроку. Коля висів на паркані з колючим дротом сракою догори, а окулярами вниз. Окуляри запотіли, і Колі здавалося, що він на небесах. Тьмяне світло від ліхтаря, відбиваючись у матовій поверхні мокрого скла, створювало ефект хмар, у які він щойно влетів. Дупа його зреагувала по-своєму. Їй були далекі високі матерії примітивної Коліної голови, вона не чекала зустрічі з архангелом Михаїлом, а просто розслабилась і дала на-гора порцію гаряченького. А оскільки дупа була зверху, то мармуляда теплими стру-

мочками шуганула йому по плечах. Почулися крики й тупіт солдатських копит. Завила сирена, люди з ліхтариками в руках поспішали сюди з усіх боків. Я пересилив свій опорно-руховий апарат і змусив його рухнутися до тухлого м'яса, яке висіло на дротах. Туди ж підбігли ще з троє солдатиків. Підійшовши до Колі впритул, ми, боячись на нього смачно риганути, пробували стягнути ворошиловського стрілка з чіпких гачків загорожі.

— У нево кров, бля-нах! — закричав один із рятувальників, який підхопив його ближче до коміра.

— Застрелілся, дурбандос, — з надією в голосі протягнув другий.

— Ну у нево і кравякя ванаєт, — намагаючись роздивитись свою «закривавлену» руку в світлі ліхтарика резюмував перший.

Коля, опинившись у невідомих руках, які йому неможливо було роздивитись, чемно чекав зустрічі з Богом. Саме зараз йому мало відкритися все те, що для людства закрите ореолом недосказаності й недослідженості. Зараз його відправлять — або в пекло, або в рай, або...

— В баню єво, митця! Абасралась, скатіна, — рикнув сержант, котрий був головним нашої групи.

Коля, з ніжним виразом обличчя Діда Мазая, який вибирував на пенях затоплених острівців зайчиків, не хотів вертатися в реальність. Він мріяв, щоб його знову повісили на колючий дріт і зникли так само швидко, як і понабігли. Цівки гарячого какао починали охолоджуватися й не давали вже такого чарівного аромоксамитового ефекту.

— Смірна! Шта случілась, байци, йопт? — із темряви, як із басейна після стрибка з семиметрової вишки, винирнула фігура прапорщика Барикіна.

— Путін застрелілся! Но промазал і усрался! — відповів сержантик.

— Путін, ка мне! — скомандував Барикін. — Бистра! Шагам! Марш!

Колю Путіна дружними копняками підштовхнули до прапора на відстань, де рецептори бувалого вояки вже були здатні відчуті атмосферні зміни.

— Стаять, Путін! Ти чьо, в самом деле абделался? — Барикін скривився від ароматів, які накривали всю навколишню територію, як пари тяжкого азоту.

— Я єму сказав — хто ідіот — пару раз сказав, — пробубнив, нарешті, Коля. — А он дальше там, ета, ворочался, і я сказав — стрелять буду, а он там дальше... і я вистрелів.

— Кудя, бля, вистрелів, прідуток, нах? — Барикін в передчутті завтрашніх статевих актів, які мали відбутися з його немолодим потертим моноклем, не особливо тішився, що заступив сьогодні черговим по частині.

— В нарушителя, наверна, — Путін оскалився у звичній для нього дебільній посмішці.

— Кто бил с ним вместе? — плюючи слиною в темряву, рот Барикіна робив на світлі ліхтаря дивні маленькі салютики. Я відчув, що мій молодий монокль також очікує неспокійний період, і зробив крок вперед.

— Я, таваріш прапаршік, рядовой Кузьменко!

— Шта відел, рассказивай, только бистра, нах!

Я ледь не почав йому розповідати про двох студентів на верхній полиці купейного вагону, але зібрався з думками та видав фразу.

— Ми с Путіним пашлі в разніе сторани. Сlišу, он дають команди, а патом — вистрел. Я падбежал, а он на заборе вісіт і уже ваняет.

— Кудя стріляла, дура стуєростава?! — значення слова «стуєростава» мені так і не вдалося вияснити, але за тоном, яким це було сказано, можна було легко здогадатися, що «стуєростава» — значно крутіше, ніж просто «дура».

— В кусти стрелял, — випускаючи бульки з рота прогугнив Коля Путін, — там, где нарушитель сидел.

Барикін зблід. Смертельних випадків у нашій частині 21924 не було з дня штурму Бастилії, й він дуже не хотів, щоб його чергування перекреслило політику миру, яку вела наша учебка і весь Радянський Союз. Але в куцах, два метри за його спиною, по всій видимості і логіці подій — лежав труп. І слава Богу та конструктору карабіна, якщо Путін його не вбив, і труп утік. Тоді він уже не труп, а живий, і все пройде круто. Вистрел в воздух — предупредительний — це можна і треба, нарушитель всрався і втік. Але якщо все навпаки — всрався Путін, а нарушитель — труп, який не ходить і лежить мертвий в куцах?! Барикіна самого потягнуло в туалет. Але наперекір силам природи він витягнув сигарету і сказав:

— Курі, Путін. Все закурівайте, — він простягнув пачку з папіросками, які моментально зникли зі звуком спагеті, котрі дитина засмоктує в рот прямо з тарілки.

Ми мовчки курили, і якось ніхто не хотів, щоби та папіроса колись докурилася до кінця. Бо там вимальовувався інший кінець — такий конкретний і грубий, яким нас всіх мали відтарабанити в різних неспортивних позах. Коли бичок обпик Барикіну пальці, він миттєво прийшов до себе і знову перетворився у бравого бувалого вояку.

— За мной, — скомандував він голосом Чінгізхана і рвонул у корчі, які розстріляв Коля п'ятнадцять хвилин

тому. Розгрибаючи кущі своїми руками, які за все життя не зробили нічого корисного, крім красти в армії одяг і харчі, Барикін ламанувся, як лось, що втікав від великої охоти короля Стаха, аж можна було роздивитися в темряві 43 розмір, вибитий на підшвах його кирзаків. Ми повалили за ним.

— Фу ти, йопта! Байци, ка мне! — протягом цієї короткої фрази Барикін встиг двічі дати крутейшого «петуха» — так кричать семикласники, коли переживають нестабільний період полюцій і ломки голосу.

— Карова, нах, убітая прямим пападанієм в область галавнова мозга, — ознайомив він нас з діагнозом, і всі побачили бідну тварину, яка безглуздо закінчила своє існування на території нашого воєнного об'єкта із дзюрою в голові, розміром з рубльову монету.

Далі події розгорталися з чіткою армійською логікою. Колю Путіна відправили у відпустку додому — «за чьоткоє несеніє караульной служби, дійствія по уставу і меткую прицельную стрельбу». Прапор Барикін дістав 100 рублів премії, які того ж вечора промандулив у офіцерській столовці, молячись за Миколу своєму комуністичному богу. Нам усім сказали рівнятися на рядового Путіна, на що ми, звісно, забили, бо тоді всій роті довелося б виглядати, як пацієнтам Бурашевського ізолятора, другого дому Колі Путіна.

Сам Путін через місяць приїхав з дому та повторив свій уставний вчинок — під час караулу він застрілив ще одну корову того ж діда, а його самого загнав на березу. Але цього разу він поїхав на гауптвахту, де і повісився, бідака, на своєму ремені — з головою в нього таки було дуже недобре. Мене, слава Господу, в ті страшні часи вже

близько не було — почався етап ЛАФІ, але про це — в наступній частині, і дітям туди зовсім не можна! То ж добраніч, Маленькі, хай сниться вам служба дядька Андрія в госпіталі, а ви, суворі мужчини, вйо за пивом і перегортаєм наступну сторінку життя)).

III. Несподівана лафа

Якби я знав, як пройдуть мої наступні армійські півтора року, то попросився б туди одразу після дитячого садка. Але оскільки Нострадамус в мені вже давно не мешкав, то за відсутності світлих перспектив, все ковила в'яло і нецікаво. Обставини склалися так, що командування військового госпіталю попросило командування моєї авіашколи, вибачте за тавтологію, командувати мене кожні сто днів до них у відрядження. Мої командири з радістю здихалися б мене зовсім, але військовий радянський закон не передбачив місця для молодшого авіаційного спеціаліста серед персоналу шпиталю. І тому, будучи приписаним до своєї учебки, я раз на сто днів повертався до неї за новим відрядженням, а згодом — мені його привозили прямо туди, враховуючи мій постійно зростаючий професійний і соціальний статус.

Перший день у госпіталі був абсолютно звичайним першим днем — я знайомився з околицями та персоналом. Моя теперішня хата була витягнута уздовж ріки Волги та відділена від неї примітивним військовим бетонним парканом, яким зазвичай у совку відгороджували вояків від цивільних людей. Територія госпіталю починалася ще на волі — будинком адміністрації — і бігати туди було за щастя, бо ти щоразу мусив проходити через КПП, отже дирав повітрям свободи. А ще на розі стояв магазин «Овощи и

Фрукти», в який, крім кабачкової ікри, з чорним двосантиметровим осадом під металевою кришкою, років сорок нічого не завозили. Кабачкова ікра в армії — майже те саме, що на свободі — ікра червона. Воїни по-різному підходили до поїдання цього делікатесу. Одні мазали на хліб, інші — мокали хліб у неї, а треті хлібом не заморочувалися — вони пили її прямо із банки, а потім у такому ж вигляді віддавали її назад природі в госпітальних хащах. Тому по тих корчах ходити було не варто: Ікра була дешева, солдати її любили.

Територією госпіталю тричі на день їздили рікші — два солдатики в тапочках і коричневих солдатських халатах з зеленими лацканами, незалежно від погодних умов таскали візочки з їжею. Кухня була централізована, а розвозити треба було по відділеннях — розкиданих по всій території двоповерхових будиночків. Для цієї функції, від слова «Фу», вибирали, як правило двох — одного дауна та одного штрафника. Той, хто проштрафився, зазвичай плівся ззаду, розглядаючи хмари тьолочок, що прибігали допомогти солдатикам скоротати в кущах тягучу військову годину, а даун — з вилупленими від напруги очима і здутими венами на шиї — тягнув цю херь соло, тобто один. А вже біля відділення штрафничок відпихав дауна плечиком, робив два кроки під вікном начальника, кашляв, щоб на нього звернули увагу — начальник дивився — пробачав штрафнику, а дауна давав те, що англійською красиво називається — pussy.

IV. Паштет?

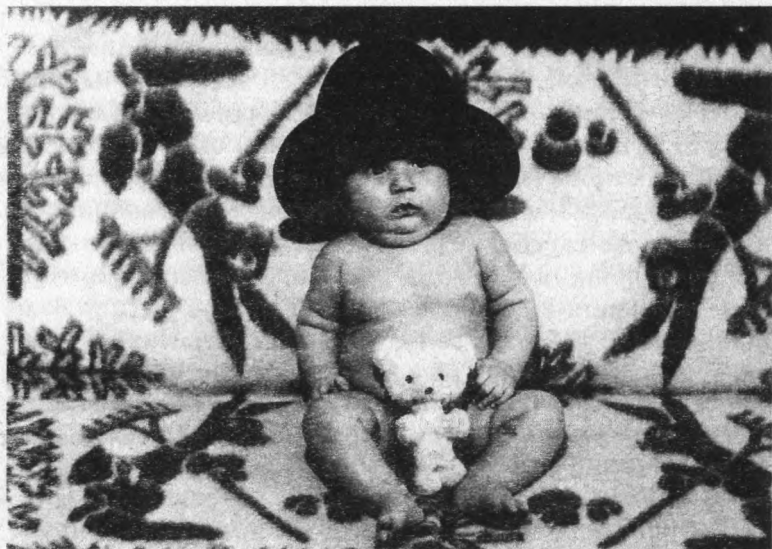
ПАШТЕТ. Які асоціації виникають після цього слова? Банка, напхана перемолотим лівером з купою котячих, мишачих і, вибачте, щурячих кісточок, кишечок, лапочок, кігтиків, місцями навіть шерсточки (в цьому місці ми із жалем прощаємося з менш витривалими читачами та ідемо далі), хребетиків, мозочків, шлуночків, хвостиків — тобто всього, що колись вдалося зішкребти від асфальту. Тепер до цієї банки додаємо погони єфрейтора, зачіску Форреста Гампа, військовий квиток, де написано «Павлов Сергей Владимирович», фірмову посмішку, що з'їхала вбік, ніби зачепилася правою щогою за вішалку, дві дистрофічні ноги, подібні на дві ніжки від стільця сторожинецької меблевої фабрики, і дві руки, як у матроса Папая. І так, дуже акуратно, в пару прийомів, ми перейшли від паштету неживого до Паштета-москвича, мого армійського друга.

Він з'явиться тут трохи пізніше, а поки що я ознайомлю вас із діючими особами нашого кордебалету. Ага, ще одне — якщо хтось досі чекає від цієї книжки страшних історій про знущання, гвалтування, обрізання, катування старими солдатами молодих — до побачення, шановні. Ні одне з вищезгаданих слів не повториться жодного разу до фінального свистка! Ми — за мир! Власне з таким надписом стара, з часів Хрещення Русі, вицвіла тряпка висіла в неврології над вхідними дверима.

— Яка, бля, неврологія? — чую незадоволений голос слухача із третього ряду.

— А така! Хто служив в авіації, хто — у стройбаті, а я — в неврології!

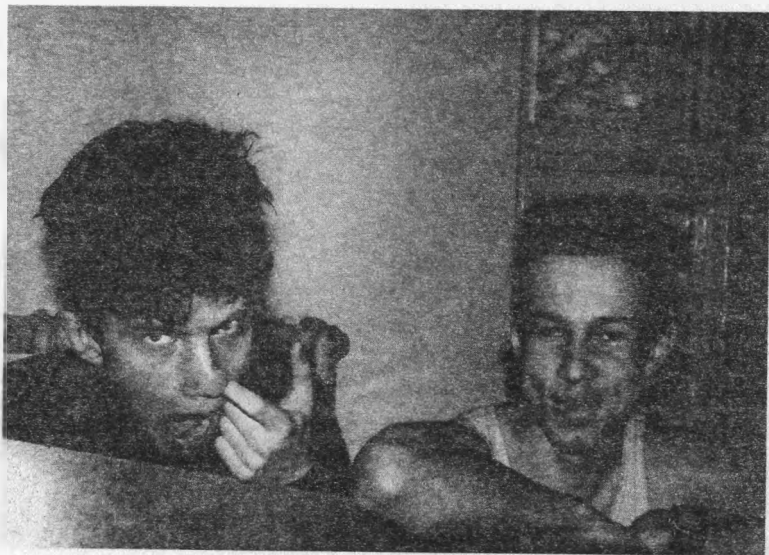
Калінінський Ордену Красного Арт'омовського Полусладкого воєнний госпіталь був моїм нескучним комфортним домом 20 місяців служби. Я не косив, не сцяв під себе на матрац, не здавав кал у коробці з-під взуття, не ковтав цвяхи — я просто звалився в обморок під час прийняття присяги. А таких цінних для країни кадрів ніхто не збирався марнувати. Радянське командування було настільки далекоглядним, що вбачало в моїй перспективній особі воїна діючої армії одні лише катастрофи, тому мене вирішили відрядити в КОКАП — щоб дитина була поближче до таблеток валідолу і палат інтенсивної терапії, а не до червоної кнопки запуску стратегічних ракет. А також — ближче до окремої раси радянського суспільства, не оспіваної в піснях і в кіно — раси людей, які силою свого інтелекту, знаходячись на службі в армії, в ній не служили. Вони — косили!



В 46 років моє тіло виглядає так само, як в 6 місяців)))



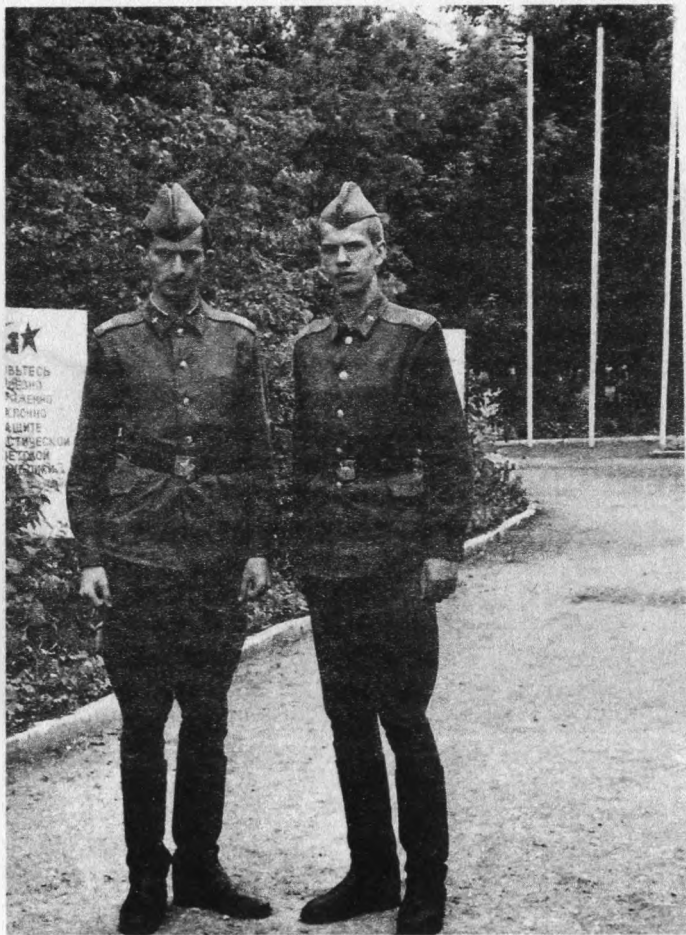
Зліва уазік начмеда Євтюхіна, а зправа я. Я його любив, а він мене ненавидів, бо я вчився на ньому їздити.



Ми з Паштетом під час
обговорення персони Жанки Броцман



Вікторович на учснях виконує завдання по доставці
самогонки із тилу на передову.



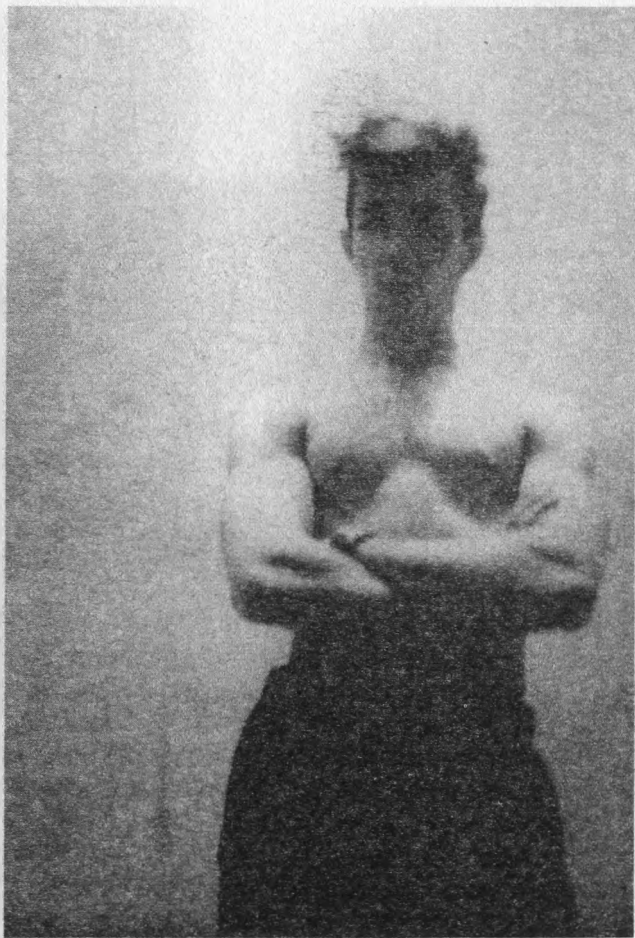
Перші дні ШМАСА. Я і Дімка.
Я зліва, він зправа — в нього груди нижче.



Я з Вітьком, володарем унікального електронного голосу,
і повною відсутністю гумору.



Місяць після дємбеля: мені нарешті по праву перейшли
в спадок татові труси з леопарда.



Паштет після вправ з кріслами готовий
йти на блядки.



Дивлячись на хавальник Ромчика,
починаєш розуміти — звідки взялося таке прізвище.



Наша «секс» машина — волга Юрія Ізраїлевича,
в ній я, Вовчик і Вітя пробували кадрити Ірку Іпатьєву.

V. Будні нашого «зоопарка»

КОСІЛЬЩИКИ! Це була еліта армійського суспільства — кращі в країні — художники, будівельники, музиканти, космонавти, астронавти, тобто богема, а ще — узбеки, таджики, вірмени, грузини та один естонець, які не хотіли віддавати армії два власних роки, і придумували найфантастичніші способи, щоб цього уникнути. А я їм активно в цьому помагав!

— Атделеніє к бою! — закричав днівальний, який, як правило, спав на вході до неврології в тапочках на босу ногу.

Наш бос — Борис Борисович Адамов-Яблоков — кинув у нього фонендоскопом і тоном вихованця інституту благородних мужів сказав:

— Ну какой к бою, какой к бою, Нефрітов?!

— Я — Нефьодов, — ображено відповів днівальний, чухаючи область паху, вражену металевою слухавкою.

— Теперь будешь Нефрітов. Зові Зою Алексеевну, бистро, бальнова везут с припадком.

Зоя Алексеевна — стара діва, яка зі спини викликала найіскрометніші фантазії в чоловічої половини не тільки госпіталю, а й цілого міста. Але, якщо нещастя змушувало вас побачити фасад, то про застосування своїх органів розмножування ви забували моментально і довго ще не пам'ятали місце, де вони у вас ростуть. У СРСР не вистачало в ті часи броду для заспокоєння бурного потенціалу

радянських воїнів, і тому таких осіб брали на роботу дуже охоче. Отже, ззаду Зої Алексєєвни було років 25-30, але спереду — над цим питанням донині мучиться кафедра інституту палеонтології у Клівленді, штат Огайо.

— Так, так, так — противним електронним голосом затупотіла каблуками по підлозі ординаторської Зося — так ми називали її між собою, люблячи-ненавидячи.

— Пропустіте, солдатікі, мене вперьод — пхалася вона між пацанами в синіх халатах і кирзових тапочках, як Суворов з пушками через Альпи. Пацани падали на підлогу, як молоденькі деревця після наїзду самосвалу з піском, а Зося вже підбиралася до каталки та викладала свої груди на здорового дядька, з рота якого лилася піна, як на дискотеці Армагедон в Ужгороді.

— Так, так, так — епілептичеській синдром, — закусивши значимо губу, видала вона чіткий діагноз.

Рот новоприбулого нагадував посмішку коня зі скульптури Мишкіна «Посмішка Радісного коня», виставленої в картинній галереї Женевської академії мистецтв імені Чкалова. Зуби верхньої щелепи ніколи в житті не прикривалися верхньою губою. Верхня губа, натомість, позбавлена своєї натуральної функції, просто моталася, як непришитий рукав. Між нижніми й верхніми зубами могла би поміститися табуретка. ББ, так кликали ми між собою боса, підбіг і впихнув хворому в рот якусь фігню, замотану в тряпочку, щоб той не ковтнув язика. Хворий крякнув, пирскнув піною Борисовичу на галстук і перекусив тую фігню разом із тряпочкою та пальцем нашого боса. Ну, палець він не відкусив, але трохи гризнув.

— Баріс Барісич, а он вас укусіл, — не без задоволен-

ня заскавуліла Зося. — Ета ж теперь 50 уколів в живот, да? — незрозуміло для чого, лежачи грудьми на волосатих джунглях пацієнта, пищала вона, а дупу свою відставила в такий неприродній спосіб, щоб нею могла милуватися максимально широка аудиторія.

— У мене прививка от бешенства — сказав ББ, пробуючи запхати хворому в рот футляр від своїх окулярів, але потім, трохи здивовано покрутивши його в руках, сунув собі в кишеню.

Дядько тим часом почав дико трястися на каталці. Думаю, спокійними в цій ситуації лишилися б тільки жителі Камчатки і села Коти Яворівського району. Ані одних, ані других у списку присутніх не було, тому перестрашились абсолютно всі. Такого буйного випадку в нас не було ніколи. Зося трясло разом з її цицьками так, що якби там було молоко, то за дві хвилини з нього вийшла б чудова сметана. Губи в Зосі постійно були намазані якоюсь дикою помадою, яку відмити можна було тільки ацетоном, або спалити вогнем. Від страшної вібрації на тілі пацієнта, рот і воронячий ніс старшої медсестри втопилися в камишових заростях його грудей, і за секунду відмивати помаду стало вже його проблемою. На його груди ніби настругали бурячком. Хто хоч раз був на західноукраїнському весіллі, має знати як то виглядає. По цій струганині й мотлялася фейсом Зося, роблячи собі відповідний мейкап. Але вона була відданим медиком, вона обожнювала бути в гущі подій, і навіть коли брала комусь кров із вени, то любила й собі порскнути для шарму червоненьким на халат і лице.

— Хватайте єво за руки, салдатікі, — волила Зося, розтягнувшись на бурячкових грудях і розмахуючи дупою, як Гаврош прапором, у різні боки.

Двоє пацанів кинулися на припадочного, ніби він був винен їм сто тисяч, і повисли на його лапах, а решта переглянулася та чекала, що буде далі. Такі ситуації були буденними для нашого дому: хтось при смерті, а всім похер — аби поржати. Армія, селяві. Так і цей раз, за спинами рятувальної бригади товклося з десятків людей — в основному солдатики-таджики, яким кожен такий епізод замінював похід у цирк. За ними абсолютно спокійно сиділи троє офіцерів, що вже третій тиждень не могли дограти партію у преферанс, бо в бардаку завжди губився блокнот, де писали рахунок.

— Андрей, Андрюш, бегі сюда, несі магnezію, — так почитиво звертався до мене на цілий світ один тільки Бос. Я поважав і любив цю людину, яка поміняла правила в радянській армії для того, щоб продовжити моє щасливе і досить затягнуте дитинство. Я в цей час сидів на кухні поруч і гострив ніж. Ніколи цього не робив і вирішив раз попробувати, а тут — знов облом. Я кинув ножа на плитку, вибіг у коридор і погнав до процедурної за магnezією і шприцом. Набравши 20 кубиків того зла я протиснувся до хворого. Викиди піни супроводжувалися хрипінням і куванням армійської грубої ковдри, яку Зося примудрилася запахати йому в пащеку.

— Паверніте бальнова, штоп к жопе падабратца, — намагаючись максимально використовувати медичну термінологію та етику, скомандував я.

Магnezія була популярним препаратом в армії, бо могла заспокоїти будь-який припадок лише страшним болем від самого уколу. Якщо, припустимо, людина косила, і припадок був ретельно завчений по підручнику неврології, то після уколу, секунди через дві — хворий розколю-

вався. Цей спосіб у науці називається методом Обоссалова-Коленкіна. Я не був прихильником цих знаменитих нейроаналітиків, бо, заповучивши від Боженьки й ББ легку армійську долю, намагався зробити її легшою для оточення. Але тут усе виглядало настільки реально, що сумнівів у правильності застосування саме цього чудо-препарату, в мене не виникло. Офіцери, які підбігли по команді ББ, перевернули хворого на пів-оберта, ніби колінвал старого мотоциклу. Я обійшов всю цю картину збоку, лівою рукою спустив йому трухани, а правою замахнувся для удару шприцом. В цей час я нагадував Сіндбада, який мітить циклопу в його єдине око своєю шаблею. На мене так само зловісно дивилося чорне «око» пацієнта, тільки на відміну від його кінематографічного аналога воно могло ще й перднути відважному Сіндбадові прямо в лице. Але Рома, так звали хворого, вчинив інакше. Він напругся, вигнувся мостиком і, зробивши пару пружинних рухів, скинув із себе весь тюнінг — Зосю, двох таджиків на руках і офіцерію. І тут закричав днівальний:

— Баріс Барісич — вас к начмеду!

— Іду, іду, Нефрітов, — з радістю в очах відповів ББ і кинув на ходу — Доведьоте до конца — заведіте історію болєзні, я скоро буду.

Це була типова ситуація для нашого телесеріалу. ББ любив здригнути в самий відповідальний момент. І, в принципі, для таких ситуацій він мене сюди і спровадив. То на охоту, то на рибу, то на тьоли вибереться наш ББ, а підневільний Андрій Вікторович — тут як тут, готовий прикрити грішний тил. В момент, коли за ним закрилися вхідні двері, я занотував деяку рокировку в ситуації. Зося валялася на підлозі та поправляла чепчик, дивлячись у

своє відображення у нікельованій ніжці ліжка. Усі персонажі, які до того були на Ромі, у повному хаосі лежали на підлозі. А я чомусь сидів прямо зверху на ньому і став єдиним свідком чуда — припадочний заговорив. Крізь піну та судороги я почув: «Братан, не дай Бог уколеш...». Кінець фрази потонув у піні, бо підоспіли зіваки, й Ромчик знов зажував ковдру та почав хрипіти ще страшніше. А я знову замахнувся шприцом і загнав його в матрац у міліметрі від його найволохатішої у світі графині Серліони. Він був волохатим весь, але ВОНА! Щоб збудити вашу уяву, я скажу, що ВОНА була подібна на Пушкіна! Реальний Пушкін — тільки не вірші пише, а сере, як казав Ваня Кобик із ПТУ № 65. Для тих, що підглядали за процесом, мій фокус був невидимим. Головне було закінчити до того, як встане Зося, бо з нею таке б не пройшло. Зося була вже на підході, і я, повернувши в матраці голку, направив струю в область протилежну Пушкіну, скажемо, в область Роминого Гоголя, сильним натиском опустошив і витягнув шприц. Зося порівнялася зі мною. Вона нагадувала чувіху, на яку ригнув жираф.

— Как бальной, Андрей? — мене вона ніколи не балувала ніжностями, бо я ніяк не вступав до клубу любителів старої конини.

— Норма, Зоя Алексеевна, ща прідьот в себя, вот только опісялся чуток, — тикнув я шприцом на результат свого фокусу з матрацом.

На синіх штанах Роми Мордуховича розходилася величезна пляма, викликана 20 кубиками розливої на них магnezії, і моє щастя, що Зося була не в настрої перевірити на нюх правдивість показів. Вона, як завжди, тріпнула головою, залишаючи на підлозі трохи перхоті й тирси, та

пішла приймати душ, а ми з пацанами відкотили каталку з Ромою в ординаторську. Із дверей шостої палати для високих чинів вийшов старий маразматичний дід — полковник у відставці — Антон Гаврілич. Зрозумівши, що знову пропустив найцікавіше, Гаврілич плюнув на спину узбеку, який проходив повз, і почалапав назад.

В ординаторській сиділа Наталья Ніколаєвна, вона ж Спіца. На перший погляд складалося враження, що всі природні процеси зупинили роботу над її печальним образом ще десь у третьому класі середньої школи, а рости продовжувала тільки срака. Її дитяче личко завжди мало вираз розгубленості та легкої незадоволеності від усього, що її оточувало. Спіца була вільнонайманим працівником нашого госпіталю, як і Зося, і ще з півсотні персонажів, котрі згодом з'являться в нашій історії. Як правило, то були або люди, які сумували без постійного характерного запаху кирзових чобіт і портянок, або спеціалісти, яких виперли нафіг із цивільних закладів за профнепридатність. Спіца належала до якоїсь окремої категорії запрошених ззовні людей. Скоріше за все, в цьому було щось особисте. Вона закамфльовано шукала ПРИНЦА. Адже через наш нервовий дім нерідко проходили люди не тільки невірні, а й наділені неабиякою красою тіла. Так, і цього разу в першій палаті мешкав сержант Вітя Колокольчиков. Він прижав собі на навчання яєчко, коли долав смугу перешкод, і мудрий медбрат відправив його до нас, маючи у своїй голові складну схему взаємозв'язку яйця з цілою нервовою системою. Вітя приймав одну єдину таблетку — Аміналон. Її давали всім із невизначеним діагнозом. Коротше — така універсальна пілюля і від яйця, і від

голови. Ще — його зо дня на день обіцяли відправити мурувати паркан між Волгою та госпіталем, через який народ постійно валив у самоходи. Вітя вже не вперше відвідував наш госпіталь, встиг за цей час наплести сітку різноманітних інтриг і інтрижок майже з усім жіночим персоналом, і тому за ним плакали фактично всі молоді медсестри, Спіца, і, звичайно, Зося. Правда, Зося, розуміючи всю утопічність амурного зв'язку старої ондатри й молодого Аполлона, задовольнялася в основному томними косяками, якими вона регулярно обсипала Віктора.

Спіца жила ілюзорно, і тому дозволяла собі навіть рукоприкладство. Вона по декілька разів на день викликала Колокольчікова до себе в ординаторську та змушувала його в костюмі Адама теліпати своїм генадієм в неї перед носом — нібито в пошуках позитивної динаміки лікування. При цьому вона погладжувала, похлопувала й пощипувала Вітю по всіх його випуклостях, завертаючи очі та хтиво світячи білками. Спіцині ілюзії не знали, що в хіт-параді Віктора Григоровича вона була присутня тільки в номінації «Воскова фігура року», а його звірячі інстинкти були направлені виключно в бік старшої медсестри реанімації — Марти, яка гордо займала першість у номінації «Єздовая лошадь».

За Мартою плакав німецький кінематограф, а вона плакала за ним, постійно шліфуючи свою майстерність з усім персоналом госпіталю. До Колокольчікова в Марти було двояке ставлення — її очі хотіли, а розум ніяк не міг проміняти його на двох вірменів — Армена і Аваза, які вправно займалися з нею фітнесом навіть після того, як Армен зламав ногу, невдало міняючи позицію, бо ска-

кав сходами зі спущеними штанами. Очевидці до сьогодні не можуть розказувати цю історію без сліз... Вдаючись до таких інтимних подробиць, я хотів передати багатогранність госпітального життя — там усе було інакше, ніж хтось би міг собі уявити.

ББ — мій добрий наставник і друг — обладнав свій кабінет у душі картин Рубенса, щоб людина, яка потрапляє туди з невідомих причин, відразу ці причини починала усвідомлювати. Борісич не був блядуном, він був високого польоту любойдом, що розшифровується двозначно — він їв любов і їв любе. Всі молоді медсестри, які наймалися на роботу, проходили специфічний тест. ББ обов'язково затримувався на роботі в день першого чергування жертви, дочекавшись тиші у відділенні, він визирав зі свого лігва, поблискуючи лінзами, виринав з-за дверей у пошуках чергуючої, а знайшовши, наказував принести історію хвороби якогось дятла, котрий уже не лікувався, а просто жив у нас роками. Сестричка, нічого не підозрюючи, заходила до кабінету, і там історія розігрувалась у два варіанти — 5 хвилин або 10 хвилин. Боря був майстер коротких дистанцій, чим надзвичайно пишався. Потім знову відкривалися двері, визирав Борісич у запотілих лінзах, а за ним, сором'язливо опустивши голову та гублячи папірці з історії хвороби, з чепчиком чи трусами в кишені халату, вибігала сестричка.

Втім, Борісич був єдиним чуваком, якого не цікавила особа Марти. У своїй печері він перемучив багатьох персонажів, але жодного разу навіть оком не повів у її бік. Відомий таджицький сексохронолог Професор Абдул Немогаєв-Огли, тихенько зійшов з розуму, так і не знайшовши дійсної причини.

Був тихий літній ранок, я сидів собі в ординаторській і збирав анамнез у туркменського бійця, якого в частині побили узбеки. Велика й могутня наша держава, думав я, як гармонійно вживаються у ній різні народи та касты. Анамнез я збирав досить однобоко, бо на всі мої запитання туркмен відповідав або по-туркменськи, або матом. Я ніколи не був проповідником україно-туркменської дружби, тому не став морочити нам обом мозолі в голові та відпустив його на волю, а сам вийшов на двір. Біля входу до відділення стояла чудна альтаночка, подібна на ту, в якій няня Аріна Родіоновна читала казочки маленькому Сані Пушкіну. Але наша альтанка могла б розказати більш дорослі оповідання. Я собі смачно закурив і побачив у вікні Спіцу, яка з виглядом заспиртованої анаконди проводжала очима Вітю, а скоріше Вітін зад, на роботу — мурувати паркан.

За спиною зашуміло, і в альтанку ввалився Рома Мордухович, на нижній губі якого своїм окремим життям жила папіроска. Взагалі, Ромчик дуже нагадував Адріано Челентано, якого надули насосом. Один в один, тільки у масштабі 1:3. Рома дихав через ніс так надривно, ніби заодно перекачував газ із Тюмені в Румунію, й тому його прихід завжди попереджувався характерним свистом.

— Сlišал, кіно привезлі, Пальот над гніздом кукушкі, пайдьом? — спитав він мене. При цьому папіроска на губі Роми навіть не ворухнулася, бо не брала участь в процесі словотворення.

— Давай, — окрилено відповів я та чвиркнув слиною на горобця, який пробував дзьобнути маленького жучка на перилах. Жучок, очевидно, зрозумів, що життя тільки почалося, посміхнувся мені, показав заплываному птаху фак,

і заліз у щілинку в пошуках виходу в якийсь інший, демократичніший, вимір.

— Завтра мама приїде, привезьот чьо-ніть, — Рома безучасно дивився на паркан, за яким бушувало життя міста Калініна: повзали трамваї, тарахкотіли тролейбуси, бігали взад-уперед люди, не звертаючи уваги на нас за парканом. Цей самий парканець, по верхній його частині, періодично змазувався солідолом, змішаним з гірчицею — для легшого виявлення порушників внутрішнього режиму. Офіцерські госпітальні костюми дуже пасували до сценічних образів групи Браво, їх частенько використовували для походів у місто. Нам здавалося, що у стильному піджачку з лацканами ми зіллємося з народом. Місто було іншої думки та часто мстилося нам за це.

— Мама сама приїде? — спитав я і спробував знову влучити торпедою слюні в горобця.

— Не, с папой, но он будет ждать в машине, — Рома ще більше відкопирив нижню губу, й папіроска вже майже палила мох на його грудях.

Я не став вияснити, чому папа залишиться в машині. Сім'я Мордуховичів і так була для мене загадкою на рівні Тунгуського метеорита. Мама — міністр побутової галузі, тато керував у Москві якоюсь дуже серйозно-стратегічною конторою, а Рому просто взяли та й послали служити в армію. Він був ображений на батьків і кожен тиждень вимагав собі якісь незбагненні подарунки, які вони мали йому привезти. Якби середньостатистичний громадянин Радянського Союзу побачив передачу від Роминої мами, він би застрілювався на місці, подумавши, що проморгав прихід комунізму. Ромчик «служив» уже рік, і рівно стільки ж тероризував батьків за їх несві-

домий вчинок. Ми чекали передачу з нетерпінням, враховуючи й те, що після неї харчуватись у столовці було злочином для власного організму.

— Андрей, зайдіте в ардінатарскую, — прорвав повітря противний скрип голосових зв'язок Спіци.

— Іду, Натальнікаланна, — відповів я настільки швидко, що з'їв половину її імені.

— Возьмі чистий бланк і пайді в прийомное за пацієнтом, только што пазванілі аттуда, — простягнула вона мені папочку історії хвороби, і я помітив, що до всіх її красот додалися ще й вуса, яких до того не помічав.

— Бегу, — крикнув я вже на ходу. Своїм останнім відкриттям я тут же поділився з Ромою Мордуховичем. Він почав ржати — от, саме так, як ржуть коні, і через відкритий рот можна було спокійно порохувати кільця на стравоході, а я, нарешті, зрозумів звідки пішло сленгове значення цього слова.

Рома зайшовся та ржав хвилини дві, поки хтось із офіцерів не помітив і не припахав його до роботи — щоб дурь голови не бралася. Я в цей момент уже підходив до КПП, де містилося приймальне відділення, і зустрів відомий нам вірменський дует у білесеньких шкарпетках, що й відрізняло їх від решти населення. Вони пхали тачку з їжею, точніше, пхали її два лисі пацанчики, а Армен та Аваз ступали неспішною ходою три метри ззаду та вірменською смакували вчорашній похід до Марти: «Ай шмарат канаш ай шамас Марта, пістис да?!» — деякі слова, дякуючи інтернаціональності Вітчизни, випадали з вірменського мовного контексту та були зрозуміліші, ніж інші. Ми порівнялись і потиснули руки. Граблі у цих двох були такі, ніби до них під'єднали шланги висо-

кого тиску від екскаватора, і вся сила гідравліки переда-лася на пальці.

— Слюшай, Андрей, чєво у тебе рука тонкая, а?— Армен завжди ставив мені одне й те саме запитання, я розцінював його, як комплімент, і не відповідав, а він не чекав відповіді. Вірменів влаштовували до шпиталю чітко раз на рік, щоб робити ремонти. Кращих за них у цій сфері не було нікого. Тому чуваки знали — три місяці їм ніщо не загрожує. Вони жили у своє задоволення. І між тим неспішно працювали, причому так, щоб через рік самим же переробляти. Я пройшов далі, а з магазину виглянула продавщиця Люда з лицем, як у Наф-Нафа.

— Андрюш, ББ у себе?

— Да, Люд, а што?

— Скажи, я єму достала лечьо, — так, ніби видала таємницю племені майя, вкрадливо сказала Люда та зникла в норі.

Я прекрасно знав мотивацію. Люда давно набивалася на аудієнцію до Борісича, а його оперативна пам'ять була зайнята молодого медсестрою, яку він ще не встиг примостити на свою корягу справедливості, тож Люда, а також весь воєнторг в її особі страждали по-своєму. Я відкрив двері приймального, і вухо вловило нетипові для нього звуки, подібні на гру електронних барабанів, відтворяну ротом.

— Тф, чу, тф, ту, тф, тф-ту, ча, ту-тф...

У стройбатівській формі сидів на кушетці пацанчик, який явно вибивався із когорти людей, котрі на цю кушетку потрапляли. Прийомна сестра записувала щось у журнал, і, не піднімаючи очей, кивнула на нього:

— Неврологія, забірай.

— Паштет, — муркнув цей штемп собі під ніс, і продовжив ротом відтворювати звуки ритм-машинки. Я не зрозумів, що за паштет, але напрям нашої діяльності передбачав нестиковочки у спілкуванні з пацієнтами — я звик, мене це вже не дивувало.

— Маус, — ще раз муркнув він, і затріщав ротом сольник із пісні Хербі Хенкока, під яку в той час вся країна танцювала брейк. Рідна душа, подумав я, хоч і шизік, у цьому я був переконаний однозначно.

— Павлов Сергій, кароче, називай мене как хош, — нарешті хоч якось по-людськи заговорив Паштет, бо то був він, герой нашого часу і цієї книжечки.

— Пашлі за мной, я, неуравновешений брүнєт, Пітон, Кузьма, Андрей, називай как хош, — відповів я у тому ж стилі, й ми попленталися по симпатичних госпітальних алейках.

— Я — человек із хіп-хопа, — знову озвався Паштет, — я читаю реп, іногда хажу босіком по Москві. Хвора тварина, промайнуло в мене в голові, і разом з тим виникла впевненість у тому, що наступні півтора роки будуть для мене аж ніяк не скучними.

Паштет виявився потужним художником. Правда, він круто малював тільки мишей, а решта в нього виходила, як у всіх. Але для армії вистачало і миші, тому його приписали до клубу писати плакатним пером комуністичні слогани. Я зайшов до Серого під вечір, він як раз був зайнятий по вуха своїм першим шедевром: «Сава Комуністичкой Парти и Советскому Союзу!». До речі, смішним був не факт написання Паштетом елементарної фрази з декількома помилками, значно смішніше було те, що плакат

провисів у цьому вигляді аж до мого дємбеля, і ніхто не звернув на нього уваги. Я не виділявся з натовпу, і, подивившись впритул на роботу, яка в ширину займала з чотири метри, сказав: «Круто, чувак!».

Досить важко роздуплитися у граматиці перед полотном, площею з Бердичівський район. Ти лазиш по ньому, як мураха на аеродромі, буква від букви знаходяться на гігантських відстанях. До того ж, потім плакат висів перед входом у шкірвенвідділення, де правив балом Віктор Броніславович, який не відносився до справжніх будівельників комуністичного майбутнього. Йому було плювати на цю граматику. Віктор Броніславович був одночасно і старшим медбратом, і просто батьком усіх нещасних, які потрапляли під його юрисдикцію. Всі наявні симптоми він лікував одним способом: чи на тілі мала місце висипка, чи герпес, чи лишай, ви чули одну відповідь — Абасци! Якщо ж завдання видавалося вам неможливим з фізіологічних причин, ви чули — Пускай хто-то абасцит!

Все! Інших методів лікування у Броніславовича просто НЕ ІСНУВАЛО. В мене часом складалося враження, що він те «Абасци!» каже підсвідомо, незалежно від ситуації, просто — слово паразит, як багато хто вживає «знаєш» чи «тіпа». Мені подобався цей старший медбрат. Я бачився з ним нечасто, але коли приходив по роботі — приводив якогось нещасного із супутньою болячкою, зачасту в області кучерявості Андромеди, щоби той, переповнений надії на швидке спасіння, почув у відповідь одне вищезгадане слово — то завжди відчував якийсь дивний комфорт від перебування поряд.

Маленький, шустрий, Броніславович ідеально підходив під опис педофіла, як їх зазвичай змальовують у де-

шевих жовтих журналах. Його лице постійно сіпалося, очі нервово вишукували чергову жертву. Він дивився на людей так, ніби хотів зазирнути їм під білизну, хоча це, напевно, було правдою, адже, дякуючи своїй професії, він змушував мужиків знімати труси частіше, ніж Ющенко говорив фразу «Слава Україні!». Незважаючи на це, він із непідробною цікавістю завжди розглядував те, що звідти випадало чи виглядало.

— Ого! Чєво ето Генка твой хмурий сєводня, — лєбовно роздивляючись вужик одного солдатика, майже впритул, носом до носа, Броніславович наділив його людським іменем.

Часом він давав цьому органу чудернацькі назви, в залежності від того, які асоціації в нього при цьому виникали: «Спрячь Креветку, побрей Антона, зашкурь Єнота, достань Котовського». Фантазія була рідною сестрою Броніславовича, причому виключно у цьому ракурсі, бо для решти випадків він був геть конкретний і малослівний — Абасци!

Я відійшов від основної лінії оповідання, змалюючи портрет Броніславовича, щоб він якось достойно появився в наступному епізоді нашої притчі. Паштет, дописавши свою єресь на полотні, яким можна було накрити дарницький вокзал, потягнув мене допомогти розвішати його над входом у царство старшого медбрата. Ми принесли його під кабінет, і я постукав:

— Да, да — почувся добре мені знайомий голос.

— Віктор Броніславовіч, ми тут плакат принесли, — сказав я з-за дверей.

— На хєр мнє халат, заході, — було чути, що Броніславович зайнятий чимось важливим.

Я крутнув ручку, і ми запхалися з рулоном червоної тканини, величиною з баобаб. Перед медбратом, як я собі і уявляв, фасадом до боса, а задом до нас, стояв маленький узбек зі спущеними аж до підлоги штанами і труселями. Броніславович зачудовано розглядував його хруща, і примовляв:

— Ти Горбатова давно гулял?

— Какома Гарбатама? — узбек пробував пробитися через стіну мовних незручностей.

— Ну, Ішака давно корміл?

Паштет стояв і спокійно роздивлявся дупу узбека, ніби перед ним стояв новий Бентлі.

— Ішак дома, Узбекистанама, — сором'язливо посміхаючись, відповів Каміль, бо так звали то безштанне чудо.

— Я гаварю, Змеййониша када душил? Було ясно, що запитання, поставлене прямо, явно заощадило би Броніславовичу час, але він продовжував, смакуючи свою красномовність:

— Каміль, Мусліма в кішлак када запускал?

Я розумів, що цей процес може тривати до вечора і спробував перебити.

— Віктор Броніславич, нам нада плакат прістроїть, Євтюхін пріказал, — Євтюхін був нашим начмедом, суворим, але дуже мудрим чуваком, і при ньому жилося, еквівалентно інтелектуальним здібностям кожного персонажа. Тупіші пахали, мудріші кайфували. Мене такий розклад дуже навіть тішив, і я користувався всіма бонусами другої частини цієї постанови.

Броніславович на секунду відірвався від вивчення узбецької аномалії й невдоволено зиркнув на нас.

— Раздевайся, — традиційно зустрів він нове лице у вигляді Паштета.

— Мяу, — видав Паштет, бо він завжди м'явжав, коли ситуація обходила його рамки розуміння та заставляла мозок зненацька.

— Да, да, ти — кот, раздевайся, — без тіні сумніву Броніславович повторив команду.

— Я держу плакат, — сказав правду Паштет.

— Аtpусті єво, — запропонував Броніславич, ніби плакат був якимось звіром.

Узбек в цей момент пробував було натягнути трусе-
ля, але Віктор Орліний Глаз вдарив його по руках, і майтки
впали на попереднє місце.

— Єслі ви просіте, то — вот, — Паштет, нарешті, при-
пинив роздивлятися кормушку узбека, відчепився від
плаката і якось миттєво спустив піжамні штани.

Ми з Броніславовичем опинились у дивному ста-
ні — я залишився наодинці з Рулоном, який важив, пев-
но, не менше Паштета, а Броніславович був убитий тим,
що побачив. Очі заморгали, ніби хтось дунув йому в лице
мукою. Він моментально забув про Каміля. Паштет, за-
вдяки своїм анатомічним особливостям, був стрімко під-
несений до рангу святих. Я стояв ззаду, й тому не став
очевидцем цього свята, але те, що Бронік роздивлявся
закінчення його кембрика аж десь біля коліна, говорило
про неабиякі можливості власника.

— Палич мьорзнєт, — так само моментально одяг-
нувшись, м'явкнув Павлов, і додав:

— Магу пазнакоміть с папой, — до чого це було ска-
зано, не здогадувався ніхто, навіть автор.

Паштет часто вживав фрази, не особливо пов'язані з

контекстом. Броніславович вирішив закінчити трудовий день на позитиві. Він повернувся до узбека:

— Так, Камал, ти... ета, абасци там, где зудіт, а ти... здоров, — він якось сумно-весело глянув на Паштета.

— Я Каміль, — натягуючи штани, спробував усправедливитися узбек, але Броніславович уже забув про нього. Він робив усе водночас — збирав папери, знімав халат, складав у голові плани на вечір: чи то погортати підручник судової медицини, чи то випити пару пляшок пива. Вже у дверях він повернувся й тикнув пальцем кудись на двір:

— Там плакатік павеште, — і вибіг так, як умів бігати тільки він — якось бочком, як краб. Ми з Паштетом переглянулися.

— Он педік? — з надією запитав Паштет.

— Вроде не, — не зовсім впевнено відповів я.

— Железний чел, — резюмував Паштет.

— А ти, нормальний? — глянув я на нього впридул, — показивать петуха каждому?

— Я за ето ему нарісую миш! — закінчив він наш діалог і реально намалював на столі шариковою ручкою афігенну мишу, яка роздивляється свій піцюрник у лупу.

Малюнок був величиною з відкритку, і я підозрюю, що Броніславович потім той кусок стола відрізав лобзиком і вставив у рамочку над ліжком. Я звик до Броніславовича аж через рік. Тоді вже був мільйон доказів непричетності нашого героя ані до педофілів, ані до педіків, просто він любив свою справу й самовіддано тішився подарункам долі, які часом на нього падали, як тішитися шофер, коли дістає нову резину до свого КраЗа, як радіє сантехнік, коли бачить, як знову ожило, булькаючи, щойно відре-

монтоване ним очко. Це природно! І це правильно! Людям має приносити задоволення обрана ними професія.

Ми з колегою вийшли на двір, зловили там Каміля, який куриє вже третю підряд, приходячи в себе десь дуже здалеку, і наказали йому прибити плакат над входом у відділення. За тиждень ми його знову перевішували, змусивши вже двох руских чуваків, бо Каміль прибив його догори ногами — для читача Корану кирилиця однакова, що вверх, що вниз. Підходив час вечері, й ми потеліпались у бік гаража, де були ще два мої кенти, єдині солдати строкової служби в госпіталі — водії начмеда та начальника госпіталя — Вовчик і Вітя.

Володя Шконда був чуваком романтичним в душі, круто грав дві пісні на гітарі й під моїм керівництвом півтора року здирав соляк групи Bucksfizz з пісні Londontown. Вітя був простішим, щоб не сказати — зовсім простим. Він постійно говорив різнокаліберну фігню та розчісував до крові пробор на голові — рівно посередині, як це роблять справжні, непідробні, ісконно рускі рагулі. Гребінець, величиною із граблі, стирчав у нього із задньої кишені ручкою вгору, якщо його там не було, то це був не Вітя.

Я любив ходити до цих чуваків. Більшість часу вони проводили за парканом нашої установи та розказували масу історій, не зв'язаних із життям всередині периметра, які в наш час можна було б прирівняти хіба до перегляду фільму в крутому 3D кінотеатрі. Вони не любили Паштета. Вовчик — за те, що йому ніколи не світило стати таким дивним і водночас крутим, а Вітя просто не любив, бо він не любив, коли з десяти сказаних слів він розумів одне. Його власна фраза відносно Паштета харак-

теризує його ставлення до нього значно яскравіше, ніж я би спробував пояснити:

— Я б єво на гражданке..., — і, смачно сплюнувши, він пробував незв'язними звуками мичання, гудіння, хрипіння підшукати ТЕ слово, — що б він із ним зробив.

А оскільки слово те сиділо так глибоко, що Віті не вистачало сил витягнути його назовні, то і ми всі задовольнялися почутим, адже суть бажань можна було зрозуміти. Паштет, не доходячи сто метрів до гаража, раптом різко повернув наліво і почалапав у бік клубу, де мешкав — у вигляді знаку запитання, одягненого в коричневий солдатський халат і чорні кирзові шльопки. Я тоді ще не звик до таких перепадів, тому довго дивився йому вслід. Нарешті, я зрозумів, що він трансформувався в якусь інакшу систему координат, де я не існую, і сверли, чи не сверли його ззаду очима, ефекту не буде, побіг до пацанів.

У гаражі було людно. Крім двох воділ, там був ще Сємьонич, водій нашої Ньюшки — старої санітарної розвалюхи, яку ніхто не міг списати, бо термін її експлуатації закінчився по документах ще в 43-му, десь на курській дузі, а на ній досі возили бідак у дурдом. Ці люди займали одну половину битовки, а на другій розвалився Рома Мордухович. Щоб не ділитися маминою передачею із цілим колгоспом у відділенні, він винайшов спосіб заточити все привезене у гаражі. Там Рома завжди був поза конкуренцією. Вітя постійно щось трендів, і тому не дуже встигав їсти. Вовчик їв весь час, але в нього, по-перше, був маленький рот, а по-друге, він занадто довго ржав з моїх дешевих приколів, якими я набув популярності серед цього квартету. А Сємьонич мав 700 років, і один бу-

терброд із червоною ікрою вганяв його в такий транс, що він ще годину марив і, повільно пережовуючи, шепотів:

— Сука. Су-у-у-ука...

Рома ж у транс не впадав, і рот у нього був, Богу дякувати, грандіозний. Він молотив усе двома могутніми жорнами, які в процесі еволюції невідомим чином передалися йому від тиранозавра. Навіть тоді, коли Рома ржав, він міг робити це, не відриваючись від основного заняття: по спині розміром з піаніно перекочувалися горби, а із глибин легенів виривалися ритмічні звуки дизельного мотора підводної лодки:

— Ух, ух, ух! — приблизно так.

На столі ще було процентів із 50 того, що привезла мама Роми. Маму я бачив вдень у нашій альтанці. Тоді вони з сином мило спілкувались, не дивлячись одне на одного, а батько Роми протягом години курих у машині, після чого вона стала нагадувати міні-модель крематорію. Я підсів до столу та зрозумів, що починати розказувати приколи вже запізно, бо через п'ять хвилин можна буде облизати хіба що власний Джаламбай, тому підключився до процесу. Загальне чавкання переривали неспокійні вигукі Сємьонича.

— Сука, су-у-у-ука, — скавулів він із кутка, і дивився на стелю, і жував бутер з ікрою так натхненно, ніби їв власну руку.

Тузік, дворняга розміром з лося, марно пробуєючи не робити клопоту своєю присутністю, змітав хвостом зі стола посуду та підбирав на підлозі те, що з неї випадало. Одного разу він заодно з котлеткою майже зжер Вітіну шап-

ку, але його зупинила металева кокарда з зіркою — або він був у душі комуністом, або його просто ламало їсти латунь. Рома копнув пса під зад у надії позбутися його з нашої компанії. Такий удар зніс би з рейок електричку, але Тузік вильнув хвостом, показав, що зрозумів натяк, і дружельно оскалив зуби до Роми — мовляв, не переживай аж так, десь там у перспективі я тобі обов'язково відповім взаємністю.

— Рома, ти в натуре, я вапше, — спробував висловити своє захоплення трапезою Вітя.

— Сука, — коматозно закотивши очі, доповнив Се-мьонич, облизуючи банку з-під ікри вже не зсередини, а ззовні. А Вовчик просто жував своїм міні-ротом, і в глибині душі шкодував, що Творець не додав йому пару зайвих сантиметрів на периметр вхідної дірки.

Так, в атмосфері взаємоповаги, під високоінтелектуальну бесіду і проходила наша вечерея. Фінал усі любили найбільше. Батьки Роми привозили спиртне, яке стане відомим широким масам співвітчизників тільки у далекому 2000-му році. Коньяки, віскі, ром, що ми пили в армії, я після дембеля не бачив довгих 11 років, аж поки цивілізація не докотилася до брам Києва, а моя кишеня, нарешті, не набула такого статусу, коли до супермаркету можна заходити за покупками, а не спитати в касирки, яка година.

Ромчик зі своїм традиційним оскалом і висячою до рівня пупка нижньою щелепою витягнув із рюкзака чергову пляшку фантастичної, як на той час, форми та назвою, яку ми так і не ризикнули прочитати вголос — «Courvoisier». Вітя пішов до своєї чорної Волги, якою він возив по Калініну шефа, дістав із бардачка три гранча-

ки — два нормальні, один надбитий. Нормальні він розділив між собою і Вовкою (вони були з одного райцентру, і це було справедливо), надкусаний дав Ромі, а нам з Семьоничем дісталось по пластмасовому — не плутати з пластиком. Тоді такого чуда ще не було, і я з лабораторії свиснув два стаканчики для аналізів, маю надію, ще до їх прямого застосування.

— Пісі какі, — прокоментував мої дії Віктор, і ми почали.

Ромчик розлив по півсклянки. Він єдиний знав, як треба пити напій такого рівня, але, перебуваючи в компанії неандертальців, не став вибиватись із шеренги, а вальнував залпом ароматний французький шмурдячок. Ми не відставали, і тільки Семьонич недовольно скривив губи та пішов до своєї шафки. Там висів рушник кольору «мокрий асфальт» і смердюча гаражем роба, в якій він валявся під Ньюшкою весь той час, коли нікуди не їздив. Семьонич запустив руку кудись у мішанину кишень, плям, ременів і запахів й витягнув звідти чекушку — 250-грамову пляшечку Пшеничної. Неукомплектований він не виїжджав в рейс ніколи:

— Я с буйними єхаю, — цей аргумент давав йому можливість сідати за руль буйновоза абсолютно синім. Семьонич потряс чекушечку в руці, вміст її апетитно покритися вируючими бульбашками. Він зішкріб нігтем фольгукришку-безкозирку, крутанув флящинку ще раз, сказав — Ну, йопта, нахер, — і хильнув весь об'єм за один раз, у кілька ковтків.

Взагалі, жителі Калініна, які працювали в госпіталі, мали особливість висловлюватися коротко та дуже ясно

формулювати свою думку, що вчергове і продемонстрував Сємьонич. Ми допили коніну, й на порядку денному по-стало моє катання на Ньюшці. Кращу машину мені поки що не довіряли, і я оргазмував за кермом старого доброго катафалка, що перевозив своїх пасажирів виключно в один бік — у дурдом Бурашево під Калініном. Я посадив Рому збоку, як консультанта, після 300 грам коньяку він якраз був здатний адекватно й терпляче пояснювати мені послідовність маніпуляцій.

Сємьонич, пішов спати. Будучи на чергуванні, він мусив постійно бути у формі. Часом він забував, що живе в селі, та пив у битовці цілий тиждень, аж поки не приїжджала його бабутька, на мотоциклі з дільничним міліціонером, й не забирила додому тіло чоловіка. Тіло починало нагадувати людину десь через дві доби. П'яним він був зовсім не буйним і нікому не заважав своїм мирним, комфортним, алкоголізмом.

— Вижимай сцеплення, і втикай первую, — Рома займав 80 процентів кабіни, пробував підім'яти під себе ліву ногу, щоб я вільно міг оперувати важелем. Це були мої дебютні виїзди, і тоді біля мене мали сміливість сидіти тільки люди, м'яко кажучи, глибоко нетверезі. Рома майже не боявся їздити зі мною, не зважаючи на те, що пару разів дістав гілкою по морді через відкрите вікно, коли я не розрахував габарити, і правим боком протягнув Ньюшкою по кущах акації. Шкіра на Роминому лиці була товста, як у норога, тому колючки йому не нашкодили.

Ми рушили уздовж госпіталю, по прямій, яка йшла з кілометр, а потім несподівано завертала за котельню, і, попри шкірвенімперію Броніка, повертала направо та розби-

валася на три основні артерії наших володінь. Одна йшла до адміністрації, друга петляла між відділеннями, а третя виходила назад на поздовжню вулицю, з якої ми стартували. Двічі вдаривши Рому лобом об скло, я врубив третю та вирулив на пряму. Ромчик дожовував залишки царської вечері, куски розміром з тапочок випадали в нього з рота прямо під ноги. Я доїхав до котельної, Роман дещо запізнився з командами, я пізно повернув руль, пізно переключив передачу на понижену, і пасажирські двері зрадницько відкрилися. Ромина нога випала з машини, ніби окреме фізичне тіло, в'їхала в бордюр, потім — в таджика з тачкою, на якій він віз на кухню бачки з-під їжі, потім проскакала ще десь 40 метрів паралельно машині, трохи розпухла та застрибнула назад у кабінку. Ромчик поводився так, ніби то була не його нога, а, наприклад, нога його брата, яка їхала автостопом у Крим.

Таким ненатуральним способом ми підїхали до роздоріжжя трьох шляхів, і я, не маючи чіткого плану куди звернути, не звернув взагалі та поїхав прямо по газону, залишаючи два жирні сліди свого злочину на посаджених молдаванами квітах. Краєм ока я помітив, як із кущів попереду вискочили дві плями, дуже подібні на голі дупи. Скоріше за все, своїм наїздом ми перервали чийсь скромний солдатський відпочинок, і якесь дівчатко ще довго буде асоціювати вільне кохання на свіжому повітрі з ризиком потрапити під колеса машини. Я крутнув вліво, опанував ситуацію, принаймні так я думав у той момент, і, різко натиснув на гальма, хоча з таким самим успіхом міг гальмувати ногами, бо в Ньюшки то була проблема. Так сталося й зараз. Я гепнув бампером об стіну гаража, а з іншого боку впав з кушетки, притуленої до стіни, Семьонич. До речі, коли Семьо-

нич хропів, у Калініні тріскався асфальт, а наївні метеорологи чекали на Волзі цунамі. Але після падіння він замовк і лежав на підлозі, як дельфін, викинутий на пісок.

Я всунув ключі від Ньюшки Семьоничу в куфайку, а сам почалапав з Ромчиком у храм душевнохворих, обговорюючи неслухняним після Курвуазьє ротом деталі мого «вожденія». По дорозі, ніби причіпний вагон до нашого поїзда підчепився Паштет і гнусаво, як ведучий радіо Промінь, почав терти на вухо якусь терпку заразу. Зморений подіями останніх двох годин, не мав жодного бажання слухати маячню Паштета про його експерименти з ацетоном, заліз у блискучу систему труб душа Шарко і включив воду. Приємні голочки застрибали, танцюючи брейк по змученому тілі, я був за секунду від піка задоволення, аж двері в нашу спатериторію відкрилися — за ними хиталася фігура Антона Гаврілича.

Відставного полковника піддомкратив суп з фасолькою, який він з'їв за вечерею. Гаврілич прокинувся і шукав туалет. У мене колись було таке, що після 13 пляшок вина, випитих з кумом Шоніком, я замість WC зайшов у шафу з одягом. Але зараз не про мене — Гаврілича інстинкти привели значно ближче до цілі. Оскільки нюху в нього давно не було, він керувався ідеальним для його древнього віку слухом і просто пішов на шум води. Мордухович і Паштет на секунду завмерли, оглядаючись на старого полковника у відставці, я ж був обмежений в рухах, враховуючи моє голе омовеніє. Гаврілич, не підозрюючи нашої присутності, швиденько забіг у кімнату, сів у ванну, в якій хворим витягували хребти, і зробив свій скромний вечірній внесок у вигляді двох симетричних праліне. Потім намацав рукою жилет для витяжки, вико-

ристав його не за призначенням, натягнув штани й потюпав у свою палату.

До цього ганебного випадку я вже був добре знайомий з можливостями Гаврілича. У період його важких випадків мене відрядили до нього в палату — запобігати його спробам зробити собі кривду. Він, звісно, все це робив глибоко підсвідомо, але його фантазія не мала меж. Наприклад, колись він засунув пальці у склянку з водою та пробував потемки влучити в цей же стакан проводом до електричного чайника. В результаті вода зі склянки була на моєму покривалі, а шнуром від чайника у міліметрі від нього розмахувала рука Гаврілича. Отже, рятуючи його, я більше рятував себе. Ми вийшли з обісраного Гавріличом спа-салону та пішли шукати якогось узбека, щоб він розмінував територію. Рома поніс в душову під пахою заспаного прибиральника, а ми з Паштетом пішли назустріч новому випробуванню під назвою:

VI. Операція «шарики»

В часи Радянської доби, коли в нашому розвинутому суспільстві не було ні сексу, ні порнографії, ні іншої гідоти — людей до всіх вищеперечислених мною, не без задоволення, стимулів до нескучного існування, тягнуло, як мух на єгипетський пляж. Одна половина тихенько займалася цим під периною, прислуховуючись, чи не йдуть в спальню діти, або — чи не заглядає сусідська сволоч у вікно, а друга сміливо експериментувала на собі різні міфічні, неперевірені методи сексуального розкріпачення населення, як наприклад — операція (тут жінок прошу збігати за кавою) вживлення пластмасових шариків під шкірку пісюна. Спочатку експериментатор у образі Мікеланджело випилював ці шарики з органічного скла напильником і місяць носив їх у роті, як свої яйця пелікан, а потім на його шляху поставав я, або подібні мені знахари, і відбували акт екзорцизму з їх пенісом, ножом і шарами. Зачасту — така операція була частим явищем в армійських нижчих колах, але якщо в середовищі з'являвся носій і успішний користувач цього гіперboloїда, то черга йолопів вибудовувалася моментально.

Носієм таким у нас був Колокольчиков. Він давним давно, ще в дев'ятому класі запихнув у свій метровий колокольчик три подібні на великі бородавки штучки, які за словами очевидців доводили дівчат до оргазму ще до того, як вони встигали зняти труси. Вітьок в госпіталі на-

слідив достатньо, і цей факт ще підлив масла в рекламну кампанію шаріків, тому мене протягом трьох останніх тижнів тероризувало декілька охочих записатися на тюнінг зони бікіні.

Я ніколи не проводив цієї маніпуляції, але закарбоване армійське правило кричало в вухах — спочатку зроби, а потім видно буде! І ми з паштетом пішли за цими йолопами та Колокольчиком. Через пару хвилин ми всі стояли перед кам'яним столом, розставляючи на ньому необхідні для операції інструменти. Доступу до скальпелів я не мав, тому ми збиралися використати для розрізу головної шкірки Мужчини звичайний хлібний ніж, якому плоскогубцями відламали завкруглений кінець, і він був подібний на велику розплюснуту викрутку. Паштет автоматично став моїм асистентом. Йолопи раптом засумнівалися в потребі операції. Вітя взявся їх переконувати:

— Ти чьо-о-о, у тя вапше с тьолками тепер жир будет!

Йолопи по-дурному скалилися та з перестрахом косили оком на мої приготування. Тим часом Колокольчик пішов у палату і приніс фляшку з-під солодкої води Бураїно, наповнену якоюсь їдкою субстанцією. Він хапанув першим і передав естафету далі, мовляв, для внутрішнього наркозу. Ми з Паштетом і Мордуховичем також обезболились. Вітя сказав, що цей самогон гнав його дід. Якщо так, то дід працював на аміачному заводі. Очі виїдало, в рот ніби пшикнули міліцейським балончиком — ідеальний стан для операції. Я сподівався, що пацієнти почувалися так само.

Першим ми підвели до стола Єрьому. Для чого йому був цей тюнінг — до сих пір не може визначити Кафедра

Тяжких Уражень Інтелекту від Житомирського Цукрового заводу. Він був страшний, як невідомий тоді ще світові Шрек, тільки рижий, як Торі Амос з веснушками, величиною з 15 копійок кожна, і з зубами, які штахетами похиленого паркана виглядали у всі боки з-за потрісканих, постійно обкусаних губ. Яка нещасна мала пройти всі ці, майстерно змальовані мною принади, щоб нарешті бути скошеною наповал наявністю в нього бонуса? Я не знав. Він теж, але гнаний якимось рефлекторним тваринним інстинктом бика, який ковилає за іншими на бойню, він зняв свої армейські трухани, які переживали вже енну реінкарнацію, та обережно виклав на стіл свій бублик. Паштет, навіть завкруглив рот, надихнутий побаченням скоцюрбленим хробачком, натягнув шкірку двома пальцями, наспівуючи на ходу придуманий хіп-хоповий куплет:

Возьми его рукой,
Тогда он будет с тобой.
Ето твой ковбой,
Не наступі ногой.

Колокольчик досвідченим оком експерта оцінив ситуацію і намітив зеленкою місце надрізу. В моїх очах давно пливли плями від прийнятої на груди отрути, і маленька зелена плямка зливалася із тим калейдоскопом. Я вирішив не відтягувати, пацієнта не попереджати, й рубанув ножем, висікаючи іскри з гранітного столика. Їрйома так і залишився стояти, закривши очі та відвернувши голову в інший бік. Колокольчик взяв малу єрмолку в руки, покрутив і сказав:

— Шари давай!

Єрмолич виплюнув шаріки собі в руку та подав Віті. Той запхав їх кудись у червоне місиво у своїй руці та замотав бинтом. Таким чином ми прооперували ще двох, і допили залишки наркозу. Хлопці-долбойобці були відправлені в палати, а Колокольчиков підвів підсумок операції:

— Адніх зашаршили. Пайду к Нельке схожу, может тоже зашарашу.

Мене здивувала досконала методика використання слова «зашарашу» — в двох абсолютно різних значеннях. При чому точність дії, передана цим дієсловом, просто поражала. Адже коренем тут був шар, який ми і заганняли цим нещасним, ну та й Бог з ними.

Нелька. Ця медсестра із терапії, мала офігенні ноги, але все те, що вище — не піддавалося описанню без застосування важких медичних діагнозів. Титул Міс Дисгармонія шукав її по світі з дипломом з туалетного паперу, і ніяк не міг віднайти маленький будиночок на березі Волги. Колокольчик зазірав до неї виключно тоді, коли перебував у фазі гострого розфокусу. Сьогодні був Нелькин день. Вона ніби відчувала наближення свята, тож перед роботою вилила на себе всі залишки парфумів, які тільки знайшла вдома. (Кажуть, з того часу ворони в цьому районі більше не літають низько над землею). Колокольчик витягнув з тумбочки остатки дідової гидоти, яка мала невдовзі виступити в ролі афродизіаку, та почалапав, високо піднімаючи ноги, ніби на них були лижі, в бік КПП.

Містер Паштет зайшов у столовку та відкрив холодильник, в якому йому залишали порцію другого, якщо він не встигав пообідати, малюючи свої партійні лозунги. Сьогодні це було картопляне пюре й котлетка з ложечкою

салату та кісточкою масла. Він обережно загорнув усе це діло в газету і також вийшов у ніч — в сторону клубу. Там, за сценою він обладнав собі кімнатку, зробивши стіни із половинок тенісного стола. І коли хтось з офіцерів хотів на чергуванні пограти у пінг-понг, Паштет мусів розбирати свою хату.

У «квартирі» Паштета було два види речей — художні й для душі. На художніх зупинятися не варто, а для душі в нього були чашки Петрі, які він виносив з лабораторії, разом з посіяними в них бактеріями з чиїхось аналізів, а також велика термошафа, де він любовно вирощував все нові й нові штамми різноманітних грибів. Дію тих грибів він з успіхом і не без задоволення тестував на собі. Цього вечора Паштет, він же Доктор Біологічних Наук Сергій Павлов, помістив тарілку із своїм другим у термошафу, набрав на реостаті ідеальну для життєдіяльності бактерій температуру, і, наспівуючи на ходу видуманий текст, звернувся калачиком на столі біля керамічної стіни термошафи:

«Порой так хочется курить, что я не знаю, что курить

И стоит ли вообще курить, если так хочется курить...»

Закінчився день, я ліг у своє ліжко-батут, а кольорові кола продовжували плавати навіть перед закритими очима. Мордухович серед ночі упав з ліжка, і навіть не проснувся. Наркоз Віті Колокольчікова після вчорашньої дегустації ввійшов в історію, як кращий засіб для бальзамування мумій.

Зранку нас розбудив крик беззмінного днівального Нефьодова. Він стояв на тумбочці протягом останньо-

го тижня за те, що з'їв п'ять таблеток паркопана, які мали служити Гавріличу за заспокійливе. Гаврілич розніс половину неврології, а половину замінірував, а Нефьодов — скотина пробалдів дві доби, з відкритим ротом дивлячись кислотні мультики на екрані своєї підсвідомості і попустило його тиждень тому, тепер він вдало припаркувався біля тумбочки. ББ ніколи не оприлюднював ЧП у відділенні й боровся з ними своїми власними силами. От, і цього разу він сказав:

— Нефрітов, ти у мене умрьош на тумбочке.

Схоже, Нефьодов був не проти. Тумбочку в неврології можна було б порівняти хіба що з інформаційною стійкою в аеропорту Дубаї — там постійно був двіж, мінялися люди й картини життя. Нефьодов із простого разгільдя-наркомана за тиждень перетворився у носія цінної інформації, таку собі наворочену бабцю-комп'ютер, яка сидить під під'їздом і відає всім, що діється навколо. Так і цього ранку, зайшовши у відділення, ББ одразу наказав:

— Нефрітов, докладивай проішествовія.

— Гаврілич напісял в ордінаторской!

— Што ещю? — парирував Борісич.

— Обнаружена кровь на століке в душе, — голосом Левітана, якому прищемили яйце, продовжував інформувати Нефрітов.

— Тоже Гаврілич? — без тіні сумніву спробував уточнити ББ.

— Неізвесно, товаріщ майор.

— Не називай меня майором, Нефрітов.

— Я Нефьодов, товаріщ майор.

— Ти — Нефрітов, — Борісич махнув рукою, показавши цим жестом, що не бажає більше слухати но-

вини, бо вони не особливо відрізнялися від вчорашніх. За ББ, кульгаючи на одну ногу, зайшла Спіца. Її совині очі були вилуплені так сильно, що здавалося, Спіца зараз пукне.

— Нефьодов, пазаві мне Колокольчікова, — з надією на ранковий оргазм попросила вона. Але містер Нефьодов не проходив курсу етики в Йельському універі та не особливо переймався тонкощами стосунків Спіци і Колокольчіка. Тому він просто сказав:

— Он у Нелькі в терапії, со вчера ещю не прішол.

ББ в цей момент пробігав у першу палату для огляду, і зробив вигляд, що не чув про Вітю. Він ставився до Колокольчіка, як до старого піаніно, яке шкода викинути. Але десь у глибині душі ББ розумів, що Віктор у вільний від роботи час своїм уральським хоботом псує весь його напрацьований за довгі роки контингент. Тому єдине, що міг зробити бос, — це обмежити Колокольчіку вільний час, і частенько засилав його на каторжно-санаторні роботи до себе на дачу.

Натомість, Спіца почула інформацію аж за дуже добре, покрилася плямами, ніби до неї раптом вчепилася екзема, і, затинаючись, перейшла на дуже високі колоратурні нотки в голосі:

— Так, как, как так ік, как, ік так, што, ік кто? Срочно ка, ік мне...

Нефьодов ніколи не вчився логіці у Сорбонні, але його маленький мозок мав особливість давати ногам команду «змиватися», коли хтось збоку кричить і гикає. Тож він, стукаючи задниками тапочок по асфальту, погнав за Вітьою.

Старша медсестра Ніна Нікіфоровна також заковилася у відділення. Вона завжди запізнювалася на роботу чітко на 45 хвилин, але ББ в душі сподівався, що колись вона таки запізниться назавжди. Вона окинула всіх своїм фірмовим скляним поглядом Клінта Іствуда, не то недовірливим, не то доброзичливим, від якого хотілося не то обійняти її, не то дати їй табуреткою по голові. Нікіфоровна сунулася по коридору боком, ніби старий западянський скунс, водночас спостерігаючи за ББ, який оглядав в палаті офіцера. Під ноги вона теж не дивилася, тож цілком логічно зайшла в шафу з ліками та вивернула всі таблетки на підлогу.

— Уть-іть, — закректала Нікіфоровна, зловила за вухо Роушана (таджика, який нон-стоп третій місяць підряд співав пісню «ай ем зе діско таньчор») і копняком запросила його до ліквідації аварії. Роушан співав свою пісню, не розкриваючи рота, і це було подібно на гудіння людини, яка жує шкарпетку, і паралельно пробує вести телепрограму. Він продовжив її співати, стоячи на колінах і збираючи колеса, і, повірте, показав себе відмінним селекціонером, бо після обшуку його піжами ми витрясли дві пачки препаратів групи «а», які легко могли вивести зі строю армію генерала Паулюса.

Я частенько ініціював ревізію кишень наших братів з Азії. Не то, щоб мені було шкода, що вони проведуть якийсь час на березі Дуже Тихого океана, я просто відповідав за кожну таблетку, а всі вони були на обліку. Дав, наприклад, Гавріличу в пасть пігулку — записав у журнал. А за пропажу двох пачок такої потужної дурі Андрія Вікторовича могли відправити у місця, описування яких не принесло би ні мені ні вам аж такого естетичного задоволення.

Дуже часто ввечері, слухаючи на Боріному бобінному магнітофоні зразка 1971 року плівки, які мені записувала з польського радіо та надсилала мама, я здригався від стуку в вікно. А відкривши його, прирікав себе на годинний діалог з численними наркозалежними захисниками Батьківщини, що населяли наш госпіталь і просили виділити їм в якості компенсації за важкий трудодень хоч якийсь засіб для стирання пам'яті. Жодного разу я не піддався на провокацію і зовсім не тому, що був твердим, як Брюс Вілліс. Я просто розумів, що зомбі полізуть звідусюди і зжеруть з таблетками і мене.

— Уть-йопть, — старечим фальцетом Нікіфоровна почала скликати всіх на уколи. Неврологія ненавиділа робити уколи в Нікіфоровни. На то було дві причини:

1). Вона плутала людей і коней.

2). Вона плутала прізвища і призначення лікаря. Найбільше проблем викликали в неї прізвища братів «ко-соглазих».

— Сухманов, Суканов, чьорт нерускій, Сучкама-ров, — пробувала вона видобути із себе правильний варіант, набираючи в гігантський шприц з гігантської ампули якусь бадягу.

Прізвище нещасного насправді було Уксуманов, він весь побілілий стояв у коридорі в очікуванні езекуції. Одного разу Нікіфоровна впарила йому укол через штани, бо він знімав їх надто повільно, чим здобула собі імідж серйозного фехтувальника. Тепер Уксуманов боявся, що не встигне розвернутися до неї вуликом і сходу дістане рапірою в живіт або груди.

— Уксусанов, нерускій чьорт, — долітали фальцетні обрізки вокала з ін'єкційної, — захаді, ну што ти будеш

делать, оглох што лі, — розмахуючи шприцом, як шпагою кричала Ніна.

Укус зайшов всередину. Свідки спочатку почули, як рветься жива тканина від проникнення п'ятисантиметрової голки, а секундою пізніше — удар у боксерський гонг. Це голова Уксуманова при падінні тіла в обморок шмальнула по металевій кушетці. Нікіфоровна не приховувала своєї ненависті до братніх народів радянської Азії, тому, рятуючи його, приговорювала не зовсім стандартні напутні слова:

— Здох не здох, чьорт полосатий, вставай давай, Сукараков, нерусское плємя...

Весь цей час вона змазувала аміаковим розчином йому губи та ніс, від чого вони спухали, як після укусу тарантула. Не то, щоб Нікіфоровна не знала, що нашатирем треба просто поводити біля носа — просто вона працювала так завзято, що амплітуда її рук була набагато ширшою, ніж та, яку контролював мозок. Через п'ять хвилин Уксуманова виштовхнули в коридор опухлого та блілого від страху, а також з гульою на голові, яка формою нагадувала задній поворотник в Ікаруса. А ще через п'ять хвилин він уже стояв перед Спіцою, захмелілою від кількості нашатирю на квадратний сантиметр, і на суміші курду та узбецького просив її виписати його назад у частину.

Паштет тихо сповз з ліжка на підлогу, пискнув своє ранкове «мяу» та, не скидаючи халат, який волочився ззаду, як задрочена фата принцеси, поплівся до туалету вкінці коридору — чи то митися, чи то не митися. Він любив годину роздивлятися нові утворення на своєму обличчі.

Наприклад, нереально довгий волосок у носі або біленький, соковитий чирячок на губі.

— Крутой прищ, — можна було почути рецензію.

Зуби він чистив виключно пальцем, на який намотував рушник. Але на даний момент він стояв перед дзеркалом і пробував вирвати з вуха куш, який виріс за останню добу. Його відображення спотворювало реальність, і він постійно промахувався, хапаючи пальцями пустоту. Ззаду за ним, ніби тінь від тепловоза, виросла постать Роми, який любив до години одинадцятої ранку погуляти по відділенню з голим торсом. Голим — це дуже відносно, бо, зістригши все волосся з грудей і спини Мордуховича, можна було б на місяць зайняти роботою івано-франківську фабрику валянок. Рома, навпаки, чистив зуби довго та ретельно. Оскільки вони в нього виділялися найбільше, він нещадно шкурував їх щіткою для здирання іржі з металу.

Вже через 20 секунд Паштет був весь покритий відходами Роминої життєдіяльності та, ніби сантехнік, на якого прорвало трубу міської каналізації, пішов до клубу, творити свої доленосні плакати. А Ромчик, звільнивши місце між зубами, пішов його знову замурувати в столовку.

Шеф столовки, стара алкоголічка Нюра, ставилася до солдатиків по-материнськи та годувала їх відповідно. Вона накладала велетенські порції першим десятком, після чого інші десять залишалися без їжі взагалі. Менш vezучим вона пропонувала першими прийти на обід, і тоді без їжі залишалися ті, хто нажерся зранку. Таким чином була вирішена проблема надваги, а вся неврологія ходила стрункою та підтягнутою.

Нікіфоровна також любила заскочити на сніданок. При цьому вона залишала когось у маніпуляційній без штанів, а сама спокійно закидала в себе його порцію. Так сталося і цього разу. У позі наведеної на ворожі позиції гаубиці в маніпуляції стояв худий солдатик, якому Нінок сказав, що йде за ватою. Його мортира вже підмерзла, його трохи трусило. А Нікіфоровна ще сиділа напроти Мордуховіча та мріяла, як би пройшло її життя, якби вона мала таку пашу.

У коридорі біля входу почувлися приглушені голоси. Нефьодов виправдовувався, а хтось басом наїжджав на його тупу та нескромну персону. Це повернувся з терапії Колокольчиков, він мав вигляд поношеної швабри. Руки звисали нижче колін — він міг почухати п'ятку не нахилиючись. Лице покривала дводенна наждачка, з рота смерділо. Вітя притиснув Нефріта до стінки та випитував його, дихаючи в лице співрозмовника котами з вінегретом. Він не розумів, що в такій атмосфері Нефріт навряд чи зможе щось сказати, тому злився ще більше.

Із кабінету вилетів ББ, явно чимось стурбований. Судячи з усього, його браконьєрську сітку, повну дзеркального карпа, який ще 25 років тому вже був занесений у Червону книгу, витягнув рибінспектор. Щойно Борі подзвонив із села бичок, з котрим вони ту сітку закидали і який здав їх обох разом з сіткою. Рибалка була другою віддушиною ББ. Першою був секс, третьою — полювання. Але друга і третя віддушини були нерозривно пов'язані з першою та майстерно скомбіновані Борісичом в єдине ціле. Іншими словами: він міг приїхати без риби і звірини, але ніколи не повертався без зарубок на своєму любовному карабіні. Факт конфіскації сітки означав, що рибалка

на цьому тижні пролітає, а дві русалки вже чекали на романтичну подорож у болота Бологойського району...

Тут нашому босу під ноги потрапив Колокольчик — у дивному вигляді та з запахом із рота, ніби там щойно здохла тонна ставриди. ББ не був прихильником галасливих судових справ, але тут якось усе склалось, і він дав Кутузова:

— А ну-ка, одно і второе — строїтца в карідоре! І вапще, все строїтца! Распаясались, курортнікі, я вам устрою Кісловодск! Щас повипісиваю нафіг всех, будете, как люди, служить в войсках, а не жрать мясо гасударственное у меня на галаве, — тут на очі йому попався Сержожа Беспалов, який місяцями робив у Борі вдома і на дачі ремонт. Борісич моргнув йому та махнув рукою, щоб той заліз назад у нору.

Таким ББ був раз на 150 років, і все відділення по-нуро почало збиратися в шеренгу. Госпітальний стрій відрізнявся від військового тим, що це не був стрій, а хрен знає що. Я стояв останнім, Нефріт першим, усі інші — між нами. Якщо подивитись збоку, то наша процесія нагадувала бомжів, які чекають безплатної зупи.

— Ета што, воєнние? — крикнув Борісич, хоч іноді сам забував, що служить в армії.

— Етот бред, ета дрянъ, ета... — на секунду в нього закінчилися погані слова, бо він був людиною інтелігентною та доброю, — ета... вонъ, — чомусь додав ББ. Під час своєї промови він просувався вздовж нашої шеренги, і в цю секунду став акурат перед трьома козаками, яким ми ввечері покоцали сопілки. Тріо відрізнялося від решти зовнішнім виглядом, а насамперед тим, що ноги в них були півколом, як у ковбоїв, і зігнуті в колінах.

— Ровна стоять, кагда я гаварю, — бос так дав по верхніх нотах, що Гаврілич сприйняв це, як сигнал попісяти. ББ шукав очима якусь річ, аби запустити її в діло, і намацав в кишені халата неврологічний молоток, який відразу був вихоплений зі швидкістю Чака Норріса. Борісич довго служив у Монголії, і навчився там двох речей: вирубати людину одним ударом молоточка та за потребою довго не досягати оргазму. Зараз він використав перший талант і макнув одного ковбоя по плейстейшену. Той присів і видав звук колеса, з якого стирчить кусок дроту. Вся шеренга притихла, бо абсолютно всі були в курсі того, що пережило наше тріо Мареничів. Тут молоточок направився в бік плейстейшена-2, але боєць встиг незграбно повернутися. Тож, якби зозулька в цей момент вилізла з його годинника, то дістала би прямо у дзьоб, а оскільки до 12:00 було ще хвилин десять, то гострий край молоточка заліз прямісінько у шпаківню та застряв там, як у пеньку. Борісич навіть витратив пару кілоджоулів, щоб виколупати його звідти. А поки він діставав з дупла свою секіру, то вигледів розпухлий образ у штанах третього козака. ББ жестом, гідним Глеба Жеглова, різко зняв з того штани разом із труселями. За ним стояла Нікіфоровна. Вона дожовувала котлету та з інтересом чекала появи монстра. Монстр вивалився неохоче — весь у бинтах і зельонці, як кабачок, що виріс за одну ніч.

— Ета што такое?! Нормальніє люди вени режут, а ви што вздумалі? Да я вас под трібунал, — закричав Борісич, та одразу зрозумів, що перегнув, бо і статті за шари в пісочках ніколи не було.

— Я вас! А ну в кабінет бистро! А, Андрюша, тоже зайді! — і швидко, як умів тільки він і Вуді Аллен, повернувся на місці та погнав до себе. Я знаком показав, щоб ше-

ренга розчинилась у повітрі, мінімум на годинку, разом з кастрованими ковбоями, а сам пішов на розбори.

У кабінеті мене зустрів уже зовсім інший Борісич. Його рожица розпливалася в зубатій єврейській посмішці на всі зуби, а скла окулярів пускали зайчики на портрет Брежньєва на стіні.

— Шари заганялі, ги-ги, да, прідуркі, мнє Нелька казивала, у нейо адін раз два шарікі там і асталісь, ги-ги. Ти абработал хоть? — питливо поглянувши на мене, він дістав із тумбочки якусь імпортну баночку антисептика інтимних місць. — На, дай етім ідіотам, а заживьот — прі-везі їх ка мнє на дачу, пускай викопают ров со свінарніка в речку. Ги-ги. Нада будет Людке рассказать!

Я вже й не питав, якій із Людок, головне, що пронесло. А «пронесло», народ, в армії — слово номер один!

VII. Секс в барокамері

Людка — до речі жінка Борісича, сексапільна інтелігентна дама, яка коротала своє життя, яко начальни-
ця барокамери. Приємність від спілкування з цією люди-
ною можна передати хіба що в терабайтах оцифрованої
інформації суцільної радості і комфорту. Але природа не
хотіла бачити спокійних мужчин, які сидять на кухні і за-
кохано дивляться на красуню жінку, яка стругає в мис-
ку олів'є. Природа прирекла нас мужиків на вічний по-
шук. Хоч, знаєте — від добра добра не шукають, а вдруг
знайдем! А попадеться гірша — помучимся — і знову в
путь... от так і митарствуєм. Не був винятком і ББ. Він
постійно перебував у фазі активного пошуку замітника
для господині свого домашнього вогнища, і часто робив
це майже в присутності самої господині. Люда подзвони-
ла ББ і попросила замінити її на пів-годинки. До неї якраз
мав прийти старий полковник у відставці, таке собі мур-
ло, яке ціле життя нещадно гробило себе, а Людка мала
за два тижні відновити всі його відмерлі за сорок років
органи у своїй барокамері. Камера була німецька, нова.
І медсестра у Люди була нова, і німецька. Ви поняли. Боря
за нею гинув вже тиждень, і чекав тільки моменту, щоби
своєю плойкою вскучерявити трохи зачіску Марінки. Ви-
дно, в них вже відбувся тантричний діалог на відстані, і
обоє чекали фізичного розрішення конфлікту гормонів. І
тут — як в кіно.

— Андрюша, зайді, — крикнув Борісич тоном, переповненим тестостерону, і почав давати мені цінні вказівки.

— Я їду Люду заміню, а она в воєнторг бежит к дєвкам. Ти прїді туда, попадїсь на глаза єй, еслі чьо — поможеш там, отнесі — прїнесі, і када в барокамеру она пойдьот — ти мне дай знать срочно. Набери в ординаторскую.

Власне там, на столі в ординаторській мав розігратися бурний фінал воєнно-служебного романа. Я галопом поскакав в воєнторг виконувати секретну місію по відмазці шефа, а шеф взвалив на свої плечі тягар еволюції, званий штучним відбором — і в такому ж темпі побіг виконувати свою частину функцій, аж халат завернувся з-заду, як хвостик тер'єра.

Мурло з червоною рожею і з синіми мішками під лупастими очима прийшло в барокамеру і вже їздило по вухам Марінці, коли вбіг захеканий Боря. Він подивився Марині на ноги і не став піднімати очей вище, щоби не напасити на Маринку при ньому.

— Так так, пачему ещю не раздетий, бистренько вот в ета, — він подав відставнику спеціальні бавовняні штанці і майку для барокамери. Той повільно, кряхтячи почав крутити їх в руках, роздивляючись і розтягуючи.

— Онї новіє, не нада їх крутіть, адевайте і айда! Нікто в ніх не умер, — по його вигляду було видно, що він готовий засунути діда в барокамеру в його пальто і черевиках, лиш би швидше перейти до дегустації основного блюда. Основне блюдо також нетерпеливо покусувало губу, і потихеньку звільнювало площу стола для майбутніх неписьмових операцій. Вони б давно з ББ вже на нейтральній тери-

торії тряхнули целюлітом, але кожен раз Марінку зустрічав і проводжав її ухажор, симпатичний, але дуже інтелектуально не гнучкий хлопчина. Він весь час поза її роботою проводив з нею, як невід'ємна але абсолютно непотрібна частина її шикарного тіла, тому в Марішки залишався тільки цей єдиний момент для стрибка в кукурудзу. І вона була готова. ББ допомагав діду одягатися, забіг до нього за ширму і задом-наперед натягнув на нього калісони, і тепер ширінка, яка опинилася ззаду, зрадницько видавала присутність газового балона за нею. Борісич засунув насили Мурло в камеру, той хотів щось наостанок сказати, але слова потонули під герметичним ковпаком, який закрили руки боса, виставили таймер і шеф сказали:

— 15 минут, — рум'янець покрити лице ББ, він зробив крок убік столу, і ми ніколи не визнаєм, що творилося далі, бо це було останнє, що бачив дідо в віконце камери. Далі, вони вдвох пропали з видимої зони.

Я в той час крутився, як пес на заправці, навколо Люди, розуміючи, що надлишок моєї уваги може бути розцінений, як спроба затримати її в магазині, а так як жінка вона розумна — вигрібати каки зі штанів може прийдеється нам вдвох з ББ. І тому намагався вести себе розслаблено, постійно очима шукаючи між клієнтів Люду, щоб вона не свиснула непомітно. Як і геніально прорахував Борісич — вона все-таки попросила мене занести сумку з якимось дефіцитом, але не у відділення, а в машину до Борі — в стару Победу, з якої в мене і почалася ця одностатева і однобока любов до цієї марки. Я хапанув кульок наперед себе і погнав у сторону КПП, біля якого стояли припарковані жигулі, москвичі і волги офіцерів, а над ними височів айсберг Борі. Від воєнторга до ба-

рокамери було йти хвилини чотири, тому треба було дзвонити терміново, інакше Людка могла цей щасливий дует перетворити в тріо. На КПП завжди товклася купа народу: приїжджали рідні, дівочки, сестрички, друзани, привозили, відвозили, передавали. На КПП працювала бабулька, яка не розуміла, де вона працює, інакше би вона просто зійшла з розуму від двіжухи, яка там панувала. У неї завжди в пріоритеті були дівчатка, які приходили піднімати бойовий дух солдатам, їм пропуск навіть не видавали, а всій решті вона влаштовувала довгий і нудний допит. Я вихопив у бабки телефон і набрав 038 — номер барокамери. Короткі гудки. Я набрав ще раз — і ще раз ті самі гудки дали мені знати, що, видно телефон постраждав у ході еротичної баталії, і був або скинутий на підлогу, або розбитий, або вирвали шнур з розетки. Я вже казав, що ББ славився короткими забігами, і вся надія була на то, що він вже біля фінішу. Я кинув сумку у Победу і погнав кругами до барокамери, щоб обігнати Люду. Вона стояла і тринділа з кимось із медсестер 200 метрів до входу в своє відділення. ББ любив екстрім. Хоча по ньому і не скажеш — лице, як в Ангела з ікони, от хіба що зловіщий відблиск окулярів видавав його хиже вовче нутро. Я влетів в передбанник, і крикнув:

— Борісич, Полундра. Телефон не працює, — в сусідній кімнаті, судячи по звуках якраз, видно був апофеоз, і Боря вирішив відмовитися від чемпіонства на короткій дистанції, враховуючи нечасті змагання в парі з Маринкою, і дав дальнобойщика. В нього була книжка ДАО на 600 сторінок, де на кожній з них описувалося, як не кінчити в перші тридцять секунд. Після моєї фрази, здавалося Боря не міг кінчити до кінця життя взагалі. Я вирнув на двір — Люда повільно підходила до будинку,

тримаючи під руку ту ж сестру і сміялась, не маючи поняття, яка трахомудія відбувається в десяти кроках від неї. Я влетів назад і побачив картину — на столі замість красивого розніженого тіла Марішки, лежить розкарячений дідो, а ББ цілує його в засос. Даааа, Борісич, я всьо міг простити, але геронтофілію, йо ма йо...

— Таці нашатирь, бистра, і адреналін, — в голосі ББ було більше паніки, ніж у всіх жителів Риму під час епідемії тифу.

Я приніс все в секунду, і тут зайшла Люда:

— Боря, всьо хорошо?

— Да, Людік, Марішку начмед позвал, а я прікорнул немого, і не услышал таймер.

Боря дув дідові в рот і робив штучний масаж серця, я підніс нашатир йому під ніс, і краєм ока побачив Марішкіні трухани, рожевенького смачнучого кольору, повні життя і фантазії, які зачепилися за носок лівого боріного мешта. Я кинув баночку на підлогу, опустився на коліно, і підняв це ажурне творіння, нюхнувши по дорозі, засунув собі в кишеню. Про себе відмітив — ДА! ОНО! Дідо почав квакати, Люда не встигла ще впасти в обморок, труси перестали бути слідами злочину. Дідо-Мурло поводив білками, подивився на Борю, на мене, на Люду захрипів:

— Я вас под суд, я..., — Боря знову почав робити йому штучне дихання рот-в-рот.

— Андрюша, Люда, ідіте ко мне, я щас..., — продовжував насилувати воскресшого ББ.

— Боже, он же умный мужик, чуть не угробил старіка, ну как можна так? — Люда йшла по тротуару, даючи дорогу грузину в білих носочках, який тарабанив вечерю в відділення у двох відрах з надписами — Первое і Второе. Ми

підійшли до неврології, Нефьодов, слава Богу, ходив за Ніною Нікіфоровною і збирав на собі її прокльони:

— Нефьод, собачій рот, руки — то із жопи, чьот ух, не-
дасьопа, — булькала старим паровозом НН, а я не вникаю-
чи в подробиці їхніх відносин завів Люду в кабінет чолові-
ка і пішов робити їй чай.

А самого так і тягнуло на арену, де завершався наш
тріллер. Через 7 хвилин чайник закипів, і в кабінет разом
із запахом нашатирия забіг ББ. Посмішка Цезаря світилася
окулярами на нас:

— Отделался льогкім іспугом, обосрался, со страху і
в обморок упал, што я не открил после звонка, оно і луч-
ше — меньше кіслороду пашло, — криво посміхнувся він.

— Я ему двадцать рублей сунул, хватіт гаварю, штоб
штани постірать, ги-ги, — поправив на носі окуляри ББ.

— Отправляю етава амбала, Колокольчікова к нему на
дачу — пускай гавно на картошку патрусіт, — Боря ехид-
но заржав, я бачив по ньому, що він засвітив тільки вер-
шок айсберга секретів, чим ще обросла ця історія — нам
не взнати ніколи.

— Ну, он молчать — то хоть будет? — перестрашено
спитала Люда.

— Он за еті деньгі нам петь по утрам будет под бал-
коном, жлоб, — Боря відкрив шафку з невідкладними лі-
ками, налив всім коньячку, і вивів мене в коридор:

— Трусі Марішкіні отдай, ейо там етот, ги-ги, буль-
дог уже ждьот, — він запхав собі самий сокровенний вина-
хід людського умислу в кишеню своїх воєнних галіфе, і під-
свистуючи побіг в бік безтрусой подружки. Потім вернувся,
допив з Людою коньяк, і довго не виходив з нею зі свого
Амурного Офіса. А я на ще один день був ближче до дому.

VIII. Ноїв Ковчег

Після мого стислого оповідання у вас може склас-
тися досить однобоке враження на рахунок нашого гос-
пітального існування. Ви праві абсолютно. Ми втілювали
в життя фантазії всіх бійців Радянської Армії по причині
того, що були на крок ближче до свободи, ніж вони, на ков-
ток свіжого повітря ми мали кожного дня. І тому всі мрі-
яли, а ми в поті чола все це мусіли зафіксувати в історії. Я
пам'ятаю, як не міг сформулювати лист до дому, в якому
інформував мамцю і татка про те, що я в госпіталі. Уявіть
собі, що ваше чадо пише з армії — Ма, всьо норм. Я в лікар-
ні... І тому, оберігаючи ніжно тендітну психіку своїх бать-
ків, крихку, як цнота Марії Стюарт, я вибрав спосіб лояль-
ніший — я написав, що я у воєнному санаторії. Мама при-
їхала через 33 години... Четверта ранку, вокзал міста Калі-
нін кишить народом у фуфайках і з рюкзаками.

— Видно поки я їхала, москалі почали війну, — поду-
мала мама, спостерігаючи за тисячами сірих людей, атаку-
ючих електрички. Вони, організованими масами нападали
на поїзди, зупиняли їх, перевертали, ставили на рейки і їх-
али далі. А їхали вони на «дачкьі». В руских людей поняття
дачі зовсім відмінне від нашого. По-перше дача знаходить-
ся 250 км від місця замешкання самого дачника і дорога в
два боки може зайняти у вас пів-життя. Приїхав з дачі — а
тут внуки вже підрастають. І тому всі вони, як в останній
раз в куфайках, з потертими рюкзаками, як на війну поки-

дали рідні домівки. А чувіха в касі так само мала власний погляд на толеранцію людських відносин і тому на питання — а где у вас гостиница? — сказала просто і лаконічно — не знаю, і опустила перед мамою шторку свого маленького провінційного театрику. А через чотири години спання на холодному пластмасовому кріслі вокзалу — готель виліз з тумана, як йожик в мультіку, тільки виявилось, що там нема місць. Тоді чомусь ніколи не було місць в готелях. Видно тому, що в союзі не було сексу вдома. Зато в готелях точно він був. Але місця знайшлися, коли мама пригостила на рецепції чувіху солодким пирогом, який сама пекла, чим викликала масовий оргазм серед готельних бабів, який супроводжувався жажливим криком щастя їх же самих:

— Людка, біги сюда, тут таааакой растегай привезлії, тааааакая випечка, ти се ща руку сажрьош! — варто було дожити до таких рецензій на свою працю.

Мама шукала мене недовго. Бабка на КПП посвятила її в ході ранкової співбесіди у всі наші кулуарні секрети — куди і до кого приходять дівчатка, що і за скільки приносять в бідончиках офіцерам, і т.д. А коли через 5 хвилин вона побачила мене в джінсах і в білому халаті — зрозуміла — я в санаторії.

Вітя і Володя, два мої кенти воділи, дуже бурно переживали за свободу відданого їм богом куска планети, на якому вони так і не відчували до дембеля, що вони в армії. Моя поява на цьому острові щастя не викликала в них ентузіастичних поривів дружелюбності і братерства, але за тиждень ми з Вовчиком вже крутили бабінник в боріному секс-шопі, і записували наш перший і останній акустичний альбом на псячій англійській мові. Псячій, бо хіба собаки

могли подумати, що то англійська, жителі ж британських островів пожиттєво відмовили б нам у в'їзді в Об'єднане Королівство за ганебне до неї відношення. Вони вчили мене їздити на всіх машинах нашого автопарку, не думаючи про те, що любу з них я можу в секунду перетворити на нерухомість. Острів Щастя і Ейфорії ніжно плив в океані гімна і ми вирішили затягувати на цю територію потопаючих за його границями.

— В першу чергу треба рятувати жінок, — сказав я, і зустрів повну підтримку екіпажу нашого Ноєвого Ковчегу. Я придумав виїжджати в місто на Ньюшці — старій санітарній колимазі, і підбирати всіх потопаючих в суворих реаліях совдепу дівчат, забирати їх до нас на острів і тут вже видавати їм нове право на життя — з ким хочеш, скільки хочеш, як хочеш. А щоби зашорені комуністичними примітивізмами молоді створіння не вискочили по дорозі до своєї долі з машини — я запропонував відкрутити ручки від дверей салону зсередини. Звичайно, якщо починалася паніка, і якась з принцес пробувала вистрибнути в вікно — вибігав Ангел Володя і випускав молоду пташку доживати свій вік у світі без сонця, а от хто доїжджав за границю королівства зла і ступав ногою на землю благословенну, землю вибраних Боженьком Людей... приходив туди знову і знову. Ні я, ні Вова, ні Вітя ніколи в житті не забудем загадкову постать, яка повергла нас в заціпеніння розміром свого декольте. У ньому спокійно можна було розмістити вір ложу оперного театру плюс кіоск з морозивом. Її звали Іра Іпатьєва. В момент її виходу на нашу територію Семьонич впав в кому, і почав пити одеколон, щоб хоч якось прийти до себе. Такі Люди не мали права ходити по землі. Вони мали тільки літати, і ми готові були дати Ірі крила, і я і Вовка і Вітя, і навіть троє ра-

зом ми були готові окриляти її п'ять раз на день. Але Іра завжди говорила нам меседж:

— Я не готова вот так, штоби сразу аткрицца мне надо как-то привыкнуть к вам, што-лі, разгавори, тіпа та-кое всьо. Да, грудь у меня большая, меня всегда мальчікі хателі, но ви другіє, я чувствую...— в цей момент ми всі і, навіть, Семьоніч дружно і в такт кивали головами: да, да, Іруся, ми другіє.

І вона привикала, спочатку з Вовчиком в машині начмеда, потім з Вітьою в машині командира, потім зі мною в обох машинах. Ми говорили дурниці, Іра свято вірила в них, я свято вірив в то, що вона вірить. Ми їли виноград і плювали кісточки на панель Волги, вони провалювалися в систему вентиляції і на другий ранок, коли Вітя включав обдув, кісточки летіли в табло заспаному начмеду, допомагаючи йому скорше прийти до себе. Іра так і залишилася зі своїми мега-цицьками недослідженим індивідуумом для науковців нашого острова. Помацав ті глобуси тільки ваш відданий коментатор суворої армійської доби, але я впевнений — Вова з Вітьою також мали за собою ряд суттєвих досягнень, як наприклад — запхати руку під светер, або ненароком своєю ногою умудритися залізти до витоків її ніг і так далі. Одним словом важка ретельна дослідницька робота. Її загадкова будова тіла залишила і глибокі рани в районі пахових шаріків Віктора Колокольчікова, який бачив цю аномальну особу всього секунду біля гаражів, в момент її висадки, а його посадки для удобрення гімняками фазенди пострадалого в барокамері підполковника Мурла.

IX. Паштет і конференція

Служити в армії і служити армії — це дві великі різниці. Я не можу віднести свою службу ні до одного ні до другого критерія. Я був в санаторії. У мене вирвалося таке означення і, видно, не просто так. Коли мене набирали з дому і просили до телефону, сестричка могла відповісти:

— Андрей Вікторовіч занят. Он іграєт в теніс.

Так що, Боженько Коханий, як я дякую тобі, що в момент моєї висадки з тролейбуса в Петрозаводську, ти мав настрій кинути всевидячим оком в нашу карельську дупень, і зробити мене черговий раз щасливим.

Лекції і конференції в госпіталі були улюбленим заняттям солдатів — роботяг, тобто тих, кого постійно припахували — чи то волочити тележку з хавлом, чи то мурувати якийсь паркан, або просто збирати бички по території. Це було дві години законного сна в теплесенькому кінозалі. Лекторів запрошували тільки тих, хто міг перемогти своїм вокалом масовий храп. Хто не міг — не запрошували. В сумі до нас приїжджав тільки один лектор. Паштет був його асистентом і мав всіляко допомагати у висвітленні матеріалу для сплячої публіки. Хто не хотів спати — на лекції не ходили, і так виходило, що на лекціях не спали тільки лектор і Паштет. Генадій Ровжин приїжджав до нас читати одну і ту саму лекцію шостий

раз. Розрахунок був такий, що люди в госпіталі періодично міняються, і той самий матеріал буде донесено до новоприбулої публіки. В нас в госпіталі контингент не мінявся, тому що командування любило і поважало тих, в кого вкладувало душу і давало практичні навички, наприклад Віті Колокольчикову, який розніс гімно на дачах абсолютно всіх офіцерів... Ну як таких кадрів відпускати? І тому людям прийшлося спати шостий раз під той самий супровід, і Паштет вирішив зробити хлопцям приємне і поміняти їм підклад. Дурної фантазії у молодого кандидата біологічних наук, який загремів в армію за спробу отруїти декана, самі розумієте було, як над старим кефіром дрозоділ. По законах Совка — армія, чомусь була альтернативою ув'язненню, тобто Паштету після цього прикрого (не для нього) інциденту дали вибір — якщо за місяць не підеш до войска — тоді: ТУРРМА-БЛЯТ, як казав один узбек. Недобрі вогники блиснули в маленьких очках репера, коли він традиційно відправився за соком для лектора у свої запилені кулуари.

Генадій Ровжин мав одну особливість — він завжди просив на початку лекції стаканчик яблучного соку, і потрошки відсorbував з нього протягом години. В залі погасло світло, генадій Валентинович зайняв своє звичне місце за трибуною, зал, натомість, так само звично ментально погрузився в сон. Паштет виніс лектору сок і поставив його на край трибуни з лівого боку, що логічно вказувало на ліворукість нашого героя. Ровжин натхненно розказував про переваги соціалістичного суспільства над капіталістичним і довго, зажмуривши очі перераховував всі гріхи імперіалізму перед пригнобленими народами Заходу. Народ почав крім храпу видавати

на гора маленькі дози метану, який розслаблені штуцери, не контрольовані заспаним мозковим центром з шипом випускали з глибоких солдацьких печер. Атмосфера в залі нагадувала нічний плацкартний вагон в поїзді Львів-Солотвино. Легше сказати — чим там не пахло, ніж спробувати перерахувати всю низку ароматів, які окутали всіх присутніх у залі людей.

Генадій Валентинович був живою істотою, і його нюхові рецептори не могли не віднотувати постійно зростаючу загазованість повітря, і тому рука час від часу тягнулася до стаканчика з соком, який рятував його носоглотку на деякий період, обдурюючи мозок кисло-солодким смаком напою. Так і в цей раз — правою рукою він креслив в повітрі якісь схеми, а лівою підняв шкляночку і підніс її до губ. Перехиливши і відпивши ковток, він хотів було поставити її на місце, але щось не дало йому цього зробити, якийсь дивний імпульс отримали його руки від командного центру в гіпофізі, і рука знову піднесла шклянку до рота. Він перестав сьорбати, а жадібно хапав, як корова губами і ковтав жовту рідину, і коли на дні не залишилося жодної крапельки, він очима пошукав Паштета, потряс стаканом в повітрі і знаком попросив ще, очима бездомної собачки, яка ковиляє за вами від магазину до дому в надії отримати кусочок ковбаси, або копняка під сраку. Розгубленість в очах лектора говорила ще й про те, що це з ним точно трапилось вперше. Паштет схрестив руки на грудях і гордо дивився на плоди свого експерименту. Я тоді не знав, на що здатна ця квола на вигляд постать, які метаморфози відбуваються у його овальній голові. Спостерігаючи за лектором, я відразу помітив ще одну деталь. В нього по всій видимості

встав пісюн. Ерекція була настільки сильною, що Ровжин повністю сховався за трибуну, запхав одну руку в кишеню і пробував нею придушити свого вужа, який зрадницьки стирчав. Народ в залі спав і підтравлював природний газ, а ми з Паштетом спостерігали за розвитком подій. Я підійшов до Серого і спитав:

— Твоя робота, Аміго?

— Сі, Сінйор, — відповів з гордістю він. Давно б'юсь над разработкой возбuditеля для мужчин. Іспробовал дома на отце — чуть мать не растерзал, я Генчіку сьодня легче смесь сдѣлал — мочой разбавил...

— Чем разбавил, — в надії, що недочув перепитав я.

— Сцаками. Сиканул в стаканчик малость, моча приглушает действие іохімбіна, а то Генич начал би скоро трибуну іметь, она єдинственная женщина в зале.

— Серий, ти фашист. І що єму делать тепер? — не без співчуття запитав я.

— По моім ращѣтам после второво стаканчика пойдѣот дрочить.

І вже через хвилину, сьорбнувши ще ковточок на ново приготованого Паштетом коктейлю, Генчик побіг добувати вогонь тертям своєї палочки в руці. Організм людини — це складна система механізмів, кожен з яких приводиться в рух чітко визначеним гормоном. Іохімбін, в свою чергу, безпомилково століттями піднімав людям охоту прилаштуватися до іншої людини, а за відсутністю такої можливості — просто заставляв руки виконувати роль факіра — тобто просто: придушити кобру. Лектор перший раз за купу років виступів на нашій госпітальній кафедрі не попрощався з аудиторією, а скористався дуже зручною на цей момент ситуацією — загальним летар-

гічним сном, вибіг, не прощаючись, і звук його копит пролунав убік туалету. Через секунду з глибин коридору долетіло ехо від зачіпленого ним відра, швабри, яка в свою чергу віддала честь Генчику глухим ударом об підлогу, і нарешті, дверей кабінки, які закрились і приховали від світу це глибоко інтимне дійство пана вченого. Працював Ровжин швидко і якісно. Вже через хвилину він трішечки спітнілий, зі скуйовдженими мокрими пасмами, що гадючками сповзали йому на чоло, забіг у аудиторію, зібрав свої папери і крикнув Паштету:

— Сергій, сабері діафільми і... астав їх себе, — несподівано закінчив він, вибігаючи з нашого життя. Можливо це була його плата за несподіваний оргазм, а, може йохімбін переважив дію інших гормонів, які мали відповідати за логіку, і вона, бідака, під натиском хвилі тестостерону, почала стріляти іскрами, як старий утюг. Більше Ровжина ми не зустрінемо у цій книзі, та і навіщо, в принципі цей коротенький нарис повністю дав змогу нашій уяві намалювати собі його портрет. Але попри це, ми спіткаємо цілу плеяду не менш яскравих персонажів, як наприклад санітарка-куртизанка Жанна Броцман. Але про неї вже в наступній частині. Перекур...

Х. Санітарка по імені Жанна

Вона з'явилася у неврології одного осіннього ранку, перетворюючи нашу спокійну домівку на санаторій для сексуальних збоченців. Мікроскопічна копія Лінди Евангелісти, схована у два рази більшого розміру халат, неспіливо дивлячись собі під ноги йшла крізь дві шеренги остовпілих і отупілих від побаченого жителів нашого військово-медичного гуртожитку. Всьо мужичйо від Нефьодова до старожила відділення Гаврілича, з'їдали очима цю маленьку тендітну фігурку, яка мишкою намагалася прошмигнути перед носом у сорока сексуально-неврівноважених койотів. Старий, розтягнутий халат при всіх своїх можливостях, не в змозі був сховати всіх принад, якими єврейський Боженко наділив цю дитину. Єдина вада її була у тому, що для повного кайфу від спілкування з нею необхідний був мікроскоп. Природа явно познушалася, обмежуючи це небесне тільце у рості, але засипала його бонусами у вигляді феноменально пропорційних форм, які жадно поїдало своїми, почервонілими від інстинктивного потягу очима, наше стадо. Маленька Дюймовочка своїм радаром надто добре відчувала тваринні бажання сорока кінських сил, щоб кормити себе ілюзіями, і, здавалося — готова була згоріти, як її тезка Жанна Д'Арк, перш ніж дійде до своєї битовки в кінці коридору. Шеренга з сорока маньяків ніяк не кінчалася, як у фільмі жахів перед Жанною прокручували повтор цьо-

го нищівного моменту. Всі жіночі органи її піднімалися аж під діафрагму і заважали дихати, так що приходилося хапати повітря жадібно ковтками, як робить це риба, яку зловили і замість вбити і з'їсти — фотографуються, щоби хизуватися потім перед такими ж дебілами. Нарешті Мудрий Єврейський Боженько змилювався над своїм дитям і довів її до кінця дороги по муках, а точніше до Зосі. Вона стояла посеред коридора, перекриваючи прохід широко розставленими ногами, і здавалося от-от сяде на шпагат. Ненависно оглядала вона нашу отару, яка точила слюну на небачене чудо, і палила поглядом саму винуватицю гормонального вибуху в нашому колективі.

— Жан-на, — металічним голосом старого робота-пилососа, рубаючи слова сокирою, прогинділа стара швабра.

— Ат се-во-дня в тваі абя-за-на-сті вхо-діт трі раза на день мить пали в атделенії. Вта-ро-є: туа-летная гігі-є-на, третье — уборка кухні за час до прийома пі-щі, — її голос все-більше нагадував звук людини, якій в дупу пхали цукровий буряк. Вона робила акценти на тих складах в словах, де вони були абсолютно не потрібні, чим підкреслювала важливість сказаного, і як стара беззуба гюрза, пробувала нагнати страху на свою нову жертву. Зося прекрасно розуміла, що з появою Жанни, в нашому дурдомі не знайдеться ні одного йолопа, якого б зацікавила її пом'ята, скрипуча шуфляда. І тому вона пробувала використати останній шанс і пропалити дівчині дірку в плечах своїми, жирно обведеними чорним фломастером, очима. Чуда не відбулося, і Жанна Броцман сховалася за дверима битовки без латки на спині, а вся наша команда з полегшенням розійшлася по палатах з руками в кише-

нях, які продовжували фантазувати, перебираючи два тенісні шарики в тугому мішечку. В коридор вибіг Боря, явно окрилений появою нового об'єкту для дослідження своїм шкіряним буром, і видав мені гордо:

— Должна была в терапію попасть, в последний момент у Евтюхіна виуділ. Год у нас будет. Стажироватца. А фамилия — то какая, Андрюш — БРОЦМАН. Это ж призвание какое-то а не фамилия. Буковку первую поменять і вобще сказочно. БРОЦМАН... — вот это неделя началась, — і одягнувши на лице свою фірмову посмішку а-ля «Та Ну Вас Всіх На Хер», і якось бочком, як краб по пляжі, зник з папкою паперів під пахою в тумані листопада.

Рома Мордухович був останнім, хто залишився тупити в коридорі після дефіле молодой дами. Так як рот в нього був відкритий завжди — неможливо було зорієнтуватися, чи супроводжувався шок після останньої події його черговим відкриттям. Рома якось ображено дивився на мусорне відро в кутку, ніби вбачав у ньому причину неможливості інтимного зв'язку між своїм циклопічним гігантським тілом і аж занадто вже маленькою санітарочкою. Видно було потуги, в яких він малював криваві картини сексуальної взаємодії сніжної людини і хом'яка. Я не став заважати йому і пішов знайомитися з новоприбулою, взявши на допомогу Паштета, котрий в свою чергу, також демонстрував своїм відкритим ротом, неабиякі його можливості. Ми постукали в двері битовки, і краєм ока зауважили Зосю, яка виглянула з процедурної, зазираючи в коридор і одночасно роблячи укол якомусь нещасному:

— Каму там чешетса уже, — старим трамваєм проскрипіла вона, а з-за її спини чути було стогін пораненого.

— Да, — почули ми на контрасті ангельські дві букви з-за дверей битовки, і глянули на них, ніби ці двері вели в РАЙ!

— Жанночка, можна? — надаючи своїм голосам максимального рівноваження запитали ми.

— Я гаварю, каму там зачесалось уже, Павлов, — трахкотів позаду нас заржавілий робот. Мене Зося не згадувала у докорах, бо я частенько прикривав її шуфляду перед ББ, і наші відносини, завдяки бартеру були в постійній хоч і нервовій залежності.

— Мінутку, — сказав Ангел з-за дверей, і вони відкрилися. Запах хлорки їдко вдарив нас долонею по морді, старі шмати, якими мили підлогу висіли на батареях і робили вигляд, що вони — сушена камбала, але запах їх віроломно видавав, виідаючи шкіру і очі

— Вхідітьє, ребята, — ми заціпеніло слідкували за кожним рухом її губ, котрі вимовляли слова так філігранно, ніби малювали їх в повітрі.

Ми з друганом, спробували ввійти вдвох відразу, і на секунду застигли в позі «пузо-в-пузо» в просвіті дверей, потім ввалилися всередину і почали представлятися дамі:

— Андрей, Сергей! — і протягнули руки. Жанна теж протягнула свою котячу лапку в наш бік, яку відразу вхопив Паштет і по лікоть запхав собі в рот, цілуючи її. Він облизав всю руку від лопатки до кінчиків пальців, не залишаючи мені нічого більше, як облизати їй ногу для оригінальності. В цей момент двері битовки зі свистом відкрилися, і на мітлі влетіла розтріпана Зося з правою рукою в крові чергової своєї жертви.

— Тааааак, — це слово вона завжди використовувала, коли не могла з ходу сформулювати чітке речення з конкретним змістом.

— Таааак, ребяткі, виходім вон. Жан-ночке по-ра рабо-тать, — завислива стара ропуха махом спустила в унітаз наші світлі сподівання, і розпиляла маленьку санітарочку бензопилою свого ядовито-вульгарного погляду.

Я не любив прирікатися з Зосею, це було все одно, що сваритися з телевізором. Вона ніколи не слухала опонента і травила свою нудятину до тих пір поки він в паніці не обливав себе бензином, підпалював і згорав в муках, або подумки пхав їй нутрію в ротяку, щоб хоч чимось його на деякий час прикрити. Тому ми поспішно в зворотньому напрямі зробили свій фірмовий прохід в двері у стилі «пузо-в-пузо», і почалапали коридором, а Зося почала тягучий статевий акт з непідготовленими вухами Жанни. Її агональні промови почали танути в шумі нашого відділення, а ми вийшли на двір, ковтнути осіннього повітрячка. Воно було подібним на лимонад Тархун, його можна було пити великими ковтками і тягучий солодкий післясмак залишався десь у точці переходу носоглотки в головну дихальну трубку. Посмакувавши пару хвиль, Паштет видав на гора рецензію нашого знайомства:

— Чувішка — прелєсть, только руки падванівають.

— В смисле? Лізнул не тудя? — з завистю спитав я, бо сам був готовий обглодати це казкове тіло, не зважаючи на смак і запах.

— Хлорка, Сер! Она перед нами тряпкі стірала, ручкі і провонялись.

— Хлорка не гавно, Серий! — пробував заспокоїти товариша я.

— Да, Хлорка не гавно, а жаль! — кандидат біологічних наук задумливо кивнув головою і прицмокнув язиком.

Як показало майбутнє — цей запах не був від хлорки. Жанна належала до певної категорії людей, які виділяють в атмосферу пікантні, і дуже екстремальні запахи, навіть мінімально нервуючись. Екстремальні тому, що кінь, в порівнянні з нею пахнув едельвейсом з альпійських лугов. М'ярко кажучи, Жанна ШТИНЯЛА. Штиняла, як маленький обісраний скунс, який від страху пообсикав разом зі своїми жертвами і себе, небогу. Таке мініатюрне, неймовірно ніжне створіння, але з ароматом хлорки і ацетона. Парадокс. Тоді не один з нас вдумався в стару карпатсько-монгольську мудрість: не чіпай гімно — не буде смердіти. Вже через десять хвилин після початку своєї кар'єри в неврології, залишаючи за собою убивчий шлейф свого власного аромату і дешевих парфумів «Красная Москва», які, на диво, якісно його підсилювали, Жанночка отримала свій перший творчий псевдонім: Міс — Гімно 1988. Не дивлячись на свої скромні вади, молоденька практикантка була зовсім не проти зав'язувати нові знайомства, чим і активно займалася в робочий час. Розмазуючи шматом бруд по нескінченному периметру госпітальних коридорів, свій перископ, у вигляді швабри, вона вміло направляла в бік потенційної цілі своїх пошуків. Першим на приціл Міс-Гімно попався Містер-Тормоз, він же — Рома Бабушкін. Це була мікро копія Арнольда Шварценеггера — ідеально складений мужичок, величи-

ною з кота. Весь свій час перебування у нашому ідилічному закладі він проводив, качаючи свою шию.

— Бері мене вот так за голову і тащі ёй к себе, а я буду упіратса і тянуть обратно, — це було його стандартне звернення до кожного, кого вдавалося зафрахтувати в ролі тренажера. В мене складалося таке враження, що Рома крім тої фрази, взагалі, нічого більше не говорив.

Перископ Жанни відразу виділив мікро-качка з-поза всієї маси представлених у нашому зоопарку приматів. Він пасував до неї ідеально. Трошечки вищий, такі ж ідеальні форми, і казково-тупий погляд, який виводив вас з рівноваги своєю абсолютною розфокусованістю. Він міг розмовляти з людиною, дивлячись їй нижче колін, або розглядаючи задницю грузина в білих шкарпетках, який в свою чергу, ловлячи його погляд починав артистично демонструвати унікальні можливості своїх мускулистих буханок. Так і в цей раз, Жанна сотий раз наярювала з шваброю круги навколо солодкої парочки — Роми і новоприбулого естонця, який намагався відірвати його голову від тіла, а міні-шварцнегер остервеніло робив спроби вставити її назад. Жанна вдавалася до унікальних трюків, щоби звернути на себе увагу — робила тряпкою на підлозі художні розводи в дусі французького постмодернізму, пританцьовувала в такт музиці, збита з пантелику відсутнім Роминим поглядом, який майже впритул розглядав її ноги і відро з брудною водою. Вона була готова приступити до декламації поеми «Мцирі» з елементами швидкісного стриптизу, але безпомилкова жіноча інтуїція на івриті підказала їй, що треба просто задіти шваброю ногу

культуриста, і його серце миттєво випаде до її ніг з цього бездоганного, накачаного тіла. Взявши снарядом необхідний розгін, Жанночка, розбризкуючи по стінах брудну воду, як торнадо в Неваді, заїхала шваброю Ромі і естонцю по ногах, трошки нижче колін. Піжамні штани хлопців, колись синього кольору, тепер прибрали забарвлення тряпки, і моментально прилипли до рельєфних Роминих ножищ, і козлячих естонських костилів. На диво, першим відреагував Ярві:

— Нем-могу уже польше Ромм-ма, голлова полліт, пойду виппью курррвалоллі, — в характерній манері для всіх прибалтійських гуцулів об'явив він про закінчення процедур для шиї, труснув головою, залишаючи в повітрі хмаринку перхоті і пошкандибав за куліси.

— Не понял, — продовжував спектакль вже Міні-Шварц голосом людини, яка какає, — Ти чьо, жєнщїна? — він знову, чомусь, розглядав відро з водою, але звертався до Жанки.

— Ізвіні, хочєшь — штанїшкі постїраю, — зі старту вирішила взяти Рому за роги молода єврейська спокусниця.

— Ти чьо, жєнщїна, как я без штанов-то? — скляний Ромин погляд переключився на Жанніні тапочки.

— У меня подождьош, в битовкє, я мігом. Пол-часїка і пайдьош, в чїстєнькїх, — вона так захопучально на нього глянула, що я би на місці нетямущого качка, був би готовий жити в битовці вічно.

— Ну еслі так, — продовжував Ромчик голосом какаючої сови, — то давай, жєнщїна, спасай абстановку. Мне тренїраватса ещьо, — він підвів ризику під всім сказаним.

Дрібними кроками, як Попелюшка на бал, побігла вперед Жанночка, а за нею, незграбним походняком олімпійського Мішки, як на коньках по бетону, ковляла накачана купка підмосковного м'яса. Проходячи повз ординаторську, треба було бути сліпим, щоб не помітити погляду Спіци, яка проводжала цю купку з таким жалем на своєму наївному дитячому обличчі з дрібнесенькими вусами під носом, що помада від тремтіння її рівних, як дві папіроси, губ почала тріскати і відвалюватися, як штукатурка на яворівській автостанції. В неї було дві крайності у світі її недосяжних фантазій: одна з них в даний момент по коліна в гімні, і з граблями в руках, надавала благочинну сільськогосподарську допомогу на дачі одного з офіцерів недалеко від міста, а другу, з потрясною попою, у формі соковитих херсонських кавунів, кадрила на її очах якась єврейська вискочка. Кавуни виробляли вбудованими в них м'язами, карколомні викрутаси, зжимаючись і розжимаючись, запросто могли по ходу ще й лускати горіхи.

Жанночка впустила Рому в своє царство, пропускаючи його вперед, і закрила за ним двері на ключ. В коридорі кудяхтала Нікіфоровна, яка намалювала собі губи помадою Спіци, яку та необачно забула в ординаторській, і виглядала тепер, як мім на дешевому корпоративі:

— Фу-ти ну-ти! черті нерускіє! Алабай-Махалай, где ти, чертяка косоглазая? — фальцетом, який зривався на писк, пробувала вона зінтерпретувати фамілію чергового представника жорстоко нелюбимого нею Радянського Близького Сходу.

— Снімай штани, — раптом голосом Бормана скомандувала Жанночка, схрещуючи руки на грудях.

Містер-Тормоз подьоргав цицьками, як це роблять туристи на своїх чемпіонатах, похрустів щойно підкачаною шиєю, несамовито крутнувши головою в різні боки, ще раз подьоргав вже правою цицькою, і почав віддирати свою прилиплу до ніг піжаму разом з волосками на нозі. Жанночка підсунула йому табуретку, а сама відвернулася в бік вікна, замальованого білою масляною фарбою, і нагнулася настільки красномовно, що він побачив всьо то, що хотіла йому продемонструвати наша Дюймовочка. Шварцнеггер-Гномік стояв у довгих, майже до підлоги, ніби батькових, трусах, дригав своїми крутими цицьками і в'їдався очима в, запропоновану йому Жанною, пікантну комбінацію м'ягеньких частин її тіла, яка могла би розбудити і вивести навіть Леніна з Мавзолею.

— ОООО! Ніштяк, жінчина, я тя раньше здесь не зустрічав, — голосом людини, яка какає раз в тиждень, чітко підмітив він.

— Да, я тільки севодня устроїлась, не міняючи позу, десь з-під тумбочки відповіла Жанночка, і витягнула алюмінієвий тазік, в якому вони вдвох могли спокійно пересікти озеро Байкал. Кинула туди його штанці, театралью повернулася, аж неслухняна косма волосся, як по сценарію, недбало прикрила їй праве око, і запропонувала:

— Ром, а Ром, а у тебе і курточка, чесно говоря тоже не альо, давай і єю простірньом? А? — і тут разом з поворотом її тіла з затримкою в секунду в Ромчика вдарив її фірмовий запашок, від якого виїдало очі і випадали брови. Він нахмурих своє кам'яне лице Арнольда-Карлика, і перебираючи в голові хаотичну підбірку думок, намагався знайти причину такого різкого дизбалансу в атмосфе-

рі. Не перший раз спостерігаючи подібну реакцію Жанночка мотнулася до вікна і привідкрила його, щоби дещо збагатити вміст озону в приміщенні. В цей момент ворона, яка пролітала поряд, на повний дзьоб вдихнула дозу Жанкиних викидів, моментально втратила орієнтацію, вдарилася головою в стіну і впала на землю з розгубленим і ображеним виразом обличчя. Такий самий вираз обличчя застиг і на Жанкиному ляльковому фейсі, коли вона перевела очі від ворони на місце, де секунду тому стояв мікро-атлет, а зараз його заміняв цинковий тазік з жирним надписом «Хлорка Душ». Дівчина з виглядом людини, в якій бомжі щойно з дому винесли меблі, визирнула в коридор і побачила два херсонські кавуни, які зі швидкістю поршнів в двигуні, артистично пережовуючи труси, дременули у свою палату, де запах шкарпеток шести чуваків видавався цілющим повітрям джунглів Амазонки, по зрівнянню з букетом, який так агресивно розбризкували навколо секреторні залози єврейської Міс-Какашки. Ромчик сховав свою грудку м'яса під одягом на ліжку узбека Аслама, який відреагував на цей випад цитатою з його рідного епосу:

— Мамат хунем, плят, саепаль, нахм, шайтан-ака, бусуррман-плят! — він з виглядом маленької дворняжки з характером кровожадного лева, злісно кидав на Рому зловіщі вогники своїх мусульманських очей. Рома ніяк не відреагував, його цікавило в даний момент тільки одне — щоб Жанка пропала без вісті за невідомих обставин і улюбий можливий спосіб — починаючи від прямого влучання метеорита в битовку до з'їдження її заживо узбеками — тільки б не відчутти на собі ще раз катастрофічний запах єврейської похоті.

— Прікінь, ана чем больше хочет — тем больше ва-
няет, — сльозливо ділився він набутим досвідом із Па-
шою Донкіним, єфрейтором з підмосковного Подольска,
який виглядав, як телеграфний стовп з обрізаними про-
водами у халаті, худюча особа з дротяним волоссям, яке
стирчало в різні боки, ніби в його голову щойно попав
снаряд.

— Дааааа, странная штука — любовь, — сказав, не
відкриваючи рота Павло, і почесав щось рукою в кишені
піжамних штанів.

Жанка закрила двері битовки, взяла пачку сигарет,
і не заглядаючи у Ромину палату маленькими крочками
протюкала по коридору на двір. Шлейф хлорки і мертвих
тюленів гнило просквозив услід за нею, так що, навіть не
чутлива до запахів древня Нікіфоровна, поморщивши ніс
сказала:

— Апать миши дохнут, тьфу ти ну ти, ей, Азлабай,
іль ти пукнул, вонючая душа неруская, — закосила вона
оком на Аслама так грізно, що око довго не могло стати
на місце, і ще деякий час нервово теліпалося, разом зі що-
кою.

Жанка курила з високо піднятою головою, ця за-
хисна її реакція, як не дивно, спрацьовувала на представ-
ників нищого інтелектуального ешелону. Представник
же елітної команди, професор грибів і бакалавр запад-
ла — Паштет, спостерігаючи за нею у вікно, резюмував:

— Нада будет попробоватъ нос отключить, і занят-
са сблизенієм, — видно було, як він перебирав в голові всі
можливі способи наглухо відключити свої нюхові рецеп-
тори, щоб не пасти її жертвою хімічної зброї при можли-

вому у найближчому майбутньому контакті. Він не думав про нього зараз, дивлячись повз неї на kota, який розтягував на піску сердельку, яка плавно випала з рота Гаврилича разом з його вставною щелепою. Котяра не знала — чому віддати більшу перевагу — сердельці чи штучним зубам, і чудернацько кидалася з боку в бік від одного до іншого, чим вводив Паштета в невимовний екстаз. Жанка докурила і пішла на робоче місце, після чого курилка моментально наповнилася життям, в ній загуділи люди, і поплывуючи на асфальт, і один одному на тапочки, жваво обговорювали появу нової зірки в Нашому Домі.

Приготування Паштета до стиковки двох орбітальних станцій тривало з тиждень, він пропадав у своїй коморці в клубі, їв всяку дрянь, з давно минулим терміном придатності. Довгі, тягучі години він проводив на білому овалному троні, видаючи своїм соплом звуки пекла і обдумуючи, як би ще загартувати власний організм від Жанкиних нежданчиків. Ми, в той же час в гаражі пили черговий нектар, великодушно представлений нашої ватазі батьками Роми Мордуховича. Вітя, з посинілим кінчиком гострого носу, стояв на табуретці і електронним голосом кричав в пустоту:

— Да не верю я, не верю. Ти Рома нормальний мужик, бухло носиш, старушка у тя начальник, но, бля, што-би красівую тьолочку із-за запаха не хотеть, не верю. — Вовчик підняв на Вітю одне око, кліпнув ним добродушно, як коровка, і резюмував, згортаючи рот у трубочку:

— Ти, Вітьок, прівик в Ровеньках страшилок є....ть, так поетому тебе каво покрасівше дай, так ти ейо, хоть сгнівшую долбїть будеш.

— Ти за собою смотрі, пінгвін, — роблячи акцент на «О» по-воронежські відгавкався Вітя, і залпом закинув в себе новий стаканчик, після чого смачненько відригнув в сторону Володі, і в гаражі з ентузіазмом запахло часничком.

— Та, хулі, я тваю последнюю, как вспомню, у меня ладошки потеют, — Вовчик, пережовуючи мамину котлетку, не здавався, і на буквах «Ю» в нього постійно пробували випасти з рота її кусочки, які він підпихав назад засмальцьованим пальцем.

— Пашол в жопу, аноніст хренов, — Вітя ображено випив, що залишилося в гранчаку Семьонича, який замешкався, граючись із котом. Семьонич зрозумів свій промах, тицнув котяру прямо в рожевеньку мішень під хвостом своїм потертим черевиком і плюнув йому на спину.

— Да, курва, — його короткий спіч не мав чіткого призначення. Він окинув периметр зацікавленим поглядом, ще раз чвиркнув слюною на кота, і потягнувся за закоркованою пляшкою французького «Бордо», назву якого для полегшення вимови ми трансформували просто в «Бардак», бо кількість букв у слові Bourdeaux, які не вимовляються, зводили Вітю з розуму кожен раз, як він пробував відтворити їх всіх. Семьонич затиснув пляшку між ногами, витягнув з кишені фуфайки викрутку, розміром зі шпагу мушкетера, і завзято почав продавлювати нею корок всередину, ризикуючи в разі невдачі пробити собі наскрізь ногу, або нанизати собі на викрутку яйце.

— Ку-у-рва, — допомагав він собі оптимістичними словосполученнями, і остервеніло нападав на французя черговий раз. Викрутка провалилася всередину, а вза-

мін щедро обдала небриту харю калінінського мушкетера порцією червоного сухого шмурдячка з долини річки Луари, про яку Сеньонич, слава Богу, не мав поняття.

— От те бардак, хренов... Плюютьса. Наш-то портвейн лаааасково так аткривається, душа радується, а ета херня буржуйская — вона — всю рожу раскрасіла, — облизуючи свої хаші підмітив починаючий сомельє. Потім розкрутив пляшечку, як він зазвичай робив з водкою, і вставив її собі мало не в шлунок.

— Куурвабльбльбль, — слова його потонули в бульканні затікаючої рідини в горло. Мене ще тоді, навіть через призму помутнілої уяви потрясло вміння Сеньонича видавати членороздільні звуки, під час пиття.

Старожил гаража вийняв пусту пляшечку зі свого жерла, недовіжливо подивився на неї, повернув голову до Віті з Володькою і сказав, відригуючи цибулькою:

— Не умеют ані віно делать, наш-то портвейнушка со стакана ужо за душу берьот, а ентот вот кампотік, ну савсем смешной. Моя такое пойло со слів сушених варіт. Обманочка для народу, ну іх нах французов-то. Какое віно — такіє і людішкі без вкусу, — Сеньонич векнув коньом, і, погладжуючи свій живіт навприсядки побіг в бік туалету.

— От пойло ненашенское, не успел на грудь взять, так ужо на кішку давīt, — з коридору закінчив він думку, і закритися на гачок в офісі, видно відправляючи незадоволені факси на винзавод в долину Луари.

— Мужикі, — почув я голос Мордуховича, і черговий раз, через п'ятому змішаних нектарів, зауважив, що нижня щелепа Роми дико нагадує верхню щелепу Адріано Челентано.

— Мужики, я говорю реальніє вещи. Срать — ето как скульптуру лепить, процес творческій, — Рома відкопирив свою гігантську губу, захоплений своєю промовою, що остання від гордості майже не приймала участі у процесі словоутворення і просто пафосно висіла.

— На скорую руку — одна размазня виходіт, нада сконцентріроватса, собрать в пучок всю свою енергію, напярча, а уж потом начинать лепить, — закінчив він свою оду, і залив собі всередину ще один гранчак вина, аж волосся на грудях затремтіло.

— Я вона помню, — підхопив благодатну тему Вітьок електронним голосом, — в общеге прідомкратіло меня, я напірядкі в парашу бабскую, в мужскую не добежал би, заскакую в кабінку, а в соседней тьолочка тужитса, стонет і пердіт, как олень ранений, йопта, да я і забил — чьо я пібежал туда. Всьо перехотел сразу, нах.

— Я тож, помню по молодості — с перебуху срать — то сел за дом, — Семьонич вернувся з туалету з виразом обличчя людини, якій подарували землю в Конча-Заспі, і вирішив підтримати благодатну тему, в якій він сам почувався експертом, — в голове мутіт, шатаєт меня всего, а колбаса-то не лезет, шельма. Я воздуху набрал, глаза закрыл і аж стонать начал, так мучілся, тужась. Потом пятна тьомніє пошлі, я кружить в воздухе начал, как снежинка, йоптіть, летал, а потом, оказалось — сознание потерял, да і в польоте в штани, оказалось, наложил, баба моя в противогазе стірала.

Остання історія викликала шквал високоінтелектуальних і вишуканих в літературному плані діалогів. Кожен згадував, а скоріше придумував на ходу історії з

власного досвіду, обов'язково пов'язані з гімном, або його похідними елементами, і тривало це все до години четвертої над ранком, коли храп Семьонича, який заміняв нам лаунж музику в кімнаті релаксу, розривав електронний крик внутрішнього голосу Вітіної Совісті:

— Бля, ідіте в жопу все, мнє за шефом єхать через два часа, а я с вами підурками сіжу. Ви, небось, на губу-то со мной не пойдьоте? — пискляво, не то питаючи, не то стверджуючи, Вітя пробував потрапити у дверний отвір, на ходу натягуючи фуфайку лівим рукавом на праву руку. Вовчик в цей момент перебував зазвичай у фазі німого мудреця, який спостерігав за всім але не опускався до коментарів таких примітивних для його філософського розуму подій. Він би з радістю щось гавкнув у відповідь Вітьку, але боявся, що може риганути собі на груди, або видати ряд нічого не означаючих мичащих звуків, які можуть нищівно відобразитися на його майбутньому іміджі в колективі. Ромчик просто спав, спав навіть тоді, коли ми верталися в неврологію, спав на ходу. Його культова щелепа плелася за ним, як стара дворняжка, доказуючи світу можливість існування окремих органів окремо від організму. А я йшов, заплітаючи ноги від алкоголю, а скоріше від щастя, що таким чудесним чином Боженько вирвав мене з лап примітивного радянського військового дракона і послав на цей острів добрих молодців, русалок і німф, щоб вчитися на ангела.

XI. Трактор в болоті і два вертольоти

Життя неврологічного відділення при погляді збоку — було подібне на життя редакції периферійної газети: всі роблять вигляд, що щось роблять, а по факту — повний хаос і анархія. Хоча всі чітко знали — кому можна на плечі харкати, а кому не варто. І так — ієрархія нашого царства виглядала так:

1. Голова, розум, начальник, мутіла — Борис Борисович Адамов, який роздавав накази, які в свою дуже часто були проігноровані.

2. Спіца — по факту номер два, але дякуючи нещасному виразу свого вусатого і дитячого обличчя, накази давала рідко, але і так, щоб їх ніхто не чув.

3. Зося, Нікіфоровна і ряд молоденьких медсестер, які постійно мінялися в залежності від вибухів Боріного лібідо — мали право кричати, робити шорох і уколи, припахувати косоглазих виносити сміття і підмітати бички біля курилки.

4. Я — якому мали право давати накази всі вищеперечислені члени нашої спілки, і їх виконання додавало незабутнього шарму життя без погонів, що дуже цінується в армії: ходіння по території госпітала в джинсах, білому халаті, з папочкою історій хвороб під пахою — абсолютно не в'яжеться з безмозглим тупанням кирзакми по плацу.

5. Жанна Броцман, єдина людина, якою міг команду-

вати я, але ніколи цього не робив, уникаючи травм своїх нюхальних і дихальних органів.

6. Весь перекособочений псевдохворобами і способом життя, екіпаж нашого «корабля» ділився на офіцерів, якими ніхто командувати не міг, але і вони в свою чергу могли віддавати накази виключно в умі, і солдатики, за кожним з яких були чітко закріплені свої чіткі функції, невиконання яких безповоротньо приводило винуватця до моментальної виписки, тобто — іншими словами — вигнання з нашого судна. Організм неврології існував на диво чітко і злагоджено — нікому і в голову не приходила ідіотична думка — поламати цю ідилію, яка будувалася Борьою віками — починаючи ще з часів інквізиції в Калінінській області.

Від часу до часу у відділення попадали потрібні ББ люди, яких він приймав в якості ніби-то хворих на папері, а по факту просто робив їм санаторно-амбулаторний відпочинок з елементами допомоги на ниві дачного господарства. Мішин Андрей Андреїч був дивною для мене тіньовою фігурою в авіаційному середовищі Калініна, але для ББ він однозначно був чарівником, який в стані був порішати йому різні багаточисленні негаразди, котрі в Борісовича накопичувалися, як носії гонорей в Броніславовича поверхом вище.

Мішин попадав до нас у відділення раз на місяць, його лікування виглядало стандартно — дві таблетки аміналона в тиждень, і дві капельниці реополіглюкіна, які ніхто йому ніколи не ставив. Він ходив по відділенню, як капітан океанського лайнера, у новесеньких тапочках, які по блиску і шику не поступалися лакованим мештам Пао-

ло Зільєрі. Його піжамка, без жодної складочки могла б висіти в одному ряду з костюмами на вітрині магазину Бріоні. Пісав він виключно тримаючи пісю рукою через хустинку. Зачіска робилася невідомо коли і невідомо ким, але ви ніколи не мали шансів застати Мішина кострубатим, або хоча б з одним волоском, який вибивався би з загального ансамбля. Він постійно висів на телефоні в Боріному кабінеті, який мав вихід на місто, і, як Ленін з шалаша — дистанційно але чітко керував життям міста. Нова його пасія — дача на березі Волги потребувала безплатної робочої сили, яку, в свою чергу, міг йому безлімітно надати друг — ББ. Казково красивий кавалок землі, який прилягав до живописної затоки Матері Рек Русскіх, мав єдину ваду — був звичайним чвакаючим болотом з жабами і комарами. Його треба було висушити спеціальною методикою, проривши систему каналів навколо, які б відводили воду разом з жабами і комарами назад в річку. ББ активно працював над тим, щоб за тиждень до появи Мішина на санаторних нарах, у відділенні появилвся професійний тракторист — екскаваторщик. Самі розумієте — дилетант за кермом потужньої машини міг повернути русло ріки в другий бік і зненацька затопити Москву — тому відповідальність була вагома.

Такий персонаж був поміщений в наше відділення з діагнозом — вегето-судинний синдром, який на мові звичайних смертних означав, що ця людина народилася для того, щоб рити канали в Мішина на дачі. Іншими словами — цей діагноз неможливо було перевірити. 90 процентів «хворих» неврології активно трудилися на Боріних об'єктах, власне з таким визначенням свого фізіологічного стану, з рум'яними щоками і сталевими м'язами прибува-

ли вони надвечір із місць трудової слави і перекидали по пару стаканчиків солдатського аперитива, що зовсім не загострювало перебіг даного недугу. Повернемось до тракториста — його звали Мухамед Зазімовіч Салтимбеков. Візитна картка звучала гордо, а фізично — ця людина нагадувала кота, якого витягнули з бочки з салідолом. Це зачухане, маленьке, вонюче нещастя ББ роздобув в стройбаті десь під Калініном, давши за нього командирі роти справку про негідність до стройової служби на тиждень, дякуючи якій той зразу ж відбув з якоюсь курвою на канікули. Мухамед прибув у відділення сам, своїм ходом. 130 км дороги від частини до госпітала він подолав всього за 4 дні. Абсолютно не володіючи жодною мовою окрім діалекту свого аула, він прожив на вокзалі Калініна три дні, а потім чудом зустрів ще одного тіпочка з його віддаленого від центральних доріг району, який щойно виписався з госпітала і їхав в частину, і той чарівник і намалював йому на грудях карту спасіння. Зазімовича, який хоч і пропав з горизонту три доби тому, ніхто не шукав і не збирався. Єдиний Боря озвіріло гриз свої нігті і переживав — хто ж сяде за штурвал екскаватора, якщо чурбан, не дай Бог, попав десь під електричку. Але Аллах провів свого сина до воріт раю неушкодженим, і операції «Дача» вже ніщо не могло перешкодити. Мішин був проінформований про прибуття висококваліфікованого спеціаліста, з виразом Юлія Цезаря на бездоганно-вибритому обличчі, поправивши лавровий вінок, моментально почав рішати доставку бульдозера з автотороти, де він стояв законсервований останні роки десяти. Мухамеда разом іще з трьома глухо-німими професіоналами від осушення боліт відвезли на об'єкт о 8.30 ранку і залишили там напризволяще до прибуття машини, не видав-

ши їм ні інструментарія ні їжі. Проте їжою вони неочікувано стали самі, не сподівавшись цього, коли один з чучмеків побіг відкласти свою мусульманську личинку в корчі, а звідтам за ним на хвості прилетіла хмара голодних і злих, як зеки, калінінських комарів, які нещадно гризли його голу дупу, розбризкуючи кров по здивованих жабах.

Так як бульдозер був виданий абсолютно безплатно — це означало, що зававтогосподарством — прапорщик Конюхов просто викрав його з місця бойової стоянки, взамін за десять літрів домашнього вина, яке в мене особисто завжди викликало некерований приступ реактивної срачки. Боря гнав своє вино виключно для потреб таких, як Конюхов, і сам ніколи в житті не знав його смаку і дії, і тому всі інгредієнти залишилися в тіні від авто-ра і вас, шановні читачі цієї фантазмагоричної повісті. До трактора, за десятилітрову баклажку боріного серливого щастя, Конюхов додавав бонус у вигляді бочки солярки. Під час відгрузки бульдозера на тягач він шепнув сакраментальну фразу Мішину у телефонну трубку:

— Андреїч, крім шутки, техніка через суткі повинна бити на базі! В протівном случає нас растреляють, — це була його улюблена цитата з єдиного анекдота, який він постійно розказував.

— Палич, тракторіста досталі — шестово разряда — ценнейший парень, управімся вовремя, — заспокоїв прапора Мішин, якому в свою чергу цю саму телегу хвилину тому розказав ББ, який сам же її і видамав.

Бригада осушувачів болотистих місцевостей в даний момент була подібна на коров'ячий гімняк, який обсі-

ли мухи. Спеціалісти збилися до купи, і безсило відмахувалися від мільярдів кровожадних комах, які накрили їх мохнатою шапкою і жерли напропалу. Жаби квакали під ногами, болото чвакало, коротше робота сяко-такো почалася. З-за повороту через годинки чотири надїхав тягач, зупинився на останніх сухих метрах дороги, і біля нього з розгону влетів борін уазік, з якого на ходу, як Джекі Чан, вистрибнув Мішин.

— Бойци, розказиваю обйом воєнних дійствій. Прі допоміжі лопат і бульдозера — вот по етой схемі ви должны проделать осушительніє работи участка.

Він розгорнув перед глухо-німою бригадою величезний аркуш, покреслений лініями.

— Заданіє понятно? Вопросы єсть? Вопросов нет, — завченою скороговоркою стрільнув Мішин, розвернувшись і так само Джекі Чаном заскочив в уазік і погнав, не оглядаючись в сторону нових пригод. Ще один Парадокс армії полягав у тому, що жоден офіцер ніколи в житті не намагався пересвідчитися у правильності свідчень іншого офіцера, так як цей процес міг привести до негативних результатів дослідження, які в свою чергу жодного з офіцерів не задовільняли. Пояснюю: якщо ББ сказав Мішину, що тракторист чурка — Бог у своїй тракторній сфері, значить ця інформація не підлягає перевірці. Значить — його можна і навіть потрібно абсолютно спокійно залишити на об'єкті з дорогою технікою і трьома асистентами, які по Боріних словах, читають любі креслення, як книжку азбуки за перший клас. І тому з легкою душею, і важкими завданнями на післяобідній період Мішин залишив чотирьох неандертальців один на один зі стихією у вигляді болота і екскаватора. Чувачки сиділи навпри-

сядки з покусаними рожами, руками і шиями, як члени анонімного клубу жертв псоріаза. Курили, передаючи один бичок по черзі із уст в уста, разом зі всіма можливими варіаціями бактеріальної флори, всі, як один морщили лоба в надії отримати якесь єдине і правильне рішення незнайомої їм розуму проблеми.

— Отци, снімай трактор с пріцепа, время ідьот, — мордатий шофер тягача привідкрив вікно, і чвиркнув слюною в бік групи спеціалістів.

Отци переглянулися, погляди трьох вперлися в Мухамеда Зазімовича, який ніби все життя грав цей епізод у індійському кіно, окинув трьох косим мутним оком, повернувся на місці і скокнув на причеп, співаючи на ходу якусь свою депресивну муть:

— Ай мага, тага мага, килди белди, мага сагааааа...

— Ай манди кенди тунди сюнди, — вторив йому хор асистентів.

Мухамед заліз на підножку екскаватора, відкрив кабіну, занирнув всередину, і, ніби труси своєї коханки, почав шукати спосіб завести трактор. Відкривав бардачки, залазив під крісло, крутив руль, смикав за ричаги, матюкався, плювався, і аж раптом з радісним виразом свого котячого табла, вискочив на гусеницю, тримаючи в руці якийсь шнурок.

— Галманди екскаватара — ака, йоб твою мат, нахм натуре плят-ствердно зашуміла юрба земляків — одnodумців, що в перекладі могло означати: правильну деталь, ти знайшов, брат, тепер справа закипить!

Мухамед почав намотувати шнурок на якийсь шків під капотом, включив пару тумблерів, і потягнув за нього, розкручуючи тим самим цю пердливую тварину, яка десять

років не знала команди — Старт! З труби на капоті почали вискакувати чорні, як старі ворони, клуби диму, зі звуком, ніби перділа вся Росія, причому в такт, організовано і сердито.

— Трататататата, — закислі кільця і поршні пробували зсунутися з мертвої точки і спалювали разом з солярою і маслом, і воду, і мишей, які за десять років консервації зробили собі в тому моторі люксові апартаменти.

— Єбат шайтан мазка сука єпаль, — на мові суто технічної термінології Мухамед об'явив присутнім, що за декілька хвилин машина буде готова до меліоративної операції.

— Курі нах Мухаммед бля, рот єпат сука сичкидим кичкидимза, — один з асистентів голови меліоративної експедиції запропонував легкий coffe-brake перед основною фазою операції. Він на кривих ногах підійшов до шефа і втикнув йому пальцями в рот ретельно обсмоктаний всіма членами місії залишок сигарети «Космос». Мухамед затагнувся, викурич фільтр, і поліз назад в кабінку. Трактор менше пердів і нарешті почав видавати звуки, які дійсно нагадували роботу дизельного двигуна. Зазімович всівся за пульт управління, дві руки поклав на ричаги, а ноги на педалі. Пустивши в атмосферу ще пару кубометрів сажі, він включив передачу і почав з'їжджати з причепа. Чітко, як на показових виступах, гусениці до міліметра витримували дозволену дистанцію, що аж воділа тягача ще раз схвально чвиркнув в сторону членів трудової бригади зі словами:

— Во дают, бусурман! Твою матю нерускую...

Такі досить дивні, але позаяк позитивні характеристики на адресу керівника операції його земляками були

сприйнятті одностайним виконанням ще більш депресивної фольклорної саги, ніж перед початком роботи, що характеризувало високий емоційний підйом бригади меліораторів. Екскаватор під чутливим керівництвом Зазімовича почав вже з'їжджати на землю, жаби з виразом жаху на своїхзелених обличчях покидали домівки, і не встигаючи позбирати на дорогу речі, кидалися під гусениці. Мухамед почув твердий ґрунт під ногами, додав газу і повністю з'їхав на трясовину. Згідно креслень — варто було б зупинитись і починати рити траншеї десь тут, але внутрішній голос меліоратора підказував йому панічним криком, що операцію можна завершити набагато швидше, якщо почати копати безпосередньо від ріки. Екскаватор з розгону в'їхав у жижу біля води і раптово, прямо на очах почав тонути в болоті. Не швидко, як айфон в унітазі, а красиво і елегантно. Хлопці асистенти почали прискорено курити, і відступати на задній план сцени. Мухамед в кабіні з очима мастіфа, який зачепився яйцями за колючий дріт, відчайдушно газував, і дригав ричагами, як кепський хокеїст клюшкою, закопуючи машину ще більше у прирічну муляку, котра доходила вже до підніжки кабіни, з якої доносилися приглушені крики, в окремих відзвуках яких вловлювалися певні нотки неприязні до Борі, Мішина і ще декількох персонажів, що заважали нормально існувати Зазімовичу і представникам його високогірної діаспори. Жижа ковтала машину, випускаючи з-під гусениць жовті противні бульки, які тріскали і розліталися над рікою легким бризом квашеної капусти. Інший здоровий розумом чоловік на місці Мухамеда давно би втік з того екскаватора з логічним оправданням, що той по-любому буде засмоктавший жаботинням привольського болота. Але безстрашний

син Аллаха, сидючи в кабіні по вікна в коричневій жижі, випускаючи таку саму жижу, очевидно, собі по ногах, плекав надію на спасіння казенної купи металолому, але Волга мала на цю тему свої індивідуальні плани: через 15 хвилин нерівної боротьби кривоногого бусурмана з «Вічною Рікою», картина баталії малювалася наступно — з болота сумно тирчав один загнутий ковш. На ньому, як Соловей Разбойник сидів гордий син Аллаха, і кліпав очима навколо в пошуках любові, навіть, нечистої сили, яка б могла вирівняти цю нерівну у всіх аспектах ситуацію. Мухамеду в цей момент хотілося, щоб хто-небудь витягнув з болота трактор, відмотав назад плівку, щоб ніяка зараза в світі ніколи в житті не здогадалася, хто є причиною розстрілу прапорщика Конюхова.

Мішину хтось подзвонив. Мобільних не було в ту епоху, але швидкості комунікації з Андрєйчом в момент провалу операції «Меліорація» позаздрив би навіть сучасний Vodafone. Меседж був короткий, але дуже ємкий по інформативності:

— Андрєйч — пізда екскаватору!

— Кому, ізвініте, пізда? — стурбовано перепитав Бос.

— Екскаватору і чурбану-по-ходу, тоже: Пізда! — голос в трубці змінився на короткі гудки. Може то був Мордатий з тягача. Може то були Ангели зі штабу Підмосковного Ордена Леніна воєнного округу, а, може просто сусіди по дачному участку, яким Мухамед, в своєму технологічному оргазмі, зніс паркан. Навіть Боженько нам того не скаже, бо нічого ця інформація вже не змінить в історії Світу. Пізда екскаватору означала довгу і неприємну низку подій, яку не варто лишній раз оприлюднювати, врахову-

ючи обізнаність нашої аудиторії у всіх нюансах цієї афери, і тому, містер Мішин, будучи кілометрів за сорок від місця катастрофи, окупувавши будку найближчого телефона-автомата, додзвонився до командуючого Калінінського авіаотряда, і оперуючи, м'яко кажучи, незрозумілими аргументами для непосвячених у військові шифри, підняв в повітря два гігантських вертольоти. Через 15 хвилин два борти, розсікаючи гвинтами небо над головою Мухамеда, який прилип до ковша, висіли над місцем затоплення екскаватора, піднімаючи в повітря жаб, комарів, чурбанів і гори муляки. Десантники скинули зверху троси, примотали їх за ковш, грубо скинули Мухамеда копняком в болото і почали операцію підйому. Видно було, що Мішин пригнав сюди не просто вертольоти, а крутих професіоналів, які не раз витягували з болота і танки, і купу інакшого армійського коштовного мотлоха. Розвернуті хвостами один до одного, вони тягнули троси, прив'язані до стріли в протилежні боки, виборюючи в болота злосчастний трактор, який в даний момент нагадував більше гору з гімна. Зазімович і його група асистентів дивилися на перебіг операції з зачудованим виразом своїх плоскоморд. Їм явно легше було б пережити контакт з інопланетянами, ніж побачити таке чудо. Через чотири хвилини, гівно-трактор стояв на платформі тягача, обтікав і смердів несамовито. Афера «меліорація» мала коштувати баклажку серливого вина, а по факту обійшлася державі вильотом двох бойових вертольотів. Державі, люди, але тільки не Мішину. Мішин виставив командиру польотів коньяк, і дві бутылки водки ще виставив екіпажам, після чого всі сторони, які розгрібали цей інцидент залишилися максимально задоволеними. Чурбанів відправили мити трактор в автороту,

де їм у вигляді премії, жорстко наваляли дембеля. Участок залишився власністю Калінінського ДОСААФу, дачі з нього, на щастя, не вийшло.

— На хера такая дача, єслі в нєй трактор тонєт, — зробив фінальне резюме цій історії ББ і по такому приводу він з Андреїчом закрився з двома медсестрами з терапії в своєму еро-кабінеті і випустив всіх аж пів-п'ятої ранку.

XII. Рок-Побоїще

Колись в школі, на уроці історії, сам не знаю чому, запав мені в пам'ять епізод з давніх часів про льодове побоїще. Я не згадаю дати цієї битви, навіть не полізу гуглити її, щоб якось виправдати себе перед вами, вельмиповажними читачами, але, не вдаючись в подробиці, мене найбільше в цій історії шокував факт битви саме на ЛЬОДІ! Поставивши себе на місце тих древніх чуваків, які мечом махали частіше, ніж ложкою чи вилкою, легко можна собі уявити — як пекельно скучно було їм просто рубати людей, навіть скакаючи на коні. І тоді зібралися головні уми, і придумали собі, що прикольніше набагато буде — порубатися на льоді. Ноги в коней будуть роз'їжджатися, народ буде провалюватися в холодну воду — офігеть двіжуха! Я таке побоїще бачив тільки раз на живо, коли в «Каравані» відкривали каток і Оболонь пішла штурмом на Троєщину. Потім тиждень на льоді валялися частини людських тіл і золоті зуби вождів троєщинських і оболонських племен, а рекламні надписи на пластиковому бортику були повністю заретушовані соплями і кров'ю. Ця акція без сумніву має набагато вагомніше історичне значення, ніж та, на якій я хотів би ненадовго сфокусувати вашу увагу. Для історії держави, можливо, цей епізод є дійсно настільки мізерним, що про нього ви ніколи не дізнаєтеся з літописів невідомих істориків, але для мене, Паштета і Роми Мордуховича — дата 12.12.1988 року варта того, щоби не по-детски

буханути. Інакшими словами, 12.12.1988 могла б стати фатальною датою в чорній рамці на скромній меморіальній дошці над могилкою трьох безмозглих солдатиків, які зібралися піти в самоволку на концерт групи КИНО. В Калінін часто приїжджали різноманітні навколомузичні колективи. Це була епоха розквіту рок-клубів, і вони, практично щодня, випльовували свої нові дітища на сцени величезного і, головне — готового слухати кого-небудь, примітивного Совка. Я, перебуваючи на своїй госпітальній беззмінній вахті більше, ніж півтора року, умудрився, якимось чином, відвідати всі концерти, які мене цікавили в той період, тобто цілих 15! Вибачте, я не можу похизуватися квитками з вистав місцевого оперного театру по простій причині відсутності необхідного гардеробу, який би відповідав дрес-коду, обов'язковому в таких установах. Мій стандартний наборчик — ГОЛУБИ(!) спортивні штани і РОЖЕВА(!!!) маечка мого тата. Напевно, власне цьому набору я завдячую теперішню любов до кольорових шкарпеток. Один Боженько знає — як мені тоді їх не вистачало! Були б шкарпетки — був би оперний, а так... примітивні панківські перфоменси груп таких як Ноль, 9 Тонн, і іншого гавна, на яких я чітко усвідомив, що коли люди плюють на вокаліста із залу — це не означає, що аудиторії не подобається виконання, або ідейна завартість цих музичних творів. Просто панки трохи інакше звикли висловлювати подяку і захоплення, і головне — не випробовувати їхні прояви вдячності на концерті Степана Гіги. Згодом я відвідав виступ хеві-метальнової банди — Аверс, і зробив для себе нове відкриття — що співати рок можна печінкою і копчиком, а грати на гітарі — напилником і ножовкою. Всі виступи колективів, які ошчасливили своїм приїздом

Калінін, залишали в моїй душі глибокі, кровоточиві рани. Я усвідомив — скільки випадкових людей одномоментно ринулося з глибоких азів відразу в шоу-бізнес. Скількох сантехніків, трактористів, малярів, будівельників, столярів не дочекаються стіни профтехучилищ, але проте їх дочекаються бідні вуха тих, хто попаде до них на виступ. Кожного разу я давав собі слово — більше не провокувати свій інформаційно-музичний голод новими афішами, які висіли, сука, прямо напроти госпітальних воріт. Кожного разу я обіцяв собі купити нову пластинку за три рублі тридцять копійок, замість віддавати ці дикі гроші якимось клоунам, що мучать свої інструменти і мою совість. І кожного разу вони перемагали. Я, маньяк-меломан, зазомбована дитина польського радіо, знову ліз через паркан госпітала з останньою трьошкою в кишені своїх голубих спортивних штанів, в надії, що сьогодні, нарешті, закінчиться цей кошмар і почнеться нова епоха високоінтелектуального морально-духовного дозрівання моєї багатостраждальної душі солдата. І так, чергового сонячного грудневого ранку, вибігаючи зі стопочкою історій хвороб під пахою, з воріт госпітала в адміністративний корпус, який знаходився, на превелику радість мою, за територією самого госпіталю, натреноване око, незалежно від участі мозку ковзнуло по афішній тумбі: 12. ДЕКАБРЯ. Дворец Спорта. Большой Новогодний рок-концерт. БРАВО, бит-квартет СЕКРЕТ, АЛИСА і, товарищі — кульмінація цього епохального дійства — група КИНО! Я розвернувся на місці, легко плюнувши на долі тих людей, історії хвороб, котрих були в мене під пахою, і перебіжками аля «пес хоче срати» поскакав в актовий зал в Мавзолей Великого Грибознавця — Паштета. По дорозі два грузини в

білих шкарпетках, не зважаючи на зимову пору, стояли і жестикулювали, зібравши пальці в пучок, а ноги з сніжно-білими шкарпетками повиставляли аж на спинку лавки, щоби ними мала шанси полюбуватися максимальна кількість присутніх у парку людей.

Паштет сидів на сцені з голим торсом і качав біцуху двома кріслами, прив'язаними до протилежних країв патики, на якому ще недавно висів радянський прапор.

— Падшие жєнщини прїгласїлі в гостї. Собїраюсь удївіть хорошей формой, — пояснив він мені коротко суть епізоду, невольним свідком якого я став.

— Когда?

— Чєрєз пол часа. Я прїнял правїльнїє хїмїкати, мїшца растьот мгновенно, но ненадолго. Надо будет уложитса за часїк, штоб не расстроїлїсь прїнцесси.

— А...

— Тебя не возьму — онї строго по качкам, а хїмїкати закончїлїсь, їзвїні монсїньор, пойду предаватса мукам любві одїн, сорї.

— Чувак, та пофіг тьоткі, Кїно прїєжжаєт, — я на своїй хвилї намагався пробити броню, за якою в голові Паштета тестостерон з нормального молодого мужчини на моїх очах ліпив сексуального збоченця.

— Лучше бї мультїкї. У меня кїно каждый день, прїчом раз в две неделї повтор. Такое впечатлєнїє, што все етї сценарїї я їм напїсал. Я всьо наїзусть знаю, — не перестаючи піднімати штангу з двох крісел, Паштет почав цитувати діалог білогвардїйця і головного героя з фїльму «Комунїст». Я залишив його за цим медитативним процесом і побїг шукати когось ближчого, нїж Палич, до сфери музики і слова. Я ввалився в неврологїю і Спїца, як на зло, по-

бачила в мене під пахою ті історії хвороб, які давно мали бути не тут.

— Андрей, ну разве можно тебе доверять серйозние вещи? — вираз на її обличчі можна було порівняти з виразом вусатої трьохрічної дівчинки, яку попросили перегнати з Москви у В'єтнам фуру з кокаїном.

— Серйозние вещи будут иметь место 12 декабря, — якось за дуже урочисто заявив я, заставивши куточки її рота опуститися, а вуса на куточках — здибитися. Спіца не бачила особливих перспектив у продовженні діалогу зі мною, тим більше, що Вітя Колокольчиков вже чотири місяці не числився у списку «хворих на голову» нашого відділення, після того, як його на одній з дач застукали зовсім неодягненим з такою ж неодягненою дамою, яка була безпосередньо законною супругою власника дачі. Так як у неодягненої дами в момент долучення до їх з Миколою інтимної бесіди її чоловіка, був зайнятий ротовий отвір, а враховуючи ще один нюанс цього глибоко особистого моменту, за якого герої нашої трагікомедії довго і залюбки спілкувалися у позі номер 69, Вітін рот також не в стані був відповісти господару на поставлене запитання, за причини занятості язикового м'язу, скажем, не зовсім за призначенням. Господарем дачі виявився військовий прокурор полковник Анісімов, який віддавався військовій службі на двісті процентів, що активно і часто компенсувала перед законами природи його ЖОНА. Її прокурор виганяти не збирався, відповіді ні її ні Вітіної він почути не міг, з ряду викладених вище причин, тому в легкій ультимативній формі він поставив це питання ББ, щоб Колокольчиков непомітно змінив місце своєї дислокації з ліжка його жінки на нари в своїй, або ще краще — не своїй, а ще краще — не

у військовій частині. Колокольчика разом з його шарами і бомбонами здуло настільки швидко, що всі жителі «Дому Нервових Джентльменів» зробили висновок — проігнорувавши скромну просьбу Анісімова — замість Віті так само стрімко здуло би Борю, і мудрий єврейський інстинкт ББ написав Колокольчикову в виписці — «Невротічеській синдром с псіхосоматічеськімі реакціямі», після чого Вітю з його частини все-таки перевели не в його частину, а далі літописці цієї буремної доби гублять його слід в лабіринтах історій.

Повернемося до Спіци, яку ми покинули посеред коридора з її вусами і опущеними куточками злого дитячого рота. Вона важко переживала депресію, роздягаючи все нових і нових аполлонів, в надії знову побачити цей незабутній Колін маятник між ногами, який своїй величі міг поступитися хіба що такому ж механізму в Ісакіївському соборі в Петербурзі. Але — дзуськи! Колокольчіков, видать, був унікальним, і маятник його був також унікальним. Ну, раз був, то був. Нема вже, дихайте легше, хлопці. Конкуренцію злили. Ковтнувши літру слини, яка набігла Спіці в рот під час нахлинувших її еротичних фантазій, вона, трясучи щоками, як хом'як і булками, як Дженифер Лопез, поспішила закінчити акт нашої п'єси, за дверима ординаторської.

Я забіг в палату, де жив Мордухович і ще п'ять, зашуганих його нічними звуками людей з вельми розхитаною від цього психікою. Всі вони, враховуючи світлу пору доби, спали сном вбитих Кутузовим під Москвою французів. Скоро мала бути вечерея, а після неї рівно через сім хвилин Пан Роман секундою впадав в летаргічний сон, який

обов'язково супроводжували клекотання і булькотіння з рота і носа, що були в стані розбудити фараона Хеопса, заставити його розмотатися зі своїх бинтів і вибігти в трусах з піраміди, щоб крикнути:

— Ромчик, май совість, дай поспати!

Мордухович валявся на ліжку — животом на матрасі, ногами на підлозі, головою на тумбочці, а нижньою щелепою на подушці, яку вона щедро зрошувала слиною, що постійно витікала і робила її подібною на мочалку. Очі викотилися на мокру тканину і катулялися по ній, незалежно одне від одного, як дві фігуристки — істерички, глипаючи одним у свій бік, а другим в інший, як слимак, без жодного бажання побачити щось перед собою. Я поскакав спочатку перед одним оком, потім перед другим, помахав рукою знову перед одним, потім знов помахав перед другим, але вони не кліпали і не реагували на мої спроби повернути до себе увагу.

— Я сплю, — пояснив цю неувагу до моєї персони Рома Мордухович, і порція слини, об'ємом з середнього розміру каструльку знову вилилася на подушку-мочалку.

— Я віжу, но єсть причіна проснутса, — попробував я включити інакші способи заінтригувати відмерлу свідомість друга.

— Пробуй, удівляй, — його очі так само випукло дивилися кожен в свою, протилежну сторону, і закрадалася думка, що Ромині предки, можливо були чимось середнім між слимаком і кальмаром.

— Група КИНО, сер. Послезавтра во дворце спорта. Ферштейн?

Одне око Роми закліпало, поки друге все ще не подавало жодних проявів життя.

— Продовжайте, — величезний рот внука Челен-тано і, можливо, самки тюленя розтягнувся в посмішці, в якій можна було б сховати утюг.

— Ми завтра валім в льогкій самоход, по льду через реку, минут 15 бистрого ходу. Виходім в семь, пріходім — как раз, вся мачмала начінаєтса всегда с опозданієм, в девять вибегаєм назад, і красівенько пол-десятого дома. На два с половиною часіка отмажемся.

— Форма одєжди, бос? — Ромчик, явно зацікавився лишньою можливістю потрусити своїм давно застояним цилюлітом. На роботу його ніхто не брав, враховуючи статус батьків, та і враховуючи стійкий факт, що Рома нічого особливо робити не вмів.

— Во дворце дубак, можна взять пальтішкі офіцерськіє — у меня троєчка єсть новенькіх. Сойдьом за фанатов Браво, — в мене дійсно на випадок форс-мажорного виходу в люди був недоторканий запас — три офіцерських госпітальних пальта, які покроем були дуже подібні до тих, що носили стилиаги в 70-х роках, «підстрілені», коротенькі до коліна, з високим «крутим» коміром.

— Нравітса! — обидва ока Мордуховича почали кліпати і рухатися синхронізовано, а слина перестала витікати з рота.

Похід в палац спорту на концерт через лід був для нас в новинку. Щоб потрапити в нього цивілізованим способом — треба було об'їхати пів-міста на трамваї, що забрало би хвилин 45, а по факту він стояв прямо напроти госпіталя через Волгу, яка в цьому місці мала ширину 600-700 метрів. Зима була люта, морози стояли більше місяця, і ми не раз бачили придурків, які ганяли по льоді на Москви-

чі, і так і ні разу не провалилися на наш превеликий жаль. Стрьомно, звичайно, було топати в темноті по замерзлій ріці, знаючи, що купи фанатів відморозити собі сраку на рибалці, насверлили ще більшу купу дірок в льоді, через які вони нав'язували контакт з підводним світом, який, в свою чергу, забив на них, на їхні вудки, валянки, наживки, гачки по меншій мірі десь до літа. Самі подумайте — людам зимою холодно навіть одягненим, а рибі — голій, в холодній воді, ще мастити собі голову, шукати дірку в льоді, щоби взяти в рот якийсь гачок з черствим хлібом? Наївно. Вся риба Волги спала. А рибаки-маньяки сверлили свої лунки, чим дещо ускладнювали наш вечірній похід.

Шоста година вечора ми з Ромою закрилися в битовці, в якій колись відбувся драматичний діалог Жанки і качка. Ми приміряли пальтечка, моє було мені як раз, а Рома в своєму виглядав так, ніби тато-фетишист одягнув на себе шкільну форму сина третьокласника. З п'яти гудзиків він міг защепити лише передостанній один, тому прийняв волюве рішення — йти на концерт на розпашку. Ця розпашка виглядала досить еротично, прямо над єдиним задіяним в процесі гудзиком нависала хмара волосся з грудей Мордуховича, він одягнув під пальто нову майку з глибочезним трикутним вирізом, яку мама йому підкинула на минулому тижні, і виходило так, що на концерт він збирався йти майже голий, принаймні спереду. Рома оглянув себе задоволено в тріснуте дзеркальце на стіні, з запханим в куточок календариком із зображенням мавпи, дуже подібної на нього самого, і підсумував побачене — «могло бить і хуже», хоча на мою думку — «хуже бить» точно вже не могло. У вікно зашкребли, по почерку ми відразу впізнали Паштета.

— То, что ви сейчас делаєте — хуже предательства, — почувся за вікном приглушений голос, і для підкреслення важливості сказаного, Паштет траурно потягнув шмарки носом.

Ми не дуже хотіли його брати зі собою, бо з везінням Паштета нам завжди поза територією госпітала різні верстви населення пробували наваляти незалежно від причини конфлікту.

— Это трусость, мерзость і дерзость оставіть меня здесь, в этой вшивой яме для прокаженных собак, — Паштет знов шморгнув носом зі звуком, ніби він засмоктав через соломку тарілку бульйона.

— Йди сюда, естетіще хреново, маєм ми і тобі прікід, — переглядуючись з Мордуховичем, відповів я йому через закрите вікно, і чомусь також шморганув своїм шнапаком.

Через двадцять секунд тіло Паштета замотане в халат, закотилося, як рулон лінолеуму до нас в битовку. Побачивши Мордуховича в його пончо, рот Палича розійшовся у його фірмовій посмішці, знаєте, коли очі стають щілинками:

— Какой же ти чемодан, Рома, сй богу, ти хоть жопу вазеліном смаж, тебя пол-зала сегодня хотеть будет с takim декольте, — Паштет оглядаючи смакував кожен сантиметр прикиду Мордуховича, і нарешті опустив очі на самий низ. Завершальною деталлю цього еклектичного модельного ансамблю були лакові шлюбні мешти, які на Західній Україні в ті часи одягалися всього раз в житті — на власне весілля, або на похорон, в залежності від того, коли ти на них заробив.

— Ти, што, ещю женітса сьодня будеш? — радості Серого просто не було меж, спортивні штани з лаковани-

ми туфлями виглядали просто екстравагантні і бездоганно, — Батя, ну ти сільон в моді, — Паштет почав хихотіти дрібно-дрібно, як миша, хоча я ні разу не чув, як ржуть реальні миші... Ну, якось так, напевно.

— Ти попіді мене ещю, сам в ніх пойдьош, — Ромина губа зловіщо відкопилилася, і Паштет побачив два ряди величезних, як лопати, ідеально білих, наточених зубів, якими Мордухович міг спокійно перекусити його на дві, нікому не потрібні половинки.

— Окей, шутка. Стільний прікід получился, чого ти? Пошли, штоль? — Паштет натягнув на себе пальто мінімального розміру, і втонув в ньому, ніби одягнув плащ баскетболіста. Тонесенькі ножки ледве-ледве виглядували з-під низу, що робило для нього можливим культпохід на другий бік ріки навіть в червоних стрінгах. Бригада нарешті була укомплектована, і виглядала набагато яскравіше, ніж когорта артистів, на творчу зустріч з якою ця бригада і збиралася. Коли я переліз через паркан і оглянув зі сторони двох членів нашої культурологічної експедиції, подумки подякував Боженьку за то, що він не надихнув нас на поїздку в трамваї. Наше тріо було настільке різнопланове в іміджовому плані, що подивившись на нас, одночасно хотілося плакати і ригати. Якби Віктор Цой знав тоді, чого нам коштував похід на його концерт — він би приїхав і загравав прямо в душевий в неврології.

Тільки ми зробили перші несміливі кроки по льоді — почувся зрадницький тріск, що всі втрюх, аж присіли від несподіванки.

— Ого, прішли, бля, — Рома вдивлявся в темноту під ногами, в надії побачити тріщини. Але, виявилось, що це

підперджував Паштет. Він посковзнувся і від втрати рівноваги його сфінктер неконтрольовано спустив в повітря коротку кулемтну чергу, після чого над рікою понесло вчорашньою фасолькою.

— Фу, Доктор, ти бля, што-лі пукнул? Мене і так страшно, а ти усугубляєш, — я поморщився від запаху спертого в лабіринтах Паштета повітря, яке розрізало морозну свіжу атмосферу, зненацька вирвавшись на свободу, ніби розкидаючи навколо зігнилу картоплю.

— Природа. Нічо не поделаєш, еслі гази не вийдуть — я вспорхну діріжаблем, — вже офіційно і відкрито заявив вчений друг, і ми слід в слід потопали до протилежного берега, де нас чекала зустріч з прекрасним.

По дорозі нам траплялися просверлені фанатами примерзлих до льоду жоп луночки, через які Паштет пробував дослідити товщину льоду, пхаючи в них ногу. Стояла тиша, і темнота. Калінін взагалі освітлювався слабо, тобто майже зовсім. Всі люди якось звикли ходити в темноті, але нам після госпітала, який сяяв, як центр Мюнхена перед Різдвом, ніби очі виколупали. Приблизно 7 хвилин сліпого ходу і першим на берег ступив Мордухович:

— Піздец, Земля! — урочисто констатував він, ніби ми перейшли пішки Берингову протоку.

— Ура, а может не пойдьом туда, што-то ми как-то стрьомно виглядім все, — несподівано повернув руль в сторону Паштет.

— Што я даром твоїмі пьордами всю дорогу дишал? — Мордухович встроїв в сніг велику палку, щоб мати в темноті орієнтир — як вертатися назад.

— Всьо, Палич, не бзді, ідьом за білетами, — перекреслив я шляхи сикливого друга до відступу, а сам в

умі прикинув, як ми будем виглядати в черзі за квитками в своїх оригінальних, м'яко кажучи, концертних костюмах.

— Пацани, ми виглядім так, как будто ми виступать пришли, а не смотреть, — останню спробу відчайдушно врятуватися Паштет ковтнув зі сльозами.

Ми кинули на пальцях — програв Рома, всі скинулись по троячці і він, подібний на вагітного слона, покачуючи бивнями, пошаркав шлюбними туфлями по снігу у бік каси. Я волів не бачити цього епізоду взагалі, хотілось стати посеред площі перед палацом, і крикнути всім, які роздивлялися Рому, ніби в кунсткамері:

«Люди! Я нормальний! Я не знаю ні того здорового дебіла, ні того меншого недоношеного щура! Я прекрасно розумію, чому ви реагуєте на них так, ніби в зоопарк привезли бізона, який какає трюфелями. І я співчуваю нам з вами, що на концерті прийдеться бути разом з ними під одним дахом, який може загорітися від сорому, що допустив під собою це чудо».

Рома відчував на собі колючі погляди десятків людей, і нервово почісував щетинисту траву, яка тирчала в нього з вирізу на грудях. Він не терпів особливої уваги до себе, і коли вона все ж проявлялася — всіляко прагнув її уникати. Так і тепер він шукав в голові спосіб, як закритися від цих всіх неприємних очей, які шпильками кололи його зі всіх боків, і заставляли чесатися щоразу більше, інтенсивніше і то в самих в неочікуваних місцях. Рома підняв комір пальта, і всі навколишні спостерігачі виявили для себе ще один шокуючий елемент його гардеробу. На зворотній стороні коміра дерев'яною масляною фарбою хтось набазграв слово «НЕВРОЛОГИЯ» — був тоді такий

тренд в моді — підписувати халати і пальта, щоб не переплутали, не дай Бог. Ми з Паштетом тут же підняли свої і з жахом виявили ще два шокуючі надписи «УРОЛОГИЯ» і «ТЕРАПИЯ».

— Бля, чувую концерт буде́т здесь, а не в залі, — прошипів Паштет, а я вже почав оглядуватися в бік річки, чи нам не перерізають шляхи відходу якісь недобрі сили.

Навколо Ромчика почали скупчуватися молоді люди, спортивні і підтягнуті, активно жестикулюючі, і оперуючі досить вузьким спектром нелітературних слів в адресу нашого друга. Друг стояв другий перед віконцем каси, одне його око дивилося на касира, а друге спостерігало за групкою молодих скінхедів, які вже знали, що прийшли на концерт виключно на Рому. Від передчуття розплати за неформальний вид на їхній території — їх теліпав тваринний оргазм.

— Чекайте, хлопці, ви ще нас з Паштетом не бачили, — про себе подумав я і уявив, як їхнє свиняче щастя, побачивши нас, відразу помножиться на три.

Ромчик взяв квитки і відходив-було від каси, як до нього підскочив маленький, як болонка в спортивних штанцях тіпок, щось пропищав знизу ввєрх, і через секунду відлетів так, ніби його збив грузовик. Рома, не зупиняючись ребром долоні тріснув його по шиї, і по всій видимості зламав або шию, або голову, бо тіпок зник з нашої історії по нині. На щастя в палаці відкрили двері і народ повалив сотнями усередину. Група молодих неврівноважених людей з обмеженим лексиконом була відрізана від Роми потоком налаштованих на рок фанів, і ми, скориставшись цим подарунком долі, заплили в зал разом зі всіма,

перебираючи в голові різні варіанти закінчення того, що так прогнозовано відбулося на вході. Скіни завжди приходили організованими купками на концерти, вираховували так званих «неформалів», і приводили їх до чуття давніми дієвими методами — десять на одного. Ще пару секунд тому ми вловлювали їх стріляючи по залу погляди в пошуках Головного Неформала Вечору, але вир людський роззосередив їх і розкидав по території залу, як кінь розкидує свої гімна під час кругового бігу на арені цирку. Які ці коні все-таки унікальні істоти — одночасно виконувати супер трюки і холоднокрівно срати! Мені б так. Я колись, чуть не загинув під час концерту, коли піддомкратило — пішов шукати в темноті дабл, і провалився в люк за сценою. А так би і співав і слав тут же. Коням же можна, чому нам не? Вибачте за художній відступ, їдем далі. На сцену вибігли хлопці в однакових піджаках, Група СЕКРЕТ, народ почав танцювати, скакати, і увага до нашого тріо з боку соціума відчутно послабшала. Ритмічна хвиля людей ховала від нас ядовитих барракуд з лисими бошками, які шниряли по залу в пошуках загубленої ними жертви. Але музика робить своє, за пару хвилин ми під її магічним впливом скакали і підспівували зі всім народом, нарешті не відчуваючи себе дискомфортно. В темноті — хоч голим скачи, не то що в наших підписаних піджаках. Секрет помінявся на Браво, Агузарова тільки що прилетіла з сузір'я Кассіопея з відром на голові, позакидувала в народ якісь бредові ідеї, і мені прийшла думка, що ми в своїх прикидах пасували би до неї набагато більше, ніж її єврейчики в акуратних попсових костюмчиках. Потім була Аліса — Костя Кінчев пробував нагнати на аудиторію артистично-показовий страх, демонічно зиркаючи по залу в пошуках — кого би

на вечір замолодити, але після тридцяти хвилин змучився, здувся, і уступив місце Метру. Вийшов Цой босим, з гітарою, і об'явив всім, що його група не приїде, бо застрягла в якомусь кішлаку із-за снігових заметів, а він на своїх «Жигулях» прорвався, мол, і тепер готовий порвати нас всіх. Безперечно щось було в цьому косоглазому чувачку, який взяв весь зал за яйка і тряс його сорок хвилин, як хотів. Народ вив, плакав, гордо ричав — Ми ждьом перемен! А коли прозвучала фраза — Пожелай мне удачі в бою! — я зразу врубався, що це про нас. Тіпочки вираховували Рому, який був на голову вище всіх навколо, осатаніло розмахував своїми кеглями в ритм, і підспівуючи, щедро бризкав на людей слиною. Більше того — по наших пальтах вони зрозуміли, що ми з тієї ж самої «неформальної» тусовки, що і Рома, і вигрібати ми будем какашки з Ромчикових лакованих лодочок всі разом. Всі випадки, коли я слухався свою інтуїцію — вона рятувала мене. Я всіх їх пам'ятаю, навіть. І зараз вона мені кричала на вухо — «Валіть звідси! Вже!» Я не став перепитувати цю шановну даму, що вона мала на увазі, і під черговий приспів — «Пожелай мнеєє, удачі», рванув Мордуховича за рукав, Паштета за другий, і потягнув у бік виходу, над яким світилися зелені вогники. Вся спортивна секція в цю ж секунду рушила за нами. До виходу ми добралися перші, дякуючи Ромі, який виконував роль комбайна, який молотив живих людей замість соломи. «Сектанти» були метрів десять за нами, комбайна свого в них не було і вони тому явно приторможували. Одному довгому, якось вдалося скоротити дистанцію, і він майже догнав нас на своїх тоненьких циркулях. Це була його фатальна помилка, бо він не врахував співвідношення своїх і Роминих параметрів, засліплений бажанням

помсти. Рома забіг за кут, показуючи рукою, щоб ми продовжували свій тріумфальний біг в сторону ріки. Довгий Дишель вискочив секунду після і рванув за нами з пробуксовкою, дякуючи якій на долю секунди він застряг на одній точці, в якій тут же хмарою смерті за його спиною виріс Рома Мордухович і зі всієї сили занури в копняком свою лаковану лодочку йому просто в саме шоколадне око. Дишель якось не по-людськи квакнув, здійснив сальто через голову і приземлився, щоб дістати феноменальну подачу, гідну Дієго Марадони лівою лодочкою туди ж, в то саме сопло. Траєкторія польоту була не така граціозна, як попередня, і закінчилася попаданням його конячої голови просто в ліхтар, після чого він замерехтів, а власник кінського прикусу склався вдвоє на снігу. Рома, замість додати прискорення своєму тілу кентавра і доганяти нас, зробив контрольну зупинку біля Дишла, ретельно оглянув свої, вже не такі святкові лодочки, виявив на них мікротріщини від прямого попадання в дупло зі злими бджолами, посік своє лице збентеженими зморшками і сказав:

— Гніда, ти мене туфлі своїм очком убил, — і витер їх зануривши в сніговий намет, набираючи трохи снігу в шкарпетки. В цей момент з дверей бічного виходу палацу спорту виплеснувся залишок банди скінхедів, і роздивляючись навколо незрячими від ненависті до всього інакшого, ніж вони звикли бачити очима, без напруги зауважили свого побратима, який злився зі стовпом в неприродній позі і творив скульптурний ансамбль «Пацик і Абажур».

— Вон оно, — крикнув один з перших і трохи за швидко підбіг до Мордуховича, дістаючи відвертий удар «На Одессу» головою Роми, завбільшки з тепловоз. Нападаючий відразу вріс в землю, губи його моментально рос-

пухли, і він став подібний на корову — вампіра, залишаючись стояти на колінах і не знаходячи пояснення свого плачівного стану.

Ми з Паштетом притормозили, і намагалися віднайти в темноті то місце, де Рома втикнув свій рятівний жезл. Назад дорогу було віднайти набагато важче, бо другий берег світився дуже однаково в далині, і де серед цих вогників був наш госпіталь — це було головне питання вечору. Паштет мружив очі, бігав по берегу взад-вперед, і кляв себе:

— Лучше би я срал по дорозе, чем пердел. Хоть би азімут оставіл...

— Ай, бля, — почулося метрів двадцять з-заду.

До Ромчика підбігли двоє паціків і вчепилися за шиворот пальта. Я не думаю, що йому стало важче бігти, просто він обернувся подивитися, чи нема нікого за ним на хвості, побачив два тіла, які теліпалися з-заду і зупинився різко. Тіла впали. Два гігантські кулаки опустилися мішками з цементом їм на голови. Хлопці пукнули з безвиході, і зробили вигляд, що померли, інакше мішки впали б на їхні черепки ще раз. Рома повірив їм, встав, а потім раптом передумав, не повірив і з розгону впав на них своєю масою горбатого кита, випускаючи на волю все, чим були набиті їх кишки, і в цю секунду ще один нещасний не маючи можливості затормозити на льоді під'їхав, не контролюючи траєкторію, ковзаючись на підшвах просто впритул до його ніг. Дві ноги, як дві столітні карпатські сосни зробили «ножички», підрізаючи і підкидаючи потерпілого в повітря, заставляючи його впасти на лід на всю площу своєї, нака-

чаної в якомусь підвалі, спини. Звук був, як від падіння шафи на підлогу.

— Бере! — крякнув він і в темноті почав розгублено вишукувати кліпаючими від страху і шоку, виряченими, як в бульдога очками, постать московського брата Кінг Конга, в якого він чудом не врізався. Брат стояв рівно напроти того, звідки виглядав своє нещастя черговий браток. Якби Рома був левом, він би рикнув перед нападом, а так, побачивши перед собою, стоячого на колінах, розвернутого спиною, і дещо нахилившись вперед, майже на рачках, противника, він просто наступив на нього і побіг далше. Можливо, через мільйони років археологи майбутніх цивілізацій знайдуть зліпок його перестрашеного розчавленого фейса на дні Каспійського моря, і будуть будувати нові революційні гіпотези про еволюційний зв'язок людини і камбали. А Рома, здавалося, не помітив перешкоди, вдавивши його в лід своїми шлюбними лижами, і неповоротко розмахуючи руками, поспішив за пелетоном, тобто за мною і Паштетом, які рваним темпом здійснювали свій перебіг через Волгу. Рваний він виходив за двох причин — прискорення і гальмування. Прискорення — бо було страшно, гальмування — бо цікаво ж бля не пропустити момент, як відбувається зустріч людини з циклопом. Наш циклоп-єврей Ромчик від бігу почервонів, як свіжозварений бурячок, його маса не додавала легкості пересування незграбному, але чомусь надзвичайно сильному тілу, і від ударів його каблуків об лід розліталися мільярди осколків, як на херовому салюті на День Міста. Не красиво — уверх і вбік, а якось побутово дуже, як з-під колеса машини болото — у всі сторони, ще й несмачно чвакаючи під ногами. Як він не провалювався — знає один Господь, але я обіцяв

не допитуватися його про це. На лід почала вивалювати, напевно, вся аудиторія Палацу Спорту. Деякі сподвижники і одностудійці наших опонентів вже на бігу за нами розділили дещо їхню думку про нас, і прийшовши до висновку, що такі примітивні особи, як ці троє з відвертими надписами на комірах як раз і спричиняють весь ідеологічний дизбаланс їх рідного міста. Як висновок — їх на льоді було вже чоловік сорок. Враховуючи невдалий досвід лідерів гонки, які в даний момент вже не особливо були переслідвані думкою про охоту, вся група трусила задом більш-менш в одному ритмі, не виділяючись з колективу. Дехто навіть приноровився зухвало курити на ходу. Тіло Ромка бігло вперед, а ліве око невпинно стежило за ордою, яка була готова закрутити нас в банку зі шпротами, теліпаючись десь на потилиці.

— Ти етот бичок сожрьош севодня, — прохрипів він і почав збавляти темп, явно маючи на то причини.

— Срать хочу, срать хочу, — запищав збоку Паштет.

— Может белий флаг вибросім, я покакаю і дальше побєжим? — кинув він своє запитання кудись угору в космос, і подримбуляв далі, підмітаючи лід пальтом, як сторож катка перед шкільним хокейним матчем.

Ромчик з-заду раптом зупинився, повернувся до нападаючих і досягнув небувалого стратегічного ефекту: основана маса звичайно зупинилася, побачивши його відкритий рот із зубами, а три тормози по інерції підбігли до нього майже впритул, після чого двоє з них зіткнулося головами у Роми в руках і впали на третього, з бичком в зубах. Ромчик поправив недопалок в роті прицільним ударом лакованого мешта, і примайстрував його художньо на місці двох вибитих ним же центральних верхніх різців, естетич-

но маскуючи ним новостворену діастему (то така дірка між центральними зубами).

— Мінус трі, — пискнув Паштет і теж розвернувся в напрямі Роми, отримавши несподіваний приплив адреналіну. Ромчик встиг гепнути ще одного карлика по яйцях ногою, здається цей хруст стоїть в мене в вухах досі, а карлик і досі літає. Літає і співає голосом Джастіна Тімберлейка над рідним Калініном. Да, знали би чуваки, що їм буде коштувати ця погоня за смертю. Непідготовлене плем'я переслідувало нас сьогодні, ну і нехай на ньому відіграються сили природнього відбору, дякувати старому Дарвіну. Рома єбнув ще одного бідаку просто в писк долонею, площею з кухонний стіл, і навічно вдячна посмішка застигла на його здивованому лиці. І тільки-но він впав на плечі, і хотів-було помацати руками новий рельєф на губах — Паштет вальнув патином-дороговказом по руках і губах одночасно. Світло виключили для цього актора нашої п'єси і ми переходимо до наступного тріо нефартових бичків, яке зловило Паштета за пальто. Їхній нефарт полягає в тому, що тільки за пальто вони його і зловили, не враховуючи зміїно-мишиної фізіології нашого мікродруга, який вискочив з того пальто, як поїзд з тунелю і вже без нього і патики, який застряг у рукаві продовжив свій льодяний маршрут. Поки відбулася ця заминка декілька козаків обійшли мене збоку і намагалися перерізати мені дорогу до спасіння. Чіткий аналіз мого бойового ока показав, що у цього нерівного бою може бути дуже непрогнозований кінець, і я мудро вибрав тактику вимотування противника бігом. До лав Радянської Армії я гордо відправився із книжкою кандидата в майстри спорту по біатлону, що надавало мені неабиякі переваги перед пересліду-

вачами в плані швидкості і дальності пересування. Я різко звернув вліво і побіг вверх по течії річки, не скорочуючи відстань між нами, і кидаючи їм на ходу фразу:

— Ребят, я кмс по біатлону, я могу до Астрахані отсюда пробежать, пожалейте ноги.

— Ти бля убля на бля субля, — почувся з-за спини град образливої риторики в мою адресу, але ефект швидкого бігу дещо стирав основну суть цієї словесної подачі. Нападники явно не відвідували секцію легкої атлетики, і дихали так важко, що, здавалося, за мною по ріці їде тепловоз. Темнота вже якось не різала очі страшним і невідомим, людина швидко зникає до оточуючих її обставин, і, я думаю, могла б спокійно пожити навіть під водою деньок-другий. Ромчик біг, розмахуючи руками, і хлопаки в надії наблизитись до нього збоку, ніби попадали під пропеллер кукурузника, і, відповідно, їх відкидувало з різними ступенями травм з його запланованої траси. Боженько тримав свою рученьку над нами з неба і не дав на той момент людству можливості користуватися мобільними телефонами, бо у протилежному разі на нашому березі нас би чекало не спасіння, а яничари, які б гідно довели до кінця свою ганебну справу. Ситуація підійшла до кульмінаційної точки, коли один з поганяйлів Паштета втрапив ногою у висверлену місцевими фанатами гемороя лунку. Серго розказував потім, що одне його, Паштета, яйце при одному тільки спогаді про цей звук, завжди закочується під диван і трясеться. Чувак, самий серливий зі всіх гангстерів, всю дорогу біг з самого заду, і уважно дивився під ноги. В момент Роминої розправи з черговим балдойодом, він відірвав погляд крілика від землі і глипав очима, якби бути подалі від цих вертольотних лопастей, які рубали народ на шаурму. І на тобі — злий жарт чор-

та, який їхав збоку на лижах, і припасав різні западлянки для учасників цього льодопробігу: нога попадає в пустоту, ще й мокру, ще й інерція, відповідно його грабля ламається, відповідно він всім тілом загнаного лося подається вперед, відповідно лід тріскає ще більше, відповідно він у воді весь, відповідно до цього народ шугається, Рома зупиняється, Паштет віддаляється, я з командою бігунів нарізаю круги, і картина виглядає приблизно наступним чином — центр сцени — жертва в лунці, коло жертви у позі Кутузова Рома з інеєм на грудному мохері, з його арабських кудряшок на голові йшов дим, як з труби котельні в лютому, навколо нього чоловік десять з поріділої не на жарт групи захвата, які грізно обступили їх кільцем, але з обличчями дітей, які на-срали в нові колготки.

— Так, пацани. Ви конєшено ублюдкі рєдкіє, сорок рил на троїх, знаю, знаю — ето давняя калінінская традиція зустрічатъ дорогіх гостей, — Ромчик взяв на себе ініціативу у веденні переговорів, вставши на одно коліно, і взявши за мокру чуприну стогнучого і мичачого ковбоя в лунці.

— Єщю одна мразь падайдьот хоть на міліметр — я утоплю ету блядь, а потом утоплю ету блядь, — він тикнув пальцем в того, хто стояв найближче, і видно було навіть із задніх рядів, як його щоки зі страху повисли, як в сенбернара, — а потом йобну і утоплю следующую і следующую, пока всех вас, блядей калінінскіх не утоплю, — Рома не шукав особливих епітетів, чітко передаючи суть найближчого майбутнього, яке на всіх них чекало. В головах братків мухи поодинокіх думок хаотично билися об внутрішні стінки черепа, бідака в лунці не знав від чого плакати більше — від болю, від холоду, чи від такого позо-

рного кінця. Щодо його друганів, то ніхто з мафіозі не хотів тягнути на собі мокрий мішок гімна з поламаною ногою і до ранку пояснювати його баті-алкашу причини такого повернення сина додому.

— Тіхо, мимра, не мичі, бля, — Ромчик забув в пилу слово «мурена», з якого вийшла мимра, натиснув на його голову і та зникла під водою, — ну, дауни, нах отсуда, на тот берег, откуда сбежалісь, шакали, а ету хуйню я витяну і тут аставлю, — і щоб підтвердити свої світлі наміри він за патли витягнув за голову по пояс над лункою бідну мокру Мимру з поламаною ногою і синіми губами. Мурена не кліпала очима, риби ж не кліпають, і браток моментально ввійшов в роль, тільки по його поведінці було видно, що він грає роль дохлої риби. Ромчик помітив це і влив трохи життя в його тіло побивши його долонями по морді.

Народ, переглядаючись почав відступати назад, ситуація була дуже кінематографічна, і ніхто з присутніх не знав сценарія виходу з неї в ролі Стівена Сігала.

— Ти, Гібон, — почувся голос з темноти, де стояла смарката мафія, адресований скоріше за все Ромі, — а где гарантії, что ти его того, — невидимий голос зробив паузу для значимості сказаного, — ну не того, ну... утопіш ккароче, — він в кінці аж почав заїкатися від таких перспектив закінчення вечору.

— Уроди, валіте скареє, я умру, бля пака ви дабазарітєсь, — почувся голос на цей раз з лунки. Мурени, взагалі, не говорять, але це також не можна було назвати голосом, це був скоріше шип старої пластинки, або звук шептуна старого дідуса, віроломно випущений в автобусі.

— Во-во. Чоловеку ванная на пользу пашла. Сразу мислі уміють, — Ромчик ще раз взяв Мимру за голову і зробив нею занир під лід.

— Ногі в руки, мігам, — скомандував ще один голос з темноти, і всі послушною отарою з численими втратами погнали в бік, палацу спорту, — а ти Гібон, в город не вихади, дастанем павсюду!

— Ти свойо гавно сначала с лункі достань, патом гавкать будеш, — Рома в чілентановській посмішці розтягнув свою пащеку, віднотував затихання перебігаючих річку копит, взяв за шиворот Мимру і витягнув його на лід.

— Ну, щасливо, підар. За тьолками надо бегать ночью, а не за мужикамі, — Ромчик зраділо хрюкнув, і підскакуючи побіг в сторону госпітала, до якого залишалось метрів триста. Я, натомість, брутално вимотав свою команду бігунів. Я зі змагань пам'ятав прекрасно, що у випадку, коли суперник відривається від тебе і зникає з очей, охота його догнати відпадає моментально, ти сходиш з траси і йдеш в ліс на малину. А коли він мотляє своєю задницею протягом 7 кілометрів у тебе перед носом, тобі обов'язково захочеться, як любому нормальному чоловікові, обігнати його і позбавити себе такого приниження — заглядати йому прямо в духовку, після чого на губах з'явиться біда піна, яка означає, що ти добігався. І так було з моїми суперниками. Вони почали відставати буквально пару секунд тому, і я вже спокійно міг собі дозволити старий тренерський прийом — повернутися і бігти спиною вперед, спостерігаючи за ними.

— Не хєр сі було вийобував, — як казав колись один мій сільський знайомий своїй мамі і татові, коли ті програли в піраміді МММ всі свої гроші. Точно так само сказав

би він і мені в цій ситуації, тільки я відчув азарт насолоди від перемоги, моя нога попадає в лунку позаду мене, слава Богу не ламається, а просто по коліно занурюється в холодний противний рот зимової ріки.

— Папал, хахляра, — почув я засохлі голоси вмираючих нападаючих, які, підбадьорені побаченим рванули на мене з новими силами, ніби з'їли тарілку кокаїна.

Я витягнув ногу з води, але ця маленька вдача не дала мені швидкості. Криваючи на мокру і тяжку культю, я поскакав до берега, як заєць, який втікає від мисливця і хоче срати одночасно. Переді мною були камиші, що означало зручну близькість берега, але де за ними знаходиться госпіталь, я собі в цей момент уявляв слабо. Я забіг в камиші, розпихаючи дико їх руками, здихаючи доганяючи були з два метри за мною. Звук тріснутого бампера розірвав повітря, як штанину. Цікавість перемагає страх в такі моменти, і я оглянувся. Перший з трьох спортсменів з перекошеним від болю лицем, злапавши ротом в падінні камиш левів мені під ноги. Два других почали підлітати, як повітряні змії — різко і неприродно.

— Я же вам бляді гаваріл, — не уйдьоте — утоплю, а ви што, бляді, не ушлі, іду топіть, — Рома голосом Левітана відчитував двох тих, якими жонглював:

— Я, господа, готов завтра на наступуючий концерт ідті. Меня, знаєте лі завлекла необычная, довольно, атмосфера нашего рандеву, і по сему, будете собіратса в следуючий раз, не премяніте позвать і меня. Спасібо молодие люди, пожав він нам руки, і вам, представітелі общества плохих манер і спьортого воздуха, тоже мерсі, — з цими словами він переїхав ще разок дрином по одному з трьох тіл, Ромчик дав під сраку другому своїм вже далеко не ве-

сільним мештом, а я, не маючи сили махати руками, хотів просто махнути хлопцям на прощання головою, а попав третьому в ніс.

Через паркан ми перелізли легко, як коти. Вовчик із Вітьою в гаражі володіли оперативними даними — чи черговий нас шукав вже, чи на хрен ми йому були потрібні. Побачивши нас в просвіті дверей, Вітя нахлобучив шапку вушанку на очі і незмінним електронним вокалом закричав:

— Да вам пііііздец, пацани, тут такой кіпіш, хавайся... — він не вмів брехати і довго тримати інтригу, тому розплився в широченній простячкій либі, і тим же голосом з тією ж інтонацією прокричав наступне:

— Да ви заєбали уже, Рома, тебе мама передачу привезла, а вас нет і нет, ми уже два часа самі жрьом.

Ромчика плечі почали підскакувати вверху, що означало самий мирний і комфортний на світі сміх, адресований своїм близьким друзям. Я ржав так само і ніяк не хотів повірити, що 15 хвилин тому ми могли б піти на дно холодної чужої річки, якщо би не велика дитина, яка легко розкидала пів-Калініна. З бічних дверей битовки вилізла темна фігура з пляшкою вина з чудернацькою етикеткою:

— Да курва, точно Іспанія, Сервантеса тільки што зустріл тама вон, — Семьонич махнув рукою в бік туалета, але наша компанія була нам дорожча. За Сервантесом ми не пішли.

XIII. Мій Тато і Ондатри

Коли я мав років шість, майже кожні вихідні я ходив з татом на рибалку на озеро Барвінок, місто Новий Роздол, штат Монтана, Львівської області. Романтично — спочатку на велику хвилину двадцять по дорозі, потім хвилину десять на велику по лісі, над водою, коряги торчать, ти всіх їх знаєш поіменно, об'їжджаєш акуратно, бо інакше — можна таблом об дерево і з тим же великом позорно, на виду у інших туристів — алкоголіків фіганути у воду. Тато завжди чатував там зрання, з годинки п'ятої. З його насидженого місця, маленького кругленького півострова апетитною змійкою вився димок смачненький, а в підсаці біля берега у водорослях драконами звивалися хвости гігантських карпів, тоді взагалі здавалося, що більше риби і на світі не буває. А потім уха, раки, тато з Васильовичом по 50 грам, в картішки, а я на весла — і ганяти по ничках і затоках великого водного ока на тілі косматого старого лісу.

До чого ця ваша сентиментальна сльозлива ремарка? — справедливо питає мене інтелігентний дядько з директорської ложі, — Ми ЗАПЛАТИЛИ ЗА ЖЕСТЬ! Кінчай сльозу вишибати.

Справедливе зауваження. Але в своє виправдання мушу сказати, що цей коротенький нарис був написаний для того, щоб дати можливість на повну відчувати тісний зв'язок мого тата з природою. Він любив і лю-

бить її настільки, що риба могла зовсім не ловитися — головне — бути детальною в її механізмі. Колись Васильович провалився під лід на зимовій рибалці, і тато, рятуючи його, пів-години лежав біля нього на льоді і бухав з ним коньяк, поки підспіла допомога. Я, натомість, зненавидів рибалку на все моє майбутнє, по причині частоті присутності її в мої юні літа. Паралельно я зненавидів охоту, школу, музичну школу, волейбол, сусідку Светку з її піаніно, її брата Віталіка, який ламав мені машинки, а потім позичив і ніколи не віддасть 30 доларів, свою класну керівницку, її чоловіка, виїзди з нею на картоплю в колгосп і пальто, в якому вона круглорічно ходила. Тато ж, навпаки, будучи вихованим вулицями суворої післявоєнної країни з її особливими жорсткими правилами, жадно використовував будь-яку можливість злитися з природою воєдино: піонерські табори, піші походи через Карпати, вилазки на танці в незнайомому селі, самотня ночівля на полонині в палатці біля ведмежої берлоги, але ніколи в його послужному списку не було такої графи, як браконьєрство.

Цей пробіл в його біографії неочікувано виправив я з Борисом Борисовичем. Після декількох неофіційних візитів тата і мами в мій воєнний санаторій, вони неабияк зблизилися з моїм шефом, але, будучи людьми інтелігентними і вихованими, всліяко маскували в собі силу своїх почуттів і вдяки. Боря був їм вдячний за мене, бо я тягнув на собі левову частину так-званої «брудної» роботи, яка за 15 років служби горбом давила на його волелюбну душу. І батьки, в свою чергу, не могли натішитися наданою мені ББ можливістю — стати його вірним адъютантом. Прийшов момент відвертості десь аж на третій візит їх до мене.

ББ дістав з-під свого диванчика заначечку у вигляді трофейного конячка і розливав собі, мені і татові аж поки не був перерваний криком своєї внутрішньої доброти:

— Віктор Кузьміч, — неочікувано для самого себе випалив він, — я віжу ви человек спортівний, природу любіте, у нас тут угодья — гектаров тріста, с ондатрами. Я места, людей знаю, могу подсобіть. Прієжджайте — поохотітєсь!

Тато завжди радо відкликався на подібні пропозиції провести тиждень поза домом, ця ж, однак, мала присмак нового і невідомого, але завжди є для цього друзі, щоб цей страх допомогти переступити.

— Боріс Борісич, — тато подав йому руку і включив довгелезну прощально-похвальну тираду, — ми с женой нікогда не забудем всьо, што ви делєтє для сина...

— Віктор кузьміч, — скромно почервонівши хотів — було встригнути між слів Боря.

— Нет —нет, ми всегда будем вашими должніками...

— Віктор кузьміч...

— Ви человек с большой букви...

— Ну Віктор кузьміч...

— Ви, Боріс Адамич, — тато вже почав легенько путати прізвище і по-батькові шефа, що явно вказувало на необхідність невдовзі закінчувати діалог.

— Віктор кузьміч...

— Одним словом — просто Спасібо — ви — наш Ангел-Хранітель, — і тато, майже закінчивши оду Борісовичу, почав весь текст спочатку, — ми с женой нікогда не забудем всьо, што ви делєтє для сина...

— Віктор Кузьміч, — Боря майже випхав тата в коридор, потряс йому руку і сказав, — ну, тогда ждьом вас через

трі недількі у себя. На ондатри. Іх там нескметное коліче-ство. Беріте друзей. Всем хватіт. Щаслівенько, — і захоп-нув двері, одночасно перебираючи в умі, хто б з чергових медсестер міг йому зараз швиденько, без зайвих розмов, зграти на флейті легку мелодію надобраніч.

Тато поїхав додому наступного дня, і всю дорогу думав про перспективу незаконного збагачення сім'ї за рахунок російського пушного болотного звіра. Сам він був необізнаний в цій сфері, але Олег Демкович — дав-ній Новоєврейський друг Кузьмича, був в цьому ділі професіоналом. Ціле село Демковича в передгір'ї Кар-пат давно і безбідно жило з цих шурів цілі віки. Вони шили шапки, куртки, і всяку всячину, окрім, хіба що шкарпеток і трусів, з цих мохнатих потвор. Крім тако-го легального, був не зовсім законний бік у цьому біз-несі, зв'язаний з капканами. Дядя Олег разом з напар-ником Любком, достеменно знали, любили і постійно вдосконалювали це діло. Любко — жвавий, юморний яворівський хлопець, який привіз собі з Узбекистану жінку Міріам адаптував її ім'я до місцевого менталіте-ту — Мар'яна, про що в серцях завжди згадував:

— Ну всім Бог дав жінку, а мені — кинув!

Любко був в душі відвертим Остапом Бендером на ниві мисливського хазяйства. Вони вдвох з Олегом хо-дили на всьо, починаючи від тушканчика, закінчую-чи ведмедами. Тому афера з калінінськими угіддями з мільйонами ондатр, малювалася для них, як навчальна вилазка бракон'єра-дилетанта. Середньої легкості і ри-зику дільце, а прогнозований прибуток вкидав у піт. В уяві кожного малювалися тисячі дорогоцінних шкірок,

які вони прятягнуть з Росії, і ті назавжди перетворять їх на пушних магнатів Прикарпаття.

Тато ж у своїх починаннях з м'ясо — і шкіровиробництва йшов по шляху найбільшого супротиву. Він накупив в якомусь колгоспі нутрій, поселив їх у себе на дачі і пів-року мріяв, стоячи над ними, про їх масовий приплід. Нутрії виявилися досить перебірливими істотами і у мутній воді любов'ю принципово займатися не хотіли. Бізнес у тата не пішов, але досвід був. Він великодушно віддав їх назад у колгосп взамін за десять лисих шкірок, які походили з тих нутрій, що померли минулого року і від старості. І тому жага помсти за це фіаско десь глибоко жевріла несміливим вогником в душі Кузьмича, і він ніколи не спішив цей вогник заливати водою.

Одразу після приїзду батька з Калініна була зібрана «Могуча Кучка» у складі двох браконьєрів і зачинщика на кухні у Демковича. Мова пішла спочатку про малину, яка зарослями росла у нас на полігоні в Старичах, куди кожен поважаючи себе житель Новоеврейська мусів мати червоний пропуск, тобто, навіть, в часи бойових дій, коли снаряди рвалися тут же в малині. Демкович думав — яку посуду брати, щоб не програти — відро чи відерце.

— Олег, до моєї Мар'яни приїхало 11 узбеків — я їх туди запусчу, вони всьо з листям пообривають, — безапеляційно закінчив диспут Любко.

Могуча кучка засідала і синхронно випивала до годинки другої ночі, а дуже часто, власне в такий час, робляться всі судьбоносні заяви, яка зараз буде мати місце:

— Збираємся! — ніхто не пам'ятає досі, хто це сказав, і чи, взагалі хтось говорив, але вже через два тижні всі

капкани були зібрані у рюкзаки, а також провіант, спальні мішки, чоботи, і всяка інша необхідна атрибутика. Браконьєрський десант висадився на вокзалі Калініна, заїхав в госпіталь на прощальні 50 грам і планьорку, яку проводив ББ.

— Андрюша завезьот вас на уазіке в деревню, а оттуда пешком по лесу, щоб не привлекать вніманія.

Демкович з Любком тільки кліпнули очима, здивовані лаконічністю оратора. Вони були націлені почути прізвище єгера, який має видати їм ключі від воріт щастя, а взамін я завіз їх в якийсь тупік, з якого все трію, нав'ючене залізом і консервами, потопало в хаші. Хлопці провели рекогносцировку і вирішили табір робити подалі від самих угідь, глибоко в лісі, щоб не засрали, говорячи по-нормальному. Палити вогонь тільки сухим, щоб не було диму, менше розмов — щоб яворівський діалект не привертав увагу мешканців лісу, коротше так: спілкуючись «на мігах» і в гумаках по-пояс, група відправилася знайомитись з ондатрами. По дорозі було стільки грибів, що помінявши на ходу ціль поїздки, можна було б заробити кожному на нову «Волгу» і без криміналу. Яворівські ковбої, проте, ніколи не відмовляються від поставлених цілей, і не дивлячись ні на що, на прицілі були ондатри. Угіддя виглядали, як фантастична ферма для вирощування водних мутантів. Грандіозна територія, розбита на квадрати, піднятими з землі дамбами, на які були заїзди з боку лісу, а з другого боку був глибочезний тупіковий канал. Козаки позалазили в ті шуварі на схилах дамб і почали ставити капкани.

— Вроді є робота, — сказали знатоки, і потопали на базу.

На наступний ранок дрібними перебіжками група повернулася на місце майбутнього злочину, і відмітила улов — 6 капканів з тридцяти були зі щурами.

— Сьогодні не везе, повезе завтра, — твердо сказали знатоки, перезарядили капкани в місцях, де какає ондатра, а какає вона, на своє нещастя, постійно в тому ж самому місці. Любко з Олегом оббілювали тіла нещасних так і не покакавших ондатр, кинули м'ясо в воду, а шкірки взяли зі собою на базу:

— За ніч вони не зіпсуються, — резюмував Любко, який готовий був для ефективності процесу, щоб капкан був краще прив'язаний не до дрини у воді, а до його власної ноги. Їх екстремальні способи охоти нараховували тисячі секретів, одним з яких було — прив'язуватися до дерева, щоб не впасти на ведмедя, коли засинаєш, сидючи на гілці...

На жаль, група диверсантів не мала часу на досуг, переходячи з бази на болото були довготривалі, обережні і мовчазні, тому ця історія не буде розбавлена анекдотичними випадками з побуту браконьєрів. Наступний ранок — черговий перехід на місце вилову пухнастих земноводних. Козаки лізуть по очерету висотою два з половиною метри. Йде планова перевірка капканів, які прив'язані до стеблів камишу, і тут — з боку лісу чути звук мотоциклів. Як бійці спецназу, передаючи зі страху нічого не означаючі знаки, наші чуваки скакають вглиб очерету і завмирають. Мотоцикли наблизилися, зупинилися, три озброєні мужики злізли зі свого пердячого коня, і підійшли до камишів. Понишпоривши дулами гвинтівок у стіні очерету, вони піднялися на дамбу і один з них сказав:

— Я же говорю, слішав, как тут какая-то блядь неруская что-то говорила.

Наші в болоті знов помінялися дивними знаками, які мали означати: або ми їх, або вони нас. Будем топити!! На щастя для одних і других єгері завели пердливо-го коня, і з матюками від'їхали вглиб угідь. Тато мій вродив фразу, яка, очевидно і врятувала життя всім членам стрьомної експедиції:

— Уйобуєм, Хлопці!

Всі троє, не зговорюючись, по-пояс в болоті поплили нутріями по камишах в бік лісу, навприсядки піднялися на берег, і тільки-но заскочили в ґущак кущів, як мотоцикли зненацька повернулися і затормозили метрів десять від них. На другому моцику, видать, сидів їх шеф, якому попередній оратор пробував втулити ще раз почуту нами історію:

— Да я говорю вам серйозно, нах, блядь неруская тут хаділа і розговарівала.

— Да што ти мне тюльку травіш, — грубо відрізав шеф, зробив крок вперед, розщепив шпаківню і сочно попівсяв майже на голову Демковича, який в маскхалаті лежав на землі і імітував полянку.

— Ще би чуть — в рот би налив, скотина парши-ва, — подумав про себе дядя Олег, і продовжував косити під травичку. Ситуація настільки драматична була своєю безглуздістю, що галицькі браконьєри готові були терпіти приниження, лиш би не понести втрати особового складу.

Сикливий шеф зло зібрав криками і матерними словами свою ой-бригаду, і вони від'їхали в невідомому керунку. А батя мій сказав ще одну сакраментальну фразу, котра черговий раз врятувала їх від загибелі:

— Уйобуєм додому.

Всі капкани були зібрані, місце запалене, український діалект міг видати їх в будь-якій розмові з місцевими шестьорками, і тому тато, як самий спортивний представник браконьєрської ватаги, побіг під виглядом туриста, налегке, в сусіднє село на автобус, щоб добратися до мене. Попередньо він домовився про стрілку на наступний день, де ми маєм підібрати решту заложників нестандартної ситуації.

Я в той час сидів в Боріному кабінеті і допитував якогось глухо-німого таджика, записуючи анамнез не з його слів, а скоріше зі своєї інтуїції. Раптом двері відкрилися і на порозі разом із гострим запахом болота забіг мій татко і випалив з ходу:

— Андрійку, треба срочно посушити шкірки.

Таджик, виявилося, не був настільки тупим, щоб не зрозуміти фразу — посушити шкірки — і вирішив, що краще — хай хлопці сушать без його власної присутності. Він позадкував крабом і зник з кабінета, а тато почав викладати свій скарб у вигляді семи мокрих скальпів на Борін стіл. На кухні сушити було стрьомно. Ми і так постійно і щедро надавали всій навколишній братії всі можливі причини всесторонньо посмакувати наші історії. Треба було повернути справу в тіхаря, і я згадав зненацька за дорогоущий енцефалограф, на якому я раз в місяць обслідував хворих на наявність вавок в голові:

— Нема проблем, в мене тут є правильна апаратура, — переможно подивившись на батька, я дістав з глибини кишені зв'язку ключів від всіх дверей неврології.

Величиною з два піаніна, з масою лампочок і тумблерів, енцефалограф грівся так масштабно, що я часто включав його просто для обігріву кімнати, хоч година роботи коштувала госпіталю 500 рублів (аналог 1000 теперішніх доларів). Ми з татом занесли розчепірені на патичках шкірки нещасних усопших в капканах, і розложили їх по всій поверхні цього апарату, який не мав аналогів в армії, а я зробив його ще унікальнішим, бо навряд чи хто ще колись так його використовував.

— Шкірки сохли, ми з татом трошки пили, я слухав цю, захоплюючу дух історію, і на наступний ранок ми поїхали в домовлене місце за братами браконьєрами. Тато свиснув, і з лісу вийшли два замордовані бомжі, брудні і зарослі, тягнучи по землі свою смертоносну атрибутику. Бригада була врятована, і головне, ніхто, крім морального і естетичного вигляду не постраждав.

Боря чекав нас на диванчику, з коньячком. Доклад був короткий:

— Боріс Борісич, охота удалась, шапка вам будет! Спасібо!

— Віктор Кузьміч, я знав, што вам понравітся, могу договорітся ещю! — з кіношною посмішкою Роберта Де Ніро, ББ видав максимум гостинності.

— Пока не надо, — кисло сказав Любко і джентельмени удачі з опущеними головами поїхали шити Борі шапку, на яку ледве-ледве вистачило сім мініатюрних ондатрячих трупіків. Боря, з гордістю носив її навіть тоді, коли був одягнений в військову форму, до сьогодні не знаючи — якою ціною вона їм дісталася.

XIV. Lady Pank, Ленінград і геї

Переживши декілька історій, подібних на льодове побоїще, без особливо травматичних наслідків, не враховуючи появи якоїсь там пари сивих волосків на лобку, мене знову поривала її величність Афера на чергові спроби полоскотати їй п'ятку. В мене завжди складалося в житті так, що проблеми і скандали не треба було шукати. Вони знали, де я живу, і як мене знайти, якщо, раптом, мене в цей момент не було вдома... І знайти Кузьміча, перебуваючого на казенних харчах в госпіталі, тим більше не складало для них особливих труднощів. На цей раз проблеми намалювалися у вигляді листа від друга. Женька, мій однокласник, для своїх — просто Джек, мій давній дивний товариш був його автором, не усвідомлюючи на які випробування цей кусок паперу мене відправить. Чому дивний? Бо його персона була уособленням відразу декількох талантів. Джек малював, на відміну від мишей Паштета, асбсолютно все і малював феноменально. Взявши в руки гітару — через місяць він вже відтворював кращі рокові соляки. Через два тижні від першої спроби гри на ударних він став офіційним барабанщиком нашої банди, яка грала на шкільних і міських танцюльках. Він першим у школі завів моду на зачіску типу «Лопасть», коли виски мали бути коротко побриті, а волосся тирчати, як в ірокезі, і до переду збиратися в такий клиновидний чуб. Причому він запровадив цю моду,

будучи найспокийнішим учнем в класі, але не дивлячись на це був в стані підбурювати навіть найактивніших членів нашого молодого оточення на різноманітні афери, за які жодного разу відповідальності не ніс, на відміну від тяжкої участі своїх низькоінтелектуальних колег. І це відбувалося не тому, що він такий особливо хитрозраблений артист — западліст, а більше з причини унікальності його табла, тобто фейса. Орлиний ніс, вказуючий на явно неукраїнське походження, загострена нижня щелепа, яка шуфлядкою виступала вперед, і формувала особливий прикус, внаслідок якого під час ржачки нижня губа повністю накривала верхню, і Джек мусив закривати це неподобство рукою. Зверху цей анатомічний ансамбль обрамляла лопасть з густого, як в коня під пахами волосся, яке розігнути можна було тільки плоскогубцями, тому ніхто цього робити і не пробував. Дивлячись на цю аномальну для нашого регіона інтелектуальну заточку, ще й з сумним філософським поглядом, як у дельфіна-камікадзе, вам ніколи в світі не прийшло би в голову підозрювати його у чомусь, менш гідному, ніж Нобелевська премія. Що вже говорити про якісь нещасні 4 кілометри протягнутих дротів між будинками, які мали служити за секретну телефонну лінію для Джека, Едіка і Лося, які, власне, особисто ці дроти напередодні викрали на будівництві, залишивши його без світла, зв'язку і сторожа, якого дякуючи цьому інциденту вигнали або розстріляли. Зато тепер кожен раз, коли хтось комусь дзвонив по цій лінії — когось з них обов'язково било током, Джек пояснював це індукцією. Геніальний винахід для чоловіка з рогами, якого би таким чином сповіщало про телефонний контакт його дружини з коханцем. Раз від

ції індукції Едік насцяв собі в штани, але ми сфокусуємось на психологічному портреті Євгена.

Отже при наявності такого інтелектуального, і образотворчо-музичного подарунку від Боженька, наш герой вирішив зробити несподіваний крок, і пішов у військове училище, маючи надію вагомо полегшити матеріальний стан батьків у яких крім нього було ще двоє менших дітей. Джек віддав себе на утримання тоді ще могутній державі, і позбавив українську культуру від присутності у ній генія всього за двадцять рублів на місяць! І в ці буремні часи, які я натхненно вам описую у цьому збірнику оповідань для змучених інтелектуальною працею читачів, наш геній качав біцуху, закинувши всі свої таланти в рюкзак разом з консервами і НЗ на випадок тривоги. Училище було в Ленінграді, і Джек часто писав мені, що ходив на концерти, про які ми в своїй західно-українській сраці могли тільки мріяти в ті часи. Мій госпіталь знаходився на відстані всього 535 км від його училища, і враховуючи специфіку тодішнього нашого соціального статусу, подолати їх було нереально. І тому я мовчки точив слюну і сумно перечитував багаті на означення і піднесені фрази Джекові репортажі з концертів моїх мрій. Власне з таким самим видом, голосно ковтаючи слюну, я відкривав чергове послання Джека з північного міста на Неві, яке я тихо ненавидів за його недосяжну для мене концертну афішу. Півтора листочки в клітинку про чорно-білі курсантські будні закінчувалися майже випадковою фразою, яка була дописана наспіх: «До речі, через три тижні Lady Pank в Ленінграді...» В цю секунду я єдиний раз в житті відчув, як працює епідуральна анестезія. Ноги, і решта тіла аж по пояс

разом з дупою і баламбоном перейшли у власність до святого духа, перестали мене тримати і слухатися, і я, підкошений сів на тумбочку днівального, де і знайшов цей окаянний лист. Два слова, які я кожну секунду свого життя завжди чекав і зустрічав, як дівчина свого хлопця з армії, як жінка космонавта з орбіти: Lady Pank! Я — несамошитий фанат цієї польської групи, якій завдячую знання і любов до всього польського взагалі, навіть до стрьомних печеньок на заправці з купою стабілізаторів і емульгаторів в списку на етикетці. Леді Панк — це Чуваки, які навчили мене писати простими словами про складні серйозні речі, передавати, не приховуючи свої переживання, і разом з цим високопарним набором — встрягати в неймовірні історії, зумовлені розхлябаним відношенням до життя, що в цьому списку імпонувало мені найбільше. Кароче — я досі знаю всі їхні тексти на пам'ять, навіть у своєму пристаркуватому віці я пам'ятаю їх краще, ніж свої особисті. Всі свої юнацькі відкриття у сфері еротично-аморального дозрівання, я виконав виключно під акорди Яна Борисевича. Вони були, є і будуть моїм прапором свободи, бо ніхто, краще за АНДЖЕЯ Могельницького не передавав ідею, складаючи слова в рифмовані рядки, не рахуючи хіба що феномен Михайла Поплавського, але про нього читайте у Вікіпедії в розділі «Ректор — Бетмен — Феномен».

Прочитавши останній рядок декілька разів — я вже знав, що буду на тому концерті. Не знав як, але план подібної афери завжди зріє в моїй голові сам по собі, незалежно від свідомості, а потім постає перед очима у вигляді рішення суду: Кузьменко, ваш гіпофіз, разом з іншими гормонотворчими органами постановив виїхати в Ленін-

град в своєму затвердженому для самоходів костюмі (сині спортивні штанці і оранжева футболочка баті), з ризиком попасти на 5 років в дезбат за самовільну відлучку з місця проходження служби. У випадку позитивного фіналу — будете нагородженні званням Везучого Придурка і жменькою гормонів щастя, а також п'ятиденною срачкою на нервовій основі, типу «Швидка Настя». І довгі титри з підписами моїх внутрігловних керівників гормонно-на-сосої станції.

Ногам вернулася сила, але не розум і вони вже несли мене в Ленінград, а тіло залишалося сидіти, і все це давало візуальний ефект мужчини, який покавав в бібліотеці і непомітно витирає дупу, тручись нею об поверхню тумбочки. Ще один дуже пікантний аспект впливу у цій запутуючо-збуджуючій мене історії — лист не імейл, і йшов з Ленінграда аж 5 днів, значить до концерта мого життя залишалося вже не три тижні, а якісь неповні 9 днів, і готуватися треба було терміново. Я в душі відма-тюкав Джека за його пофігістичний моралітет, але і подякував йому, розуміючи, що міг би взнати про концерт вже з рецензії.

Я почав підготовку плану з людини, голову якої мали честь затьмарювати кращі галюциногени на цій планеті. Паштет стояв у позі замисленого пінгвіна, склавши руки-крила за спиною, і перебирав в пальцях якусь засушену культуру дурманного характеру.

— Серій, мені надо незаметно отлучітса на трі дня, — почав я в нього за спиною, марно перевіряючи свій статус людини-невидимки.

— Двінься промедолом, отлучішся на дольше, — не повертаючись відповів доктор Павлов.

— Леді панк в Ленінградє, друг написал, надо схему ухода нарисовать, — я стільки мозку виїв йому розповідями про улюблену групу, що не вдавався в деталізацію.

— Леді Панк говоріш... я не їду. У мене от КИНО ещю прьот! — Паштет струснув крилами, — і несподівано додав:

— Да і Пітер не люблю, какой — то он мокрый.

— Паштет, мне надо, щоб ти меня прикрил перед дежурним і ББ, — я вже починав нервувати, враховуючи бездіяльність друга, яка вела мене замість Ленінграда — кудись глибоко в тупік.

— Ти предлагаєш капельниці вместо тебе ставіть? — скривився Серій і додав:

— Максимум уткі, і то девочкам, а так как їх тут нету, я — пас, — і «наглая маасковская рожа» засміялася невинною посмішкою Джоконди.

— Ну, спасибо бляць, — подякував я, і втішив себе, що на наркоманів не варто особливо перекладати важливі державні справи.

Мордухович не допоможе, з його іміджем можна було запланувати хіба що облаву на тараканів. Паштет теж далеко не ідейний. Сказати ББ правду — це закрити собі до дембеля всі свободи, які я стільки часу відкривав. Вовчик і Вітя — просто воділи, можуть бреханути, шо я на виїзді, максимум два-три рази. А мені треба було відбутися в п'ятницю вечером, вже всі офіцери будуть вдома, зранку в суботу в Пітері, вечером концерт, півтора км до вокзалу, на поїзд, і в неділю в 8.00 я, дасть Бог, вже на об'єкті! Або в дисбаті. Одне з двох, але Леді Панк має стійку традицію — приїжджати в Ленінград всього лиш один раз в житті, і тому — позбавити їх присутності в залі найбільшого фана, хера їм. Іду!

Я почав вибудовувати свій власний план, не розраховуючи на тваринні ресурси Паштета і подібних. П'ятничний вечір мене мало цікавив, переклички були в нас лише з понділка по п'ятницю і то в моменти, коли Боря кусала змія. Нікіфоровна чергує в суботу весь день, а я точно не її вікова категорія інтересів. Вона любила «пообщацца» з такими ж маразматичними персонами, як вона сама. Розмови були ні про що, зато — безкінечні. Закінчувалися вони завжди однаково:

— Ух ти чьорт, домой пора уж, внучка, поді уж парней водіт, бегу разганять шобло, всьо всьо... фу ти чьорт, затренделась Тринда Іванна, — і під своє кукуріку, розмахуючи руками і сітками зі всяким гівном, планово спижденим в столовці, мчала в свій хрущовський схрон на краю міста.

Неділя ранок — теж не кримінал, тим більше, що в 8.00 я би мав по-ідеї вже бути на місці, а Зося мала заступати лише в 9.00.

Залишалась ще проблема чергового по частині, але ця фігня завжди була непрогнозованою. Мудрий єврейський командир Юрій Ізраїлевіч постійно ставив в суботу чергувати штрафників, а їх було в госпіталі два, і вибір був рівно 50%. Хоча міг бути і плановий хтось, з наголосом на перший склад, бо якщо плановий, то питань би не виникало в принципі. Прикомандирував би до дежурного пана Паштета зі своїм стаціонарним набором дурного сіна, і можна було би його не міняти цілі три дні, аж до мого приїзду. Ну, але реалії капали на голову, як ртуть з розбитого градусника на тапочки, і тому треба було терміново переключатися на інакшу систему координат. А на разі, я, завалений кіпами історій хвороб, намотував на пальці разом

з чубом свої нерви, плануючи свій виїзд на кращу групу мого життя.

Для чіткості і злагодженості своїх дій мені був необхідний, як плісний гриб Паштету, безпосередній контакт із Джеком. Роль мобільного телефону в ту забиту доісторичну епоху відігравала обшарпана телефонна будка на КПП. В ній висів задрипаний телефон — автомат, який приводили в дію опущені в нього 15-копієчні монетки. Раціоналізаторський відділ західно-української голови, яка логічно завершувала, ніби шпиль ялинку, верхівку мого тіла, впевнено відкинув традиційний спосіб користування переговорним апаратом і запропонував альтернативу, якій звичайній радянській людині неможливо було протистояти: в дрти, які були під'єднані до нього зверху треба було всього — лиш втикнути дві голки, до яких ізолентою примотати два проводи зі шнура звичайного телефону і можна було якісно, успішно і безлімітно вганяти радянську телекомунікацію в борги, чим внаслідок мого сенсаційного вдосконалення і займаються там до наших днів. Нам же варто було дотриматися лише двох пунктів регламенту, необхідних для успішного вирішення завдання — дочекатися виходу всіх офіцерів з госпіталю і вивести зі стану активної життєдіяльності бабку-сторожиху. Перший пункт виконувався з легкістю, бо офіцери втікали з місць бойової дислокації, як японці з Хіросіми ще за годину до офіційного закінчення робочого дня, а бабка становила неабияку проблему. Володіючи ключами від основних воріт частини, вона була подібна на Володю Путіна, який зійшов з розуму, тримаючи замість Біблії на тумбочці біля ліжка ядерну

кнопку. Бабка злісно зловживала службовим положенням і бухала все, що їй давали в дар вдячні відвідувачі, і за довгі роки таке загартування організму привело її до безсмертя. Я думаю, вона могла би з'їсти бутерброд з миш'яком, запити томатним фрешем з ядом кураре замість тобаско і смачно відригнути, замість просто вмерти, як зробив би будь-хто інший на її місці. Відразу на думку спала боріна колекція саморобних шмурдяків, якою можна було за пів-години вивести зі стану боєготовності весь багатонаціональний миротворчий контингент ООН в Косово. Я мотнувся до нього в кабінет і вибрав на око дві самі зловіщі посудини, з формаліновим осадком на дні. Я не придивлявся уважніше до вмісту цих амфор, боячись побачити там лапки тарантула, або шкіру гадюки. Написана шаріковою ручкою від руки етикетка була приклеєна на скору руку, і букви, які розпливалися на мокрих місцях, творили надпис: «Айва. Яблоко.Орех» Від самої уяви про взаємодію цих інгредієнтів мене вже тягнуло ригати. Друга ємкість була наповнена нектаром під назвою «Аромат Кокоса». Я також не ризикнув відкрутити закрутку і перевірити — чийого кокоса це був запах, залишаючи цю честь тьоті Дусі, так всі звали Дульсінею Макаровну — беззмінного президента паромної переправи «Госпіталь — Калінін».

Тьотя Дуса була вже конкретно «під шафе» в момент, коли я з Мордуховичем і з двома флєциками яду підрулив до її постаменту. Її нетверезий стан видавали хіба що два мутні ока, які спостерігали світ через запотілу маску дайвера-алкаша. Погляд сторожихи нагадував погляд камбали, на яку на пляжі в Судаку наступив кінь, який три

місяці катав по кругу здичілих курортних дітей і забіг в воду, бо в нього тупо закрутилася голова.

— Андрей, Андрей, давай с тобой палучім піздюлеєєєєй, — мелодійно-співочо привітала мене начальниця шлагбаума.

— Тьоть Дусь, ми к вам с подарком, — оптимістично-артистично відізналися ми з Ромчиком, потрясаючи шмурдою в кишенях його безрозмірних галіфе, в яких можна було перевозити китайців через чопську митницю.

— Ребяткі, я пассать атбегу, а ви тут постережіте периметр, — на сленгу військової стратегії Дульсінея запропонувала нам скоротати час на її посту. Багаторічна практика показувала, що пісяти тьотя Дуся може хвилину, або пару годин, в залежності від оточуючих її обставин. Ми вирішили ці обставини доповнити обтяжливими нюансами:

— Тьоть Дусь, у Роми деньчік сьодня, может ви с намі по 50 вінца за здоров'їце-то, а уж потом ми вас подменім.

— Ой, Андрейка, ссать — не срать, можно подождать, — оптимістично згодилася вона. Мордуховича перекривило від перспективи дегустації з Дуською і мною неопізнаної рідини.

— ООопушкі, чувствую вкуснятіну, — тьотя Дуся закотила очі в свій запотілій масці і хлопнула в долоні.

— Викладуй, — шепнув я Ромчику, і він запустив свої клешні в бездонні шахти своїх кишень.

— Бууууль-буууууль, — сказали два графини, приземляючись на стійці перед пів-круглим віконцем, через яке Дульсінея весь свій непотрібний вік спостерігала за навколишнім світом.

— Ребяаяяткі, бляць, заходіте, наверное внутрь, — вона моргнула лівим оком так страшно, що кусок муті ві-

дірвався від нього і впав на підлогу, як медуза на камінь.

Ми протиснулися в фанерні двері, за які мали право проникати крім Дусі хіба що шеф Юрій Ізраїльович, прапорщик Панін і Ісус Христос. Останній рідко тут з'являвся, і числені докази багаторічної відсутності божої уваги майоріли навколо. Запах в каптьорі був такий, ніби тут рік тому здох кінь Пржевальського. Дуся була на підйомі, трохи йорзала дупою на стільчику і тарахтіла:

— Давайте галубчікі, за день рожденьця — то побистрячку, тяпнем мальох, — і заглянула своїм оком, як перископом в одну з посудин.

— УУУУх, запашок-то апетітненькій, — порівняно із запахом усопшого коня, Боріна винотека дійсно виграла дещо в плані букету ароматів, але доповнюючи його своїми занадто південними кокосово-айвовими нотками для цих географічних широт, добивалася настільки несподіваного ефекту, що прогнози на найближчу годину обіцяли бути непрогнозовані. Першою ми, перехрестившись, відкупорили бутлю «Айва.Яблоко.Орех». Ромчик щедро налив дозу тьоті Дусі, а нам, практично, накапав в два гранчаки грам по тридцять.

— Ти чьо, мілок, а нук, нук, нормальна плесні сябе і дружку-то, — Дульсінея взяла його руку в свою і поправила ситуацію — тепер в нас трьох гранчаки були до країв заповнені брудно-коричневою масою.

— Нус, за нас, — тьотя Дуся забула про Ромин День народження, і пришвидшуючи процес тостування, засмоктала в два ковтки стакан цього тракторного масла, відригнула на нас і з переможним видом об'явила:

— Божественно, маладіє люди, я даже би сказала, екзистенціально, у мене перед глазами сразу Грузія, хотя я

там не була, но уже віжу — Казбек в диму, козли скачут по камням, і я с седовласим джигітом в віноградніке...

Мордуховича знудило, він так яскраво і реально собі це все уявив, що закрив рот рукою і пробував не допустити до закінчення цієї історії з елеєнтами садо-мазо:

— Тьоть Дусь, между первой і второй...

— Не поссать би нам талпой, — закінчила за нього начальниця вхідного люка на острів щастя, явно маючи охоту все-таки відбігти в туалет, який був за тридцять метрів від її псячої буди. Вона хапанула рукою розпочату пляшку і кинула нам на ходу:

— Не распробовала, знаєте-лі... Не разбегайтесь хлапцы, ща вернуся, мігом, — і почалапала в своїх валянках з калошами кудись в темноту, на запах силосної ями, розмахуючи новим трофеєм, як Чапаєв шаблею.

— Ромчік, сеанс связи давай, по-моему с етим напិតком она мінимум на мінут десять засядет, — нагадав я другану про головну ціль нашого перебування в цій усипальниці, і за півтори хвилини чітких злагоджених маніпуляцій, я вже набирав лєнінградський телефон чергового в училищі Джека зовсім безплатно і абсолютно безлімітно. З іншого боку — здавалося би ціна питання — 15 копійок, невже не легше було потратити цю сміхотворну суму грошей, ніж організовувати цілу низку ідіотських і шкідливих, для печінки і психіки в першу чергу, тактично-стратегічних рухів. Відповім чесно — можна! Але для чого тобі армія подарувала 24 години вільного часу на добу, щоб економити? Навряд чи... От і я так думаю, тому, щоб час до дембеля минав скоріше, його треба було максимально використовувати на різноманітну фігню, подібну до тієї, якою ми зараз і займаємся.

— Даии, — явно московський акцент з переходом з букви а на и в короткій привітально-посилальній фразі, долинув з того боку дроту.

— Можна позвать Євгенія Кудрю, — запитав я, перечікуючи довге шурхотіння, матюкання і кашляння, яким супроводжувався кожен мій дзвінок до нього, так ніби Джека пробували знайти не в казармі, а в тумбочці цього днівального.

— Даиии, секундуїі, — московський акцент не зраджував собі навіть в таких телеграфно-коротких фразах, ставлячи на кінці їх своє тавро, яке пахло зверхністю і скептицизмом до всього, що було не зв'язане з їх, курва, городом.

— Сlišу, мої зьоми Пітер взяли, — посмішка розміром з пашу кашалота розплилася по Роминій голові, і я був вражений його язиком, який побачив якимось зовсім в новому світлі. Він був рясно усіяний такими ж присосками, як у восьминога на щупальцях. Я волів швидко відігнати цю думку, списуючи галюциногенний ефект на вміст чарівної амфори, з якою в туалеті засіла тьотя Дуся.

Женька не спішив підходити до телефону, я розповідав вам, що він був досить дивним другом. Тепер в свої 46 я розумію, що дивним, насправді, був я, бо пробував ідеалізувати все і всіх навколо, і така доктрина життя успішно привела мене за вухо, як директор школи — двієчника, в повний колапс — матеріальний і моральний у віці 30 років. А він, мабуть просто скоріше подорослішав, чим я не можу похвалитися і зараз. МИ УТОЧНИЛИ ДЕТАЛІ, я спеціально виділив цю фразу, бо дехто, з Ленінградського училища зв'язку, тобто, безпосередньо сам курсант Євген Ку-

дря, потім ці всі деталі великодушно похерить, і захочеться запитати — на фіга чотири сторінки я описував процес підготовки, якщо це все у найближчому майбутньому піде на смарку. А для того, шановна аудиторія, щоб передати всю гаму відчуттів, яка накриває тебе гігантським цунамі, коли ти 5 годин марно чекаєш друга на лавочці перед кпп училища, в голубих спортивних штанах і оранжевій майці мого баті, і кожен, сука, курсант, від молодого до старого коня — генерала, розглядує тебе в упор, як червоножопого гамадрила в зоопарку, і домисли їх в мою адресу, повірте були аж занадто одностайними:

— Підар, підар, — шепочуть вони самими губами, ти не чуєш їх голосу, але цього достатньо, щоб за 5 позорних годин постаріти на 5 років.

Тьотя Дуся вернулася хвилин через сорок. Була версія, що вона заснула на очку, але ми з Ромою після Женьки передзвонили такій кількості абонентів, що сам факт розмови з кимось вже дратував, і ми вирішили просто змитися. Від Дусі дико штиняло якимось особливим запахом, подібний дає зелений жук-клопик, коли скаче тобі на руку, а ти хочеш його з неї щиглем скинути, він зі страху бере тебе таким же зеленим гіменцем на місце, де сидів, і хоть гівна мало — штиняє досить ефектно. Вона зайшла, і, ніби, не помітила нас, сіла за стіл, опустила шторки, і ми почули звук чергової, відкоркованої плящини, вже виходячи з будки КПП.

Час до від'їзду біг так швидко, як Борісич на блядки. Я, в своєму яскравому командіровочному, костюмі, в кедах і з кульком, в якому лежало три котлети з бродячих котів, з любов'ю зготованих мені добродушною поварихою, з Па-

штетом і Мордуховичем вже дві години сидів у боріному секс-кабінеті, очікуючи на призначення нещасного, який мав чергувати по частині. Два дні назад єдиний капітан нашого госпіталю Андрей Смоляков, наймолодший член офіцерського складу, самовільно поїхав зі знайомою чувихою в Москву, пропустивши на службі цілий день. Близькі бомжі з його оточення розказували, що парочка в Москву не доїхала, вони вилізли з електрички на станції Клін і добу ламали меблі в спальні, спільно виконуючи акробатичні вправи еротичного спрямування. Я з цим Андрієм був в корешах, але останній місяць наші відносини погіршилися, бо ваш поктрний слуга обіцяв дістати йому гірськолижні черевики, які мама мала купити і вислати зі Львова, але навіть не збирався її про це просити. Невідомий вірус безпідставної брехні жив в мені аж до 35 років, і не пропускав жодного сприятливого моменту, щоб ним не скористатись. Важко і дорого платив я за користування цим злом, але перемогти його не міг. Воно управляло мною, як джойстиком.

Сьогодні, наш неконтакт був мені на руку, бо Андрюха любив прийти до мене в неврологію і грузити мене годинами про якісь високі матерії на низькому рівні. Тому, видно, я його і продинамив з цими шльопками, а може і не. Не знаю.

— Давай, Ромич. Звоні, — попросив я Мордуховича взнати, хто чергує.

— Капітан Смоляков, — приглушений голос з трубки пройшов через вухо Мордуховича, потім проліз попластунськи через його євстахієві труби і, нарешті, через відкритий рот вилетів голубом миру і обрадував мене.

Паштету було глибоко до дупи моя хитка ситуація

на найближчі дві доби, він розминав в руках стебло якоїсь рослини, і міряв його на око.

— Палич, ти чєво мньош? — Ромчик своїм харизматичним басом наповнив Боріну кабінку кохання.

— Етот стебель надо держать в жоке три часа. ЖЖот так, будто ти срьош ураном. Но булки потом, как яблоки, упругіє — вобще огонь.

— Онї упругіє, пока ета хуйня в жоке? — Ромчик з непідробним інтересом без тіні сарказму допитував Паштета про секрети ідеальної дупи.

— Да, Рома, точно так, только винял і всьо упало, — Паштет знову заржав сміхом миші, і не прощаючись поплів до себе в клуб.

Сьома вечора, мені час виходити. Ми з Ромчиком ще раз пройшлися по пунктах написаної нами самими інструкції. Відмазки були примітивні, але безвідказні в армійському розумінні. Наприклад, якщо запитає Боря де я — відповідь має бути така: Начмед в місто послав. Якщо запитає Начмед — відповідь наступна: Боря послав. А так, як у них двох віками не складалися дипломатичні відносини і вони останній рік взагалі спілкувалися виключно через мене, то мені в госпіталі можна було взагалі не появлятися роками, чим я, правда, не зловживав і дочекався слушного моменту, який мав врятувати мою грішну дупу. Ми вийшли на задній двір, бо тільки там кусок паркана не був обмазаний салідолом, що могло дещо спаскудити мій і без того оригінальний вигляд, я перескочив і помахав Ромчику вже з волі:

— Давай, братан, держи всьо на контроле, — махнув я йому пакетом з котлетами.

— Чую херню, Кузьміч, — додав мені впевненості Ромчик, і пропав в куцах із шумом товарного поїзда.

До вокзалу йшов сьомий трамвай, в який я сів дуже нагло, як на шпіона, бо просто на зупинці напроти входу в госпіталь. Мій петушиний наряд дуже контрастував з одягом робочого класу, який їхав додому з роботи. Я себе заспокоював лиш тим, що, на відміну від них, їду на концерт. Моя цнота не мала постраждати в цей вечір. Повезло, я доїхав до кінцевої. Пасажирський поїзд №264 Москва — Ленінград був вибраний мною не просто так. Він зручно відправлявся о 22.28 і через 7 годин і 7 хвилин прибував в місце призначення. Інакші поїзди, які виходили набагато пізніше, обганяли його по дорозі, і приїжджали серед ночі, що додавало додаткового ризику тривалішого перебування із-за мого вигляду. Якщо я мало не відгріб від роботяг за 40 хвилин в трамваї, то за півтори доби в Ленінграді шанси мої різко зростали для такої перспективи. Простоявши чергу до каси, я віднотував відсутність необхідних для поїздки грошових активів. Слава Богу, не повну. Мені вдалося купити квиток до проміжкової станції Бологое, а після неї постійно лазити по вагонах і пів-ночі курити по тамбурах. Після три-годинної екскурсії з елементами перекурів, я міг із закритими очима на запах оприділити які шкарпетки походять з якої полиці, купе і вагону. На перон в Ленінграді я вийшов вимнутим і невиспаним але твердо тримаючи в руці геройсько врятовані вночі котлети. Орієнтувався я в місті, приблизно так само, як і в Мехіко, тому, маючи навалом часу, я пішов до училища пішки. На вулицях Ленінграда мій одяг, правда, не викликав такого ажіотажу, як в Калініні. Люди ковзали по мені поглядом так само нейтрально, як

по парі собачок, які ніяк не могли знайти правильну позу, щоб доставити один одному задоволення. Першу годину я займався тим, що лазив по телефонних будках і шукав в телефонних довідниках імена видатних людей. Моею жертвою мала стати Аліса Фрейндліх, я дав собі слово, якщо знайду її номер — поїду до неї ночувати. Дякувати Всемогутньому, цей позор оминув мене. Потім я займався тим, що чекав в кафетерії, щоби хтось не допив свою каву, і дав можливість мені пробудити мозок сочним ковточком. Потім хотілося курити, і я біля входу в метро зібрав 5-6 гігантських «бичків», констатуючи факт, що люди не вміють правильно оцінити час на сигарету. Вони вискакують з автобуса, підкурюють, роблять дві тяги і викидують, майже цілу, входячи в двері метрополітену. Але ця їх неповага до організації часу дала мені можливість набрати тютюнових виробів на цілий день.

— Ганьба рагулям з Новосврейська! — крикнув я пошепки, коли на третю годину лазіння лабіринтами міста, опинився напроти Джекового училища, буквально за триста метрів від вокзала.

— Ганьба рагулям, які не вміють спитати дорогу! — ще раз пошепки крикнув я, і заснув на лавці, про яку вже трошки раніше згадував.

— Ганьба українському рагулю, який не зажав котлети в поїзді! — прошипів заспанним голосом Андрій Вікторович, який збудившись помітив, що його провіант вже жує місцевий бродячий пес, життєрадісно махаючи хвостом, і кидаючи сповнений любові і відданості погляд.

Ми з Джеком домовились на 10.00. Була рівно десята, я підійшов на КПП і набрав внутрішній номер, Джек

відповів, що їх заставили носити якісь дошки і він вийде через годину. Вийшов він через п'ять. Мене за цей час взнали абсолютно всі, хто перебував по справах, чи просто так в моєму районі. Одні хотіли вбити, інші — накормити, треті — неважливо, настільки вже різноплановий образ був створений мною при допомозі всього лиш двох предметів гардеробу — спортивних штанів і майки. Кольорова гама становчо зіграла свою вирішальну роль, що навіть, коли з воріт училища вийшов сам Женька, він різко пішов в протилежний до мене бік, і всі чотири години, які ми ходили по місту, намагався бути метрів п'ятнадцять позаду. Враховуючи оригінальний стиль наших прогулянок, я майже не пам'ятаю про що ми тоді розмовляли, бо з такої віддалі я свого друга практично не чув. Джек був у військовій формі, і, напевно, боявся, що його притягнуть за кримінальну відповідальність за відкриті контакти з геями. Хто би тоді знав, що саме геї ще з'являться в списку героїв нашої п'єси...

Народ на концерт привалив досить різношерстний: від польських студентів і російських курсантів — аж до ленінградського хуліганья, яке про Леді Панк знало виключно зі статті з німецького журналу, в якій був описаний факт махання гітаристом своїм пісюном на сцені дитячого фестивалю. Власне, плакатом з цим епізодом, вирізаним з журналу, заохочували хулігани вийти групу на сцену, махаючи ним перед лицем звукорежисера. Ну і звичайно, центром цього майданчику був хлопець в оранжево-голубих барвах, такий собі запасний бейсбольної команди «Amsterdam

Gay Fuckers». Я в паніці кидався то до хуліганів, намагаючись відібрати в них плакат і розказати історію легендарної групи, то пробував знайти в залі Джека, але він маскувався професійно. Мене розпирала радість і невідомість того, що мене чекало на концерті і після, в армії. Одночасно хотілося і срати і співати, такі невідомі досі почуття рідко навіщали мене, і я упивався ними, як дитина пепсі-колою.

І тут на сцену виходять мої кумири, Золотий Склад Культової Банди, який стоїть в мене перед очима навіть тоді, коли перед ними ніхто не стоїть. Це моє фанатичне до них відношення, і я позбавлю вас випробовувань і мук пережитих під час моєї оргазмотворчої розповіді про цей виступ.

Концерт був — пездец! Всьо, а далі пездец був ще більший. Женька пропав, як потім виясниться, ще за шість пісень до кінця, він мусів встигнути на перекличку. Зі мною він не попрощався, ясно, радий був, що ніхто не поняв, що ми знайомі, і його репутація залишилася в Ленінграді непідмоченою. А я здичіло кричав хвалебні оди групі ще двадцять хвилин після бісовки, і, майже без свідомості, все-таки спричинив ще один вихід на біс, вже у на пів-пустий зал, ще й з піснею на моє замовлення. «*Tańcz głupia tańcz*» — танцюй, глупенька, танцюй. Вони не були готові її заграти, так принаймні об'являли декілька разів на концерті у відповідь на мої крики просто в лице вокаліста, але моя неадекватна поведінка спонукала їх до швидкісної репетиції в гримерці і послідуючого виконання її на сцені. Я був на небі, і, напевно, тому не помітив трьох молодих людей, які ошивалися навколо мене, і з неабияким інтересом роздивлялися мій скандальний образ.

Зал поволі опустів повністю, залишився я — фанат і троє хлопців з чіткими рисами і поведками дівчат. Я не бачив ні в своєму селі, ні в своєму житті нічого подібного, а тим більше не знав, як таке явище називається. А це, виявляється, були перші зустріті в моєму житті геї. Самі справжні — інелігентні, литовські, багаті, вимиті, вилизані, підозрюю — і висосані теж — Геї. Ми вийшли з залу, і мої інстинкти почали рятувати мою дупу. Перші пів-години я біг в протилежний від вокзалу бік, а вони підтюпцем наздоганяли мене, паралельно ведучи розгорнуту бесіду на польській мові зі страшенним литовським акцентом.

— Куди ти так спішиш? — логічно запитав мене Високий, в якого бріолін з волосся від швидкої ходи почав стікати по обличчю, залишаючи характерні білі сліди, які їхній тип людей мали б особливо тішити.

— В мене поїзд за годину, — не обертаючись крикнув я, додаючи ходу.

— Ти маєш шанси встигнути спокійно, якщо повернеш назад. Ми тридцять хвилин віддаляємося від вокзалу, — встряв в розмову середній з таким самим акцентом.

— Банда, — подумав я.

— Маньяки, — відповів ехом мій страх. Дивні люди з дивною мовою лаяють за мною по темному нічному місті, начитані суки, на всі питання знають відповіді, або завербують мене, або виїбуть. І одне і друге не входило в мої плани, першим і єдиним пунктом програми було — потрапити на поїзд в 00.20 і в 6.34 бути на пероні, а в 7.20 — в себе в ліжечку і срати на цілий світ з вікна неврології. А на разі — три геї на хвості і я не знаю, що з ними робити, але вони точно знають, що робити зі мною. Я не маю практики обрубубування кінців, а вони достатньо обізнані,

як свій кінець припаркувати в мою духовку. Наш квартет був постійно в русі, і так як мої нові знайомі не володіли технікою гомосексу на бігу, я врятував, своє дуже хитке в цей момент, реноме, і дякую Долі, що все свідоме життя заглядався виключно на попи жінок...

Сидячи в вагоні СВ на шикарному дивані, потріскуючи на зубах шикарними вафлями «Артек» з міцним чорним чайком, я прокручував в голові цю біганину, і неодноразово ловив себе на думці, що здав їм важливу стратегічну інформацію про себе. Про Калінін, госпіталь, добре що не додумався продиктувати їм ще адресу батьків в Новоеврейську. Ото би народ розказував — всіх дівки з армії чекали, а товоово з хлопом з войска прийшло. Я почував себе, як проститутка, коли витягнув з кишені штанців двадцятип'ятирублеву купюру, яку вони мені туди впили під вагоном, ще й розраховались по спекулятивній ціні за дорогу з провідником.

— Оце любов, — думав я всю дорогу. Дівчата такого все життя шукають, а за мною цілих три бігало, а я жодним не скористався. Балуваний. Один потім вирахував мене, і приїжджав цілих три рази. Я як побачив його на КПП, готовий був прорити підземний хід голими руками аж до Яворова. Придумав на ходу щось про виїзд на операцію і сховався до пацанів в гараж. Герой — любовник шість годин прочекав мене і поїхав ні з чим. Оце вірність, да дівчата? Аж противно, що так получилось. А другий раз він мене вже біля неврології підстеріг через місяць, ми з Паштетом були, це мене і врятувало. Я знов набрехав, що біжу в реанімацію і побіг в гараж на ничку, а Паштет в плані експеримента забрав мого Ромео до себе і віроломно накурив

його якимись кізяками власного виробництва. Третій раз Литовський Джіголо приїхав вже не до мене... Паштет так нічого, ніколи не розказав.

Звичайно, не підозрюючи всіх цих майбутніх подій заснув я в шикарному купе, з шикарними вафлями і шикарним чайком. Сни перепліталися між собою, творячи хаотичну відеонарізку в стилі фільмів Джармуша і Тарантіно. Перший і єдиний раз в житті мені хотілося проспати свою станцію.

XV. Кінець казки

За майже півтора роки перебування в госпіталі я потихеньку виходив з-під контролю ББ і переміщався під юрисдикцію вищого командування. Успішно пройшовши певний випробувальний термін, мудрі єврейські командири зробили висновок, що варто використати мій ресурс у більш важливих галузях, ніж робити уколи і розносити таблетки. В кожному госпіталі була військово-лікарняна комісія — група віртуальних людей, які своїми підписами завіряли документи на комісацію осіб не гідних до військової служби. Віртуальних — тому, що за них всю роботу виконувала і підписи ставила Таня, секретар цієї неіснуючої комісії, сексуальна мрія 95 процентів нашого санаторію для військових збоченців. Вона виглядала в ноль, як зірка німецького гостросюжетного кіно з голими артистами — щоб довго не описувати, скажу двома словами — така вчителька — курва в окулярах. Кожен школяр в сьомому класі, відчуваючи певний незнаний досі рух в штанах, як реакцію на гіпертрофовані тілесні форми молододі географічки або англчанки, у своїх мріях жорстоко кохав її не раз, і не два, допомагаючи собі руками, фотографіями з дорослих журналів, і всілякими можливими способами, які придумало людство за довгі віки існування, спрямованими тільки на одне — скоріше задушити змію між ногами, щоб та дала нормально функціонувати голові, хоча б годинку на день. На Таню дивилися всі, але це

були короткі півтори хвилини, які були їй необхідні, щоб дійти від КПП до штабу. А в штабі мучився за всіх я. Я дивився на неї годинами, впритул і скося, тратячи зір і свідомість, без перестанку кидав ручки на підлогу, щоб перевірити знизу, які секрети цього об'єкту приховує від нас дебільний стіл з фанери, за яким вона сиділа. Здавалося, Таня настільки звикла, що всі її постійно зжирають очима, що перестала на це реагувати, а може десь в глибинах своєї жіночої суті, вона робила зарубки якоюсь феміністичною сокирою на грубому стовбурі чоловічої похоті, ставлячи в журнал собі переможні бали. ББ рідко заходив до Тані, бо точно знав — як зайду — то виїбу. І просто переміг це в собі. Як? Досі невідомо ні йому, ні академіку Целковському, який довгі роки займався цим питанням. А Танечка ще й до всього була до всіх живих мужчин холодна, як пам'ятник Лесі Українці в Новоград-Волинську. І ця її реакція на оточення заставляла все оточення сходити з розуму і жорстоко рукоблудити по ночах, закриваючи очі, і уявляючи себе і цю сексапільну курву-вчительку в окулярах. Коли Таня перекидала з ноги на ногу свою ногу, люди, я фіксував цей рух у своїй голові на відео на величезній швидкості, щоб прокручувати потім заповільнену версію і довго смакувати кожну його детальку. Я міг би розказати і вигадати багато неіснуючих пригод про мене і Танечку, але ви бачили моє фото з тих часів, і маєте розуміти мої реальні шанси. Таня відносилася до мене, як до йоркширського тер'єра, який виріс завбільшки з дога, і ще й вмів говорити. Я відчував якусь материнську ласку від неї, і це мене бісило, бо кожну хвилину я чекав, що вона вискочить на стіл, зірве з себе свою напівпрозору кофточку і стрибне на мене, як Матросов на амбразуру. Цього не відбувало-

ся довгими тягучими місяцями. Мозолі невпинно росли в мене на обох руках. А Танечка, судячи зі всього досить активно скакала на іншу амбразуру, бо в кінці осені в неї ви-малювався якось дуже швидко шестимісячний такий животик. Весь госпіталь одягнув траурні тапочки, і понуривши голову намагався не травмувати себе видом зіпсованого кимось нашого чуда. Чудо, натомість, добувало останні дні на роботі, і всю її роботу вирішили спихнути на мене...

— Почему я? Юрій Ізраїлевіч!!! — майже з плачем я звернувся до командира за спасінням.

— Ти толковий парень, Андрей, ти делал с ней всю работу, знаєш специфіку, ну і єсть ещю одін значіимий момент, ти будеш ездить раз в неделю в Москву утверждать комісованних.

— Я не хочу в Москву, я не люблю Москву, там... мокро как-то, — відповів я цитатою Паштета про Ленінград, не знайшовши інакшого оправдання.

— Андрей, ЕТО АРМІЯ, іді осваивай профессию, і пріступай, — Ізраїлевіч одів окуляри з носу на очі, і було видно, як я розмазався в його фокусі.

Освоювати професію — означало вникати в специфіку кожної історії хвороби, і виписку робити так уважно і достеменно, щоб головна комісія у Москві відразу ставила свою згоду, інакше — наступне переосвідчення могло бути можливим тільки через місяць, і із-за неграмотності подавальщика ця фігня могла повторюватись роками. І головне — я мав навчитися печатати на машинці, причому в досить стислі терміни. Дні за два я з дикою швидкістю і страшними помилками одним пальцем молотив по клавішах, аж деякі з них позападали і назавжди від-

мовилися зі мною співпрацювати. Перші виписки я печатав без границь на полях і слова дуже часто виходили за межі печатного листка, але видимий текст, видно, був настільки переконливим, що, не зважаючи на візуальні дефекти — мої справи ніколи не повертали з Москви. Можливо спрацьовував ще ефект присутності єврейської крові в моїх венах, бо я був єдиним чуваком з цілої черги подавачів справ, який запихав в рулон документів фляшку коньяку і конфети.

Як кожна бюрократична професія — моє замісництво Танечки перекреслило активну медичну практику і я фундаментально віддалився від операцій і перев'язок, на які мене таскали всі, кому було там скучно. Але папіркова робота мала і свої плюси — день за днем я отримував все нові і нові доступи і ключі до сейфів і шуфляд, які завжди могли знадобитися. Я не знав тоді для чого, але коли сам себе демобілізував з армії до дому всього два дні після наказу міністра — я ще тиждень в своїй квартирі в Новоєврейську чекав озброєного патруля, не вірячи в можливість такої афери. Але про це в свою чергу.

Щотижня в п'ятницю я відправлявся в столицю в джінсах і курточці, які мені списав з гардероба свого сина вдячний Начмед. Він навіть запропонував мені перевод з Петрозаводського універу в Ленінградську медичну академію на курс до його малого, на що я завжди ніяковіючи відмовляв і дякував перестрашений, пам'ятаючи, що вулиці Пітера кишать від литовських геїв. Кожна затверджена в Московській лікарняній комісії справа — це, фактично, врятована доля людини, яку комісують з військо-

вих лав по причині відсутності здоров'я. У випадку відхилення справи, негідним до стройової служби приходилося карячитися і нести її в будь-якому випадку, так як військовий закон не визнавав їх хворими. Я навчився давати взятки у вигляді коньяка і конфет, і моя нова професія швиденько стала на конвеєр. На носі були величезні навчання країн Варшавського договору спільно з НАТО у Горьковській області. Через місяць весь госпіталь збирався виїхати на три тижні в ліси, і потрібно було встигнути залагодити і позакривати всі бюрократичні справи, щоби наше командування могло на навчаннях бухати з чистою душею. Я активно взявся прогарантувати шефам три-тижневий безхмарний запой, ну і собі, чесно кажучи, теж. Весь народ, який подавався на комісацію я поділив на три категорії:

1. Законні. Ця категорія не потребує коментарів.

2. Боріні і Шефові. Це свого роду бізнес, не в теперішньому розумінні, звичайно. Люди яким під закінчення армійської кар'єри потрібна була більша пенсія, або краще розподілення, зверталися за допомогою до наших спеціалістів, які нагороджували їх певними діагнозами, підпадаючими під статті у військово-медичному кодексі, і робили можливим те, що за їхнього не втручання, було неможливе. Тому Начмед з Адамовим і не контактували особливо, бо постійно забирали один в одного кусок хліба. Мені ж хліба вистачало в столовій, і я на громадських засадах штампував на ліво і на право пугівки в краще майбутнє.

3. Мої. Цю категорію людей я відпускав з армії додому, бо мені просто по-людськи було їх шкода. Почалося все з Ромка з села Добростани біля Новоєврейська. Його привезли просто синього, збитого на кисле яблуко чурбана-

ми, яких було в частині 200, а він був там один, козак яваорівський. І козак вже плів петлю, щоб закінчити в ній своє життя в 18 років, аж я став з широко розставленими ногами йому на дорозі і голосом Маяковського запитав:

— Додому хочеш?

Рома після заданого мною питання втратив мову на декілька днів, за які ми підшаманили на його тілі побої, а потім вже почали працювати над його розумовим одужуванням.

— Є спосіб, дякуючи якому ти через два тижні будеш в Добростанах, місити на городі гній гумаками, навіть без заїзду в частину, щоб тобі не наваляли на прощання, — такими переконливими тезами починалася завжди моя вербовка потенційних самовбивць, яких комісация повертала до списку живих людей.

— Що тре робити, — зазвичай чув я у відповідь.

— Ми везем тебе в дурдом в ізолятор, на обстеження, я скажу, що тобі там робити. Ти пісяєш пару раз в штани, пару раз говориш херню, і за тиждень будеш вдома.

— Не може бути, — також зазвичай чув я і це була нормальна реакція на такий елементарний спосіб відпетляти від того, від чого просто так не відпетляєш.

— Може, для того я і провів тут півтора року, щоб мати можливість рятувати таких, як ти, нещасний, — на цей раз голосом Супермена промовив я і продовжив:

— Стаття 7-В, абсолютно нейтральна на відміну від 7-Б, отримавши яку тебе 5 років не візьмуть на роботу на громадянці, бо кому треба психопати істероїдного типу, навіть в будці ремонту взуття, де ти мав честь працювати, ще й з шилом в руках. Та і косити в дурдомі прийдеться активніше, і ми не зможем здурити комісію, для такої ролі

треба, як мінімум Джекі Чана. А так як твоє прізвище — Пуцько, ми будемо дотримуватися плану «Б».

— Зі статтею 7-В на громадянці ти постоїш пару місяців на обліку, і якщо нікого за цей період не звалтуєш і не задусиш, стаття автоматично втрачає силу. А на роботу можеш ходити з першого дня. Поняв, Пуцько?

Роман був готовий зробити мені масу приємних речей прямо під столом в ординаторській, де відбувалася наша розмова. І таких людей ставало дедалі більше. Через тиждень число комісованих по статті 7-В дорівнювало одинадцяти, а до початку навчання кількість їх виросла до 70-ти чоловік. Нікого з керівництва Бурашевського дурдома, на моє щастя, не збентежив факт різкого приросту латентних шизофреніків в Московському окрузі за останній місяць. Статті видавалися, справи захищалися, люди пісялися в штани, матюкалися на персонал і відпускалися додому. Я рятував наших від чучмеків, чучмеків від наших, правда, чучмеки не завжди розуміли простий слов'янський постулат: краще раз насцяти собі в штани, ніж все життя дозволити срати собі в душу.

Всі паперові справи були завершені, госпіталь був готовий до від'їзду. Дівчата Калініна ридали, бо на три тижні залишалися без веселого розважального містечка, переповненого клоунами будь-яких національностей і мастей. До кожного з відділень підігнали автобуси, не поїхав на пікнік тільки шкірвен; Броніславович довго матюкався з цього приводу, але потім притих, зрозумівши, що він тут може бухати не гірше, ніж вони там, і ще й не треба буде трястися 600 км на грузовику. Мені приписали кунг — така квадратна будка на кузові, а всередині по-

вністю обладнаний кабінет швидкої допомоги. Я мав їхати в цій тюрмі дві доби до Горківських болот. Лежанки не було, і я збацав собі місце з матраців на підлозі, і кожен раз, коли машина в'їжджала в яму, я відчував, як мій хребет з хрустом висипається в труси. Кунг закривався тільки ззовні, тому пісяти часто приходилося у баночку. Відправляти шоколадні «факси» було ще важче, бо машина постійно рухалася і можна було промазати повз газетку, розстелену на підлозі, ловлячи рівновагу на зігнутих ногах. Одним словом специфіка поїздки вимагала від мене максимального контролю над фізіологічними процесами і витримки. Паштет підсів до мене на останніх двохсот кілометрах пограти в карти, і був змушений вийти через п'ять хвилин, бо свій контроль він не включив, і внаслідок цього залишилася жирна коричнева полоса, яка достатньо видима навіть на темно-синіх військових трулях.

Місце дислокації являло собою саме справжнє болото з комарами завбільшки з чайок. Хлопці почали випадати з автобусів і грузовиків, і з дикого будуна будувати великі польові палатки, які від найменшого вітру падали на перебуваючих там людей, як парашути. Наш табір виглядав, як табір румунських циганів. Командирів ми побачили день на третій, коли вони почали шукати медсестру, щоб поставила комусь з них очищувальну капельницю. Навчання були в розпалі. Десять далеко було чути гуркотіння важкої військової техніки, а в нас преваліювали дзижчання комашні і дзілн'якання стаканів. Особовий склад порозбрідався по навколишніх селах у пошуках їжі і самогонки. Я з Паштетом також відбув на завдання у глиб лісу. Азимут неможливо було визначити, бо нас постійно хитало. Від випадкової їжі

срачка нападала кожні п'ять-десять хвилин, і ми фундаментально заміновували підходи до табору, часто самі нариваючись на міни, розставлені своїми ж бійцями. Дві години чалапання по болоту привели нас до акуратного будиночка на березі лісового озера. Ми засіли в кущах і намагалися вияснити, хто ж базується всередині.

— Кузьміч, ми шлі два часа, неужелі ето Швейцарія, — заплітаючи язиком спитав Паштет, який правою рукою виколупував з носа напіввідкилий ще сталактит, а лівою тягнув з землі корінь якоїсь рослини.

— Как же башка баліт, — поділився я бідою з другом.

— Я над етим работаю, вот — пожуй, должно попустіть, — впевнено сказав Паштет, протягуючи мені добутий з землі корінь.

— Ілі нєт, — так само впевнено закінчив він, відкусивши його кусочок.

Корінь не допоміг від будуна, але в декілька разів підсилив наш і без того гіперактивний метеоризм. Ми лежали в траві, і як дві зенітки лупили холостими в небо.

— Хорошо, хоть холостими бйом, — зауважив Палич, — а то би по уши в гавне валялись.

Раптом двері хатинки відкрилися і на ганок майже на чотирьох виповз солдат в домашніх тапочках, тримаючись за стовп піднявся на ноги і пустив потужний струмінь просто на сходи.

— Йоб твою мать, шо за холера, знов сходи обісьцев, — почувся його меседж, адресований ні до кого.

— Наш, тоєсть, мой, — пробував коротко пояснити я Паштету приналежність солдата до однієї зі мною ментально-мовної групи.

— Твой? Знакомий шоль? — Серий з недовірою підняв брови вище кокарди на шапці.

— Земляк! Щас спросім, — в мене защеміло під ребром від рідної мови, почутої зненацька десь посеред тайги.

— Братик, ти відки будеш? — крикнув я, встаючи на ноги.

— Бля, але м сі напив нах, — знов сам до себе звернувся солдат.

— Брате, я зі Львова, а ти звідки, — підійшовши мало не під сам струмінь, який не стихав, перепитав я. Паштет ще не вилазив зі схованки і продовжував жувати реактивний корінь.

— Я Мирон з Дрогобича, ти що тутка робиш? — він кинув на мене недовірливий погляд, не перестаючи поливати сходи.

— Я Кузьма, зі Самбора, на ученія приїхали.

— То земляк, курва, чи що получається, — лице Мирона просвітліло і струмінь почав бити з переборами.

— Земляк! — Сльози набігли мені на очі.

— Заходи, братику, я сі ту вже замахав з тими басурманами, — Мирон хитнувся в бік хати і струменем вказав на двох косооких новобранців, які перестрашено спостерігали це все з коридора.

— Я маю ще одного, можна? — не конкретизуючи запитав дозволу я, маючи на увазі Паштета.

— Наш? — грізно перепитав Мирон.

— Не дуже.

— Москаль?

— Так, але такий, позитивний, — пробував я підняти планку друга в очах представника дрогобицької спільноти.

— Най йде, зара виясним, — Мирон труханув баламбасом так сильно, що крапельки попали йому в очі.

— О, курва, дощ чи шо? — Мирон защепився і жестом запросив до хати.

— Духі, вешатся, — зкомандував він двом казахам, які, чесно кажучи, були готові і повішатися.

— Давай тушонку, Чінгісхан, бля, — Мирон з розгону завалився на крісло біля вікна, закинув ноги в тапках на стіл і звернувся до другого казаху:

— Мамай, тєгни горівку, чого перхоть трусиш?

Казахи, здавалося розуміли угалицький діалект краще за рідний, і кожен мотнувся в свою сторону виконувати наказ.

— Так ти москаль, говоріш? — повернувся Мирон до Паштета, який вже колупався пальцем в якомусь екзотичному вазонку.

— Нєт, і єщю раз нєт, — дипломатично відповів Серий, я естонец.

— А, друге дело, естонец, то вже почті шо наш, — задоволено хмикнув Мирон і вирвав пляшку мутняка з рук Чінгісхана.

— Ну шо хлопці, Слава Україні, — він налив всім по повній і заставив випити все до останньої краплі. Подій, які розгорталися далі, на жаль моя пам'ять не в стані відновити. З обривків відеоряду того дня, можна було згадати хіба що декілька фактів: Мирон служив у цій хаті банщиком у генерала, через місяць він мав іти на дембель, а казахи були німою прислугою. Поки генерал на навчаннях — командує в хаті Дрогобицький газда. Решта інформації розчинилася в тих нелюдських дозах ядерного алкоголю, яким нас надзвичайно тепло приймав господар.

Так само неможливо згадати — скільки часу ми провели в цьому теремі. Казка закінчилася одного ранку, чи вечора — я побачив перед собою збентежене лице Мирона, подібне на морду коня, якого різко шарпнули за поводдя:

— Зьома, уйобуйте, нах, шеф приїхов, давай скоренько — тудійка — во, через кухню, — і він поволік моє тіло в бік задніх дверей, видаючи масу незв'язаних між собою епітетів і прокльонів. Паштет чудом опинився разом зі мною викинутим за двері, але чомусь в махровому халаті, замість шинелі, яка була на ньому до цього і в банній шапці на голові.

— Ого, — тільки і міг видусити з себе я, уявляючи Паштета на перекличці в цьому генеральському наряді. Ми пішли в хащі, в надії, що нас винесе десь поблизу болота, де стояли наші цигани. Комарі ігнорували наш малочислений загін, і пролітали мимо, скоріше всього по причині страшного перегару, який міг обсмалити їм крила і ніс. Очевидці казали, що ще тиждень після повернення від нас несло бормотухою і часником. Зі всіх сторін було чути постріли і шум техніки, зверху літали військові літаки і комарі. На нашому ж маршруті все було спокійно. За якийсь час ми вийшли на дорогу, яка привела нас до сільського магазину, перед яким юрбився народ. Дані розвідки донесли, що в магазин привезли мило, і більше двох кусків на руки не давали. В тумані алкогольних парів ми прийняли рішення поставити Паштета в чергу, і купити мила, яке ми зможемо обміняти на їжу, хоча можна було зробити простіше — обійти чергу за милом і купити їжу, за якою черги не було.

Паштет простояв в черзі пів-години, перезнайомився з активною половиною села, і уклав договір «Шило на

мило», суть якого була в наступному: Палич і я купуєм чотири законних куски мила, віддаєм безплатно Дяді Міші, а він нас безплатно пускає в баньку, кормить і відвозить на мотоциклі в наше логово. Скільки часу минуло з моменту, як ми його покинули — ніхто не знав. Числа путалися в голові, і стан був такий, ніби останніх пару днів ми харчувалися виключно блідими поганками.

Дядя Міша відхерачив віниками нас в бані, майже привів до чуття, накормив і погрузив в мотоцикл з коляскою, мотивуючи свою відмову щодо ночівлі великою можливістю загреміти в тюрму за дезертирство. Останнє слово швидше за інші пробилось в мою свідомість через товсту кору подій останніх годин, і ми мовчки згодилися їхати. Махровий халат Паштет обміняв в Дяді Міші на фуфайку, але банну панамку не віддав, і тепер нагадував дезертира після бані. Ми петляли по лісі хвилин сорок, я сидів в колясці, а Паштет два рази випадав на ямках із заднього сидла. Дядя Міша висадив нас, перехрестив і сказавши: З Богом, — швиденько змився. Навприсядки ми наблизилися до границь наших володінь. Пацанів як раз збирали на перекличку.

— Ну, зараз все і визнаєм за одно, — подумав про себе я і почав перебирати способи інформування батьків про то, в яку сраку попав.

— Строїтсья, — хриплим голосом крикнув Начмед. Народ почав збиратися до купи, ця маса скоріше нагадувала коров, ніж людей. Ми теж примкнули до загального хаосу, правда, в другу шеренгу.

— Смірно, Вольно! Слушай мою команду, — тремтячим від нервів і перепою голосом кричав Євтюхін.

— С етого момента, ні одна скотіна не покидаєт періметр полевого госпіталя. Со штаба ученій звонілі, что вчера в капоніре какая-то мразь насрала на капот замаскірованного італьянского джипа. С деревні пріходять тревожніє ізвестія о том, что викопана вся картошка і сожрана вся птіца. Ето недостойно поведенія советского солдата. На первий — третій ращитайсь, — народ почав вибирати кожного третього, тобто того, хто мав відробляти загальні гріхи. Я з Паштетом опинився першим і другим, і вийшло так, що довгов'язий солдатик, який стояв після нас третім, навіть гадки не мав кудись виходити з палатки, тепер мусів нести на собі хрест мій і Паштета. Третіх в кількості чоловік сто вишикували в колону і з лопатами повели розміновувати територію, по якій вже просто неможливо було пересуватися без лиж. До нас знову нікому не було діла. Ми навіть не вникали — скільки часу були відсутні. Проблеми шукали нас самі, як відомо, і знайшли черговий раз, навіть тут в лісі на болоті. Ми стрільнули курити і пішли в сторону автопарку послушати побрехеньки воділ. Люди на колесах завжди більше бачать, аніж люди на копитах, тому за інформацією всі ходили до них. Я сів в коло до шоферів, навколо вогника, і розвісивши на кущах вуха, дрімав під якусь неправдоподібну розповідь, як один з них перепсував за один день аж п'ять місцевих дівчат. Чесно кажучи, бачивши контингент, який населяв цей район, важко було стверджувати, що їх можна зіпсути ще більше, скоріше — навпаки. Мирний гул і матюки шоферні перервала репліка новоприбулого, адресована до водія Ікаруса:

— Льох, у тя чьо, бля автобус с вертікальним взльотом, шо-лі? Ти как ево поставіл-та, а?

Льоха був не в стані відповісти на поставлене йому запитання по причині, як мінімум десяти промілів, які заважали думати, говорити і дихати. Проте вся ватага повернула голови в бік оратора, піднялася і за відсутності інших інтересів поспішила прояснити цей факт. За ними, як пес на запах лівера, побіг і я.

Ікарус Льохи стояв між двома соснами, висотою з хмарочос. Причём, відстань від заднього і переднього бамперів до кожного дерева була не більше, як 10 сантиметрів.

— Вот это ювелір, нах, — сказав старий воділа, якого всі кликали Махно.

— Да, Лёх, удівіл, — чулися репліки інших.

Картина була, як з фантастичного фільму. Поставити так автобус фізично було неможливо. Слава Богу, сам Лёха перебував в повній гармонії тіла і землі, він лежав на животі, впершись носом в мох і був єдиним, кого ця ситуація менше всього вразила. Тільки натреноване око могло помітити Паштета, який сидів в корчах в своїй банній шапочці, і какаючи, спостерігав за бардаком навколо автобуса. Я свиснув йому, і помахав пальцем.

— Круть, да? — з очима, як у сови запитав він мене, киваючи в бік аномального явища.

— Та вобщє, как так можно било, — не приховуючи здивування продовжив тему я.

— Елементарно, Кузьміч. Он стоял под горку, я сел за руль, і даже не заводіл, нечем било, просто спустіл ручнік, звук такой уматовий, будто конь пукнул, і єво бочком — бочком, тіхонько поставіло ровно между сосєн, я чуть не обосрался, хорошо хоть випригнуть успел. Мені в цей мо-

мент знов дико захотілося в теремок до Мирона, в місце, де час йде сам по собі, а ти живеш не в ньому, і всі обставини навколо неможливо зв'язати з твоєю в них участю. Я дико захотів додому.

Ніхто не пам'ятає, як ми повернулися в Калінін. Як грузилися, як їхали, чи приїхали всі, хто там був — досі загадка. На території надутими півнями лазили хіба що пацієнти шкірвена, вимазані зільонкою і всілякими смердючими болтушками, виробництва Броніславовича, які за нашої відсутності захопили контроль над зайнятою територією. Два дні тому міністр оборони видав наказ про демобілізацію весняного призову, і в мене чесалися руки, випробувати на собі всі свої привілеї у вигляді доступу до печаток, ключів і сейфів. Була п'ятниця, я розумів, що в понеділок буде вже запізно, бо всім зомбі вистачить два дні на повне відновлення відмерлих частин мозку, і вони як мінімум ще на місяць з будуна запряжуть мене в роботу. Пізно ввечері, я зайшов в штаб, поскладав на столі всі необхідні для звільнення документи і печатки, і почав незворотний процес самодемобілізації. За Євтюхіна я підписувався більше разів, ніж він сам, тому при можливій перевірці виникло б логічне питання: чий підпис є оригінальним.

Остання печатка була поставлена в моєму військовому квитку. Я акуратно все поховав на місце і написав на прощання короткий лист для жителів цього казкового острова, який мене свого часу так гостинно прийняв.

«Спасибо за все, что вы мне успели дать и научить за эти 18 месяцев. Я бы с радостью остался, но я очень хочу домой. Вечно ваш должник — Андрей».

Може це виглядало за дуже лаконічно в порівнянні з тим, що вони для мене зробили, але в цей момент мені було — до сраки. «Ето армія, Андрей», як вчив мене Юрій Ізраїлевіч, і там свої закони: ризикнув, пролізло, не зловили — значить переміг.

Я не пішов прощатися ні з ким з друганів, бо прийшлося би їм викласти мій план. Я втратив з ними контакт, і ніколи в житті, напевно, більше їх не побачу. І тому всі герої нашої новели залишилися в моїй пам'яті казковими персонажами, яких, ніби і не було ніколи, і тому казки завжди хочеться постійно перечитувати, щоби черговий раз впевнитися, що це — казка.

ЗМІСТ

I. Початок дурдома.....	3
II. Учень маразма	20
III. Несподівана лафа	44
IV. Паштет?	46
V. Будні нашого «зоопарка»	58
VI. Операція «шарики».....	86
VII. Секс в барокамері.....	101
VIII. Ноїв Ковчег.....	107
IX. Паштет і конференція	111
X. Санітарка по імені Жанна	116
XI. Трактор в болоті і два вертольоти.....	133
XII. Рок-Побойще	145

XIII. Мій Тато і Ондатри.....	172
XIV. Lady Pank, Ленінград і геї.....	182
XV. Кінець казки	205